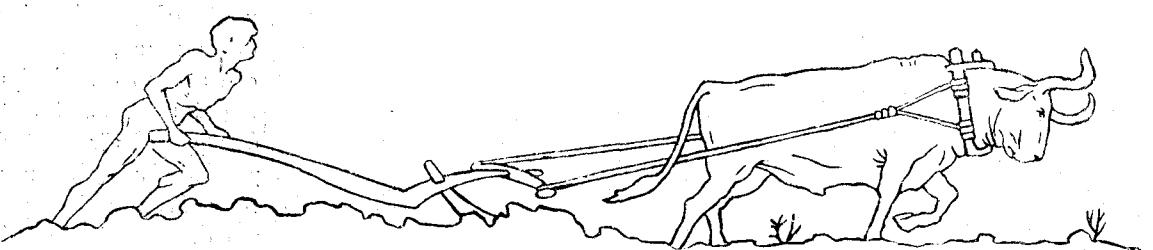

ΘΑΛΛΟΣΟΓΡΑΦΙΑ

R. P. BONINGTON

ΠΑΝΔΩΝΙΔΙΑ

ΕΤΟΣ Ε' 15 ΑΥΓ
ΓΟΥΣΤΟΥ 1905

ΤΟ Β' ΑΝΑ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΑΣΙΑΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ

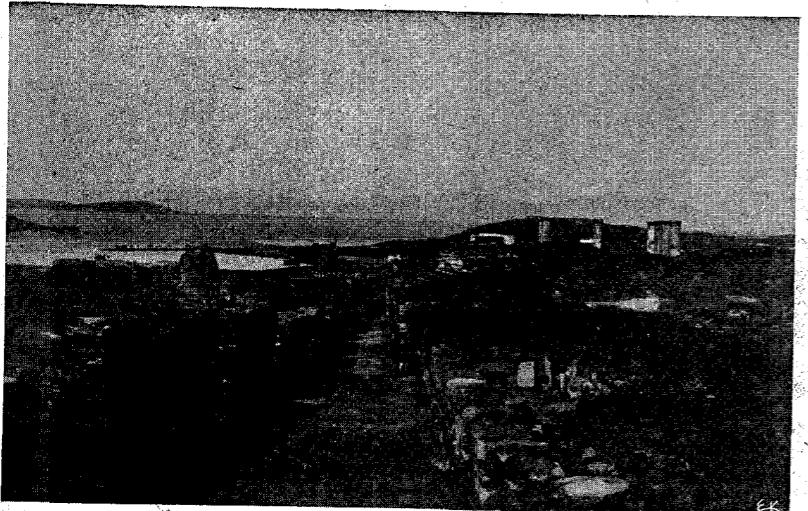
ΔΗΛΟΣ—ΜΥΚΟΝΟΣ—ΜΗΛΟΣ—ΘΗΡΑ

Όν. Βαλέριος Στάης ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων, παρακολουθήσας τὸ εἰς τὰς Νήσους καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν δεύτερον ταξειδίον τοῦ Διεθνοῦς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου Ἀθηνῶν, ἔγραψεν ἐντυπώσεις του τὰς δοπίας θὰ δημοσιεύσωμεν τιμηματικῶς.

Σ. Τ. Δ.

Τὴν ἐννάτην τῆς ἐσπέρας τῆς 8ης Ἀπριλίου, τὰ δύο ἐπὶ τούτῳ ναυλωθέντα ἀτμόπλοια τῆς ἑταιρείας Τζάν-Μακδούαλ «Μαργαρίτα» καὶ «Ἀντιγόνη» ἀπέπλεον τοῦ Πειραιᾶς κατάμεστα λευκῶν, ὡς τὰ πολλά, καὶ σοφῶν κεφαλῶν. Τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῶν δύο τούτων πλοίων εἶχον ἀναλάβει ἐν τῷ πρώτῳ μέν, τῇ «Ἀντιγόνῃ», (ipso iure...) δ. κ. Dörfeld, δ καὶ κυρίως ὁργανωτὴς τῶν θαυμασίων αὐτῶν ταξειδίων, τοῦ ἑτέρου δέ, τῇ «Μαργαρίτᾳ», δ πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ «γλυκὺς» φήτωρ κ. Λάμπρος. Τὰ πλοῖα οὖτως ἀπῆραν ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας συνθήκας, ἐν ἐνθουσιασμῷ ἀκράτῳ τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἐν προσδοκίᾳ ἐντυπώσεων ὅλως ἐκτάκτων, ἐνεκα τοῦ ἐνδιαφέροντυς τὸ δόπιον διήγειρεν ἡ μέλλουσα ἐπίσκεψις τόσων ἀρχαιολογικῶν τόπων, οὓς ἀδύνατον σχεδὸν θὰ ἦτο ἄλλως νὰ ἔβλεπε τις, κατὰ μόνας ταξειδεύων. Ή Δῆλος, ή Μῆλος, ή Θήρα, ή Κρήτη, ή Κῶς, οἱ Δίδυμοι, ή Σάμος, ή Ἐφεσος, ή Πέργαμος, ή Τροία καὶ τὰ ἄλλα παρεμπίπτοντα μέρη, ἀτινα ἡ ἐκκίνησις τῶν ἀτμοπλοίων μᾶς; ὑπέσχετο δτι θὰ ἴδωμεν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, ἔξηγειρον τὴν φαντασίαν καὶ προνύκαλουν τὴν ὑπολανθάνουσαν ἐκείνην εὑρφορίσην, ήν αἰσθάνεται τις ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ἐπερχομένου ἀγαθοῦ. Μετὰ τὸν ἔκπλουν τῶν πλοίων

ἐκ τοῦ λιμένος ὅμιλοι διάφοροι συναπετελέσθησαν ἐν τοῖς διαφόροις τῶν πλοίων διαμερίσμασι καὶ ἥκουντις τις ἐδῶ μὲν Γερμανοὺς ἐκεὶ δὲ Ρώσους, ἀπότερον Ἀγγλους, Γάλλους, Ιταλοὺς καὶ Ἑλληνας συνδιαλεγομένους ἐν τοῖς διαφόροις αὐτῶν ἴδιωμασιν ἦτο, ἀληθῶς, ἡ βασιλωνία ἐκείνη, ἡ σὺν τῷ χρόνῳ ἀποκατασταθεῖσα καὶ τρόπον τινὰ νομιμοποιηθεῖσα, κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς στάδιον, λίαν παράδοξος. Τὸ εὐτύχημα ἦτο δτι πάντες σχεδὸν οἱ συμπλωτῆρες ἥδυναντο νὰ συνεννοοῦνται εἰς μίαν καὶ πλείονας τῶν ἀντιρροστευμένων γλωσσῶν, καὶ δὲν εὑρίσκετο τις ἐπομένως εἰς ἀμηχανίαν, ἀπευθυνόμενος πρός τινα τούτων, νὰ σκεφθῇ εἰς τίνα τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν νὰ τῷ ὅμιλήσῃ. Ή γερμανικὴ ἦτο ἡ κυριαρχοῦσα, διότι καὶ Γερμανοὶ ἦσαν οἱ πλείονες τῶν ἐπιβατῶν, ἄλλως τε γερμανιστὶ ώμιλοιν καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ρώσοι καὶ οἱ Ἑλληνες καὶ πάντες σχεδὸν οἱ λοιποὶ ἐπιβάται, ἔξαιρέσει δύο ἢ τριῶν. Ἐννοεῖται ὅμως δτι τοὺς «ἴδιαιτέρους κύκλους» συναπετέλουν διοικητεῖς, συνομιλοῦντες ἐν τῇ οἰκείᾳ των γλώσσῃ, ἔξ οὗ καὶ προήρχετο ἡ παράδοξος ἀκοντικὴ Βασιλωνία ἡ καὶ κατὰ τὰ γεύματα τόσον παραδόξως βομβοῦσα. Οἱ Ἑλληνες πάντες, ἐπτά ἐν ὅλῳ, ἐπεβαίνομεν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως διοικουμένου πλοίου, τῇ «Μαργαρίτᾳ», τὸ δόπιον, καίτοι ὑστεροῦν τῆς «Ἀντιγόνης» ὡς πρός τὴν ταχύτητα, ἦτο ὅμως εὐρυχωρότερον ἐκείνης καὶ ὀδραιότερον, εἶχε δὲ καὶ τὸ πλήρωμα ἀριστον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν, προεξάρχοντος τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἵκανωτάτου πλοιάρ-

'Η Δῆλος.

χουν αὐτοῦ. 'Εν τῷ πλοιώ τούτῳ κατέλαβον θέσιν πεντήκοντα καὶ ἔξι ἐπιβάται, μεταξὺ τῶν δποίων τέσσαρες κυρίαι. 'Η Δις Λάμπρου ήτο ἡ μόνη Ἑλληνίς, ἡ καὶ ἔξιχως ἀντιπροσωπεύσασα καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον τὴν ἐθνικήν της δμοφυλίαν διὰ τὴν πολυγλωσίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἔξοχον μόρφωσιν. Μία Ρωσίς, μία Γερμανίς καὶ μία Βέλγη ἦσαν αἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὄραιον φύλου ἐν τῶν ἀλλων εὑρωπαϊκῶν κρατῶν. 'Επὶ τῆς. «Αντιγόνης» αἱ παρακολούθουσαι κυρίαι ἦσαν πλειότεραι. 'Ανεδίχθησαν δὲ πᾶσαι διὰ τὴν ἀντοχὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κόπους καὶ τὴν σκληραγωγίαν, ἀμφισβήτησασι πλειστάκις τὴν ὑπεροχὴν οὐχὶ πρὸς παρήλιας μόνον, ἀλλὰ καὶ . . . πρὸς δμήλικας αὐτῶν τοῦ ἀσχήμου φύλου. 'Ο θαλερὸς πρεσβύτης ἐκ Δανίας κ. Jacobson, καίτοι μὴ ὑστερῶν οὐδενός, ἐνίστε δὲ καὶ προεξάρχων τῆς πεζοπορίας, ἐθεώρησεν δπως δήποτε ὑποχρέωσίν του νὰ ἔξαρῃ κατά τινα πρόποσιν αὐτοῦ «τὸ καταπληκτικὸν τούτο φαινόμενον» τῆς ἀντοχῆς τῶν γυναικείων σωμάτων. Αληθῶς δὲ ἦσαν ἀξιοθάμασται. 'Αλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τοῦ πλοῦ. Τὴν πρωῖαν τῆς 22ας 'Απριλίου, Σάββατον, περὶ τὴν δην ἥγκυροβιολήσαμεν εἰς Δῆλον. Μετὰ κοινὸν πρόγευμα ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἥρξατο ἡ ἀποβίβασις εἰς τὴν ἔσημον νήσον διὰ τῶν λέμβων τῶν ἀτμοπλοίων. 'Απὸ τῆς θαλάσσης ἡ θέα τῆς βραχώδους καὶ ἔρημικῆς νήσου, στιζομένης πολλαχοῦ ὑπὸ λευκῶν τινῶν σημείων (τῶν ἀνεσκαμμένων ἔρειπίων) καὶ κατακλυζομένης ὑπὸ λίθων ἀργῶν, τῶν μαρτυρίων τούτων τοῦ πυ-

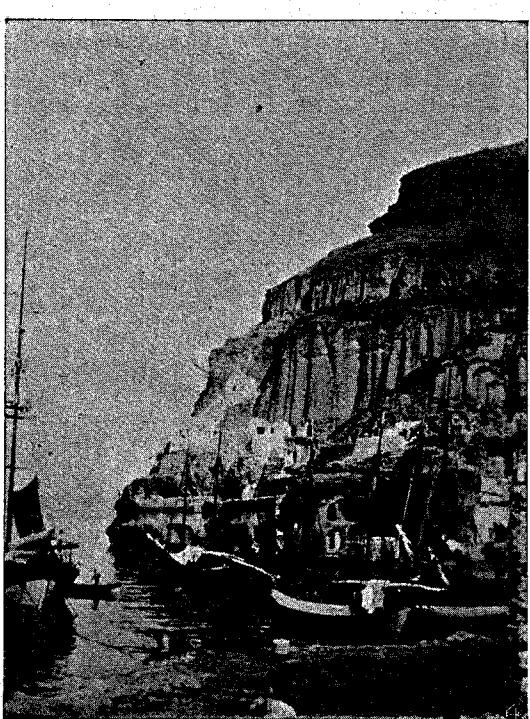
κνοῦ αὐτῆς τὸ πάλαι συνοικισμοῦ, εἶνε ἥκιστα εὐάρεστος. Δὲν ἡμπορεῖ τις νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ ἔνδρος ἔκεινος βράχος ὑπῆρξε ποτὲ τὸ κέντρον ἐνὸς πολιτισμοῦ καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς πετρώδους ἔκεινης ἐπιφανείας ἴδρυτο πόλις, πόλεις μᾶλλον, ἀκμάσαις εἰς πληθυσμὸν καὶ εἰς ἐμπόριον. Βράχος ἐπὶ τοῦ δποίου δὲν φύεται ἡ ἀσφόδελος, ἔδαφος ἐπὶ τοῦ δποίου μόλις διακρίνονται κόκκοι χώματος, ὅψις στακτερά, ἀνιαρά, μονότονος. Καὶ δμως εἶνε ἡ Δῆλος τῶν παλαιῶν χρόνων, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἔδρα τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ μαντείου, τὸ μέρος τῆς συγκεντρώσεως τοῦ Πανελλήνιου κατὰ τοὺς δηλιακοὺς ἀγῶνας, ἡ ἔδρα τοῦ ναυτικοῦ συνασπισμοῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν νησιωτῶν! 'Η Δῆλος, ἡ ἐπὶ Ρωμαίων συγχωνεύσασα ἐν αὐτῇ ἀπαντᾷ διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς Ἀνατολῆς καὶ συνοικισθεῖσα πυκνῶς ὑπὸ παντοειδῶν ἀποίκων, ἡ Δῆλος ἡ κατάμεστος τὸ πάλαι ναῶν, στοῶν καὶ ἀγαλμάτων, ἡ Δῆλος τέλος τῶν Ποσειδονιαστῶν (ἀποίκων ἐκ Βηρυτοῦ) καὶ τῶν Ἐρμαϊστῶν (ἀποίκων Ρωμαίων) ὃν αἱ πόλεις (ἴδιαιτεραι συνοικίαι) ἀνασκαφεῖσαι ἥδη μαρτυροῦσι τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν κατοίκων ἔκεινων τῆς βραχώδους καὶ ἔρημου ἀπὸ αἰώνων ἵερᾶς νήσου. 'Αποβιβαζόμενός τις εἰς τὸν «ἴερον» λιμένα, οὗτινος τὰ ἐπάκτια κρηπιδώματα δὲν διακρίνονται σχεδόν πλέον ὑπὸ τὴν καλύψασαν αὐτὰ ἐπίχωσιν, ενδίσκεται πρὸ τοῦ ἵεροῦ τεμένους, τοῦ περιβαλλομένου κύκλῳ ὑπὸ τειχῶν ἡ στοῦν. 'Οδὸς ἥγεν ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ ἱερόν, ἔχουσα ἐκατέρωθεν ἀνάμιαν μαραράν στοάν, τὴν τοῦ Φιλίππου τοῦ δου Μακεδόνων βασιλέως (κτισθεῖσαν περὶ τὸ 200 π. Χ.) δωρικοῦ ρυθμοῦ, καὶ τὴν «μικρὰν στοάν» πρὸς τὰ δεξιά. 'Έχοησμενον δὲ αὐταὶ εἰς συναθροίσεις ἐμπορικάς. Εἰσερχόμενος διὰ τῶν κατὰ τὰ μέσα τοῦ Βου π. Χ. αἰῶνος κτισθεντῶν πυροπλαίων ενδίσκεται τις ἐπὶ τῆς ἵερᾶς ὅδον τῆς ἀγούσης εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς κεκοσμημένης δι' ἔξεδρῶν καὶ ἀ-

γαλμάτων, ὃν πολλὰ ἔτι βάθρα κατὰ χώραν σώζονται, μεταξὺ δὲ τούτων τὸ παμμέγιστον ἐκεῖνο, ἐφ' οὐδὲν ἰδρυτο τὸ κολοσσιαῖον ἀρχαιόκοντα γαλαμα τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ δου π. Χ. αἰῶνος τὴν ἰδρυσιν ἔχον, τὸ δι' ἐπιγραφῆς βεβαιοῦν τὸ μονόλιθον αὐτοῦ! Τὸ διτη δηλ. ἀγαλμα καὶ βάσις ἐποιήθησαν, κατὰ τὴν ἐπιγραφήν, ἐξ ἐνὸς τεμαχίου λίθου, ζυγίζοντος πολλὰς δεκάδας χιλιάδων ὄκαδων. Οἱ Νάξιοι, μεταγενεστέρως, διεκδίκουν ὑπὲρ τῆς νήσου των τὸ κατόρθωμα τοῦτο τῆς μεταφορᾶς εἰς τὴν Δῆλον τοῦ κολοσσοῦ ἐκείνου, ἐπιγράφαντες «οἱ Νάξιοι τῷ Ἀπόλλωνι» ἀλλ' οὐδεμίας περὶ τοῦ ἀληθοῦς τοῦ καυχήματος ὑπάρχει μαρτυρία ἄλλη. Τοῦ κολοσσιαίου ἀγάλματος σώζονται πλησίον ἐκεὶ δύο μεγάλα τοῦ στήθους τεμάχια, ἡ χειρὶ δὲ αὐτοῦ ἐν Μυκόνῳ, καὶ τεμάχιον τοῦ ποδός . . . ἐν Λονδίνῳ! Τοιουτορόπως τὸ παμμέγιστον ἐκεῖνο ἀνάθημα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐλαβείας τοῦ ἀνιθρώπου εὑρηται νῦν κολοβὸν καὶ διαμεισμένον εἰς διάφορα τῆς γῆς σημεῖα. Καὶ οὕτως δμως ἀσκεῖ ἔτι τοῦτο τὴν γοντείαν του ἐν τῇ φαντασίᾳ, ἡτις κατορθοῦι εὑρεῖται νὰ τὸ ἀναπαραστήσῃ ἐν δῃ αὐτοῦ τῇ θείᾳ ἐπιβολῇ. Περαιτέρω ἀριστερά, ἐπὶ τῆς ἵερᾶς ὅδου, κεῖται τὸ Ἀρτεμίσιον, τὸ ἱερὸν δηλ. τῆς Ἀρτέμιδος, περιλαμβάνον δύο τῆς θεᾶς αὐτῆς ναούς, τὸν ἀρχαιότερον καὶ τὸν νεωτερον. Πλῆθος βάθρων παρατεαγμένων κατὰ μῆκος τῆς ὅδου μαρτυρεῖ τὴν δι' ἀγαλμάτων, ἐν οἷς καὶ ἐφίππων ἀνδρῶν, διακόσμησιν τῆς δόδου. Μεταξὺ τούτων διακρίνεται τὸ ἐνεπίγραφον βάθρον χαλκοῦ ἀγάλματος τοῦ Σύλλα. Στρέφων τις πρὸς τὸ κέντρον τοῦ τεμένους ενδίσκει τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐδρεῖτα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ναοῦ κτισθέντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Γου π. Χ. αἰῶνος καὶ τὸ σχῆμα δμοίου πρὸς τὸ καλούμενον Θησείον, τὸ ἐν Ἀθηναῖς. Δυστυχῶς δὲ σώζεται ἡ τὸ κορπίδωμα αὐτοῦ καὶ λείψανα τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ αὐτοῦ κόσμου. Δύο ἐτέρων μικρῶν ναῶν, εἰς τὸν πιθανῶς θεόν ἀφιερωμένων, τὰ ἐρείπια διακρίνονται πλησίον τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, δπισθεν τοῦ ὅποιου διακρίνεται εἰσέτει καλῶς διέγας βωμός, διέργατος καλούμενος, ὡς ἔχων κύκλῳ ἀνηρτημένα κέρατα κριῶν. 'Εφημίζετο δὲ τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαιοῖς ὡς ἐν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς πολιτείας. Σημειώτεον δτι καὶ εὐρηκάτη τοῦ γίνωσιν ἀφθονα ἐντός τῶν οἰκημάτων ἔκεινων, ἐὰν κρίνωμεν τούλαχιστον ἐκ τῶν εὑρημάτων ιδίᾳ τοῦ παρελθόντος εἴτεος, ἐν οἷς καταλέγεται καὶ ἀρτιον δλως μαρ-

μάρινον σύμπλεγμα φυσικοῦ μεγέθους, εἰκονίζου τὴν Ἀφροδίτην ἀπειλοῦσαν τὸν χαριεντόνος αὐτῇ Πᾶνα διὰ τοῦ σανδαλίου τῆς. Τὸ σύμπλεγμα σώζει καὶ ἵχη τοῦ χρωματισμοῦ αὐτοῦ, εἶναι δὲ ἀνεκτίμητον μουσικὸν ἔργον τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων, ἐξ ἐκείνων ἴδιως, ὃν στεροῦνται πάντα τὰ Μουσεῖα τῆς Ἑλλάδος, μή ἔξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ Ἐθνικοῦ. Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Δήλου, αἱ ἀναληφθεῖσαι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑπὸ τῆς Γαλλ. Σχολῆς καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρέκτου κ. Holleaux, θὰ ἔχωσιν ἐν τῷ μέλλοντι ἐκπληκτικὰ ὅλως ἀποτέλεσματα, θὰ καταστήσωσι δὲ τὴν νῆσον καὶ πάλιν τὸ προσκύνημα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου: ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δὲν θὰ ἀρκέσῃ μόνον ὁ ἐπιστημονικὸς ζῆλος τῶν ἀνασκαπτόντων καὶ ἡ γενναιότης τοῦ χορηγοῦ τῶν μέσων τῆς ἀνασκαφῆς, εὐγενοῦς τινος Γαλάτου, ἀλλὰ κυρίως ἡ κυβερνητικὴ μέριμνα καὶ ἡ παροχὴ χρήματος ἀφθόνου ἐκ μέρους αὐτῆς. — Τὴν τοπογραφικὴν ἔρμηνείαν ἐν τῷ ἀνεσκαμένῳ χώρῳ τῆς νῆσου ἀνέλαβον πατὰ τιμῆματα δὲ κ. Δαΐσπερελδ, ὁ ἐκ τῶν ἑταίρων τῆς Γαλλ. Σχολῆς κ. Ζαρδὲ καὶ ὁ ἔφορος κ. Σταυρόπουλος. Ολόκληρον τὴν ἡμέραν διῆλθεν ἡ συνοδεία ἐπὶ τῆς νῆσου ἔξετάζουσα, μανθάνουσα καὶ θαυμάζουσα τὰ ἐρείπια τῆς μυδικῆς, ἱστορικῆς δὲ ἄμα καὶ ἐμπορικῆς ἐρημονήσου, ἥτις μέγιστον ἔπαιξεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ρόλον πολυσχιδῆ. Πρὸς τὸ ἐσπέρας διεσκορπίσθμεν ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἔβλεπε τις τὴν τέως ἐρημονήσου στιζομένην ὑπὸ μελανῶν ἡ πολυχρόνων σημείων, ἀτινα ἀπετέλουν οἱ διάφοροι δύμιλοι. Ἐπὶ τῆς ἀποτόμου καὶ ὑψηλῆς κορυφῆς τοῦ Κύνθου, ἔνθα τὸ ιερὸν πάλαι τοῦ Κυνθίου Λιός, ἀνῆλθον οὐχὶ ὀλίγοι καὶ ἴδια αἱ κυρίαι καὶ οἱ γεροντότεροι! Οἱ πλεῖστοι δύμως δὲν ἔφθαναν ἡ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἀποτόμου βράχου, ἔνθα τὸ καλούμενον σπήλαιον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀπότερον τὸ ιερὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης. Ἡ θέα καὶ ἐκεῖθεν ἦτο ἔξοχως μαγική, διότι, οὐ μόνον ἔβλεπε τις κάτωθεν τὴν νῆσον ἀπασαν καὶ ἀντελαμβάνετο θαυμασίως τῆς τοπογραφικῆς τῶν ἐρείπων αὐτῆς συνοχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπότερον τὰς περικυκλούσας αὐτὴν νήσους, τὴν Ρήνειαν, τὴν Μύκονον, τὴν Σύρον, τὴν Πάρον καὶ τὴν Νάξον. Δὲν ἀπεμακρύνετο τις εὐκόλως τοῦ μαγικοῦ ἔκεινου θεάματος. Γάλλος δέ τις τῶν συμπλωτήρων μας, ἀρχιτέκτων καὶ ὀλίγον ποιητής, ἀφηρέθη οὕτως, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δρόμους ψεμβάζων, ὥστε δὲν ἔνθυμηθη ὅτι δ

ῆλιος ἔδυεν καὶ ὅτι τὰ πλοῖα, κατὰ προηγηθεῖσαν ἀναγγελίαν, θὰ ἀπῆρον περὶ τὴν θην. Καὶ ἐδέησε νὰ καθυστερήσῃ τὸ ἔτερον τούτων, ἵνα παραλάβῃ καὶ τὸν ωριβώδη Γάλλον, ὃστις ἐκινδύνευσεν οὕτω νὰ ζήσῃ ἐπὶ ήμέρας τινὰς τὸν βίον τοῦ Ροβινσόνος ἐπὶ τῆς ἐρήμου νῆσου, διότι καὶ οἱ φύλακες τῶν ἀρχαιοτήτων εἶχον συναπέλθει μεθ' ἡμῶν χάριν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ μουσείου τῆς Μυκόνου, ὃπου ἡ παρουσία τῶν θὰ ἤτο ἀναγκαία. Ἡ ἐπιβράδυνσις δὲ αὐτῇ προοῦξεν δύο κακά: Τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀποκομισάσης αὐτὸν λέμβου τῆς γαλλ. σχολῆς, ἥτις προσεδέμη ωμουλκουμένη ὑπὸ τοῦ ἀτμομολίου — μικροῦ δεῖν δὲ καὶ ἐπινίγοντο τρεῖς τῶν ἐπιβιανόντων αὐτῆς λεμβούχων — καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μουσείου τῆς Μυκόνου τῇ βιοηδείᾳ... σπαραγματέτων, ἀτινα ἀφειδῶς ἔχορήγησεν ἡμῖν ὁ ἔφορος κ. Σταυρόπουλος! Διότι τὰ πλοῖα ἡγκυροβόλησαν εἰς τὴν Μύκονον νύκτα πλέον. Ἡ νυκτερινὴ δὲ ἐπίσκεψις αὐτῇ τοῦ ἐν Μυκόνῳ Μουσείου, ὅπερ περιλαμβάνει θαυμασιωτάτην συλλογὴν ἀγγείων, προερχομένων ἐκ τῶν ἐν Ρήνειᾳ ἀνασκαφῶν τοῦ κ. Σταυροπούλου, — εἶναι δὲ αὐτῇ τὰ πτερούσια τῶν ἀρχαιοτάτων τάφων τῆς Δήλου, ἀπέ μετεκόμισαν ἐκ τῆς ιερᾶς νῆσου ἐκεῖσε κατὰ τὴν γενομένην «κάθαρσιν», τῷ 425 π. Χ., ἀφ' ἣς καὶ δὲν ἐπετρέπετο πλέον ἡ ταφὴ νεκροῦ εἰς τὴν Δήλον — ἡ νυκτερινὴ αὐτῇ, λέγο μεν, ἐπίσκεψις τόσῳ σπουδαίων διὰ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν τεχνοτροπίαν αὐτῶν εὐρημάτων, δὲν ἱκανοποίησε, φυσικῶς, τὴν βυσιλιμάν τόσων ἀρχαιολογικῶν κεφαλῶν, καὶ δὲν τῷ προγράμματι δρισθεὶς ἀπόπλους ἡμῶν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός, ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἵνα οὕτω κερδηθῆ χρόνους πρὸς νέαν ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου ἀπὸ τῆς θητοῦ 8ης π. μ. τῆς ἐπομένης. Ἡτο ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Καὶ ἐνῷ ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς ὁραίας νῆσου ἔτρεχεν εἰς τοὺς ναούς, ἥμετες ἐσπεύδομεν πρὸς τὸ σεσαρθρωμένον οἴκημα — τὸ νεόδημον, τὸ ἀναλώμασι τῆς ἀρχ. ἔταιρειας οἰκοδομηθὲν μουσείου δὲν ἀπεπερατώθη ἐντελῶς εἰσέτι, ἵνα ἀρχίσῃ ἡ τοποθέτησις τῶν εὐρημάτων — τὸ στεγάζον εἰσέτι τὰς πολυτίμους ἀρχαιότητας. Ἡ καθυστερήσις τοῦ ἀπόπλου ἡμῶν ἐκ Μυκόνου ἐπέφερε καὶ ὅλο κακόν. Ἐγκατελείφθη τὸ σχέδιον τῆς προσεγγίσεως εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μήλου «Πλάκαν» ὃπου δέντρον εἰσέτι ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως μετὰ τοῦ ἀνεσκαμένου θεάτρου αὐτῆς. Ἡ μποδίσθημεν δ' οὕτω νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν θέσιν ἔνθα

ἀνευρέθησαν δύο τῶν ὀραιοτέρων ἀγαλμάτων, τῶν περισσότερων ἐκ τῆς ἀρχαιότητος: ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λούθρου καὶ ὁ Ποσειδῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. Προσεγγίσαμεν δύμας πρὸς τὸ Β. τῆς νήσου καὶ ἀπεβιβάσθημεν εἰς ὅρμοικον τινὰ ἔρημον, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἀνασκαφείσης προϊστορικῆς (προμηκναῖκης) ἀκροπόλεως, παρὰ τὴν «Φιλακοπήν» ἔνθα τόσα ὀραῖα ἀγγεῖα εὑρέθησαν κατακείμενα νῦν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἀρχ. Μουσείον. Ἡ ἐπίσκεψις δύμας κατηρειπωμένου προϊστορικοῦ συνοικισμοῦ καὶ ἀκαταλήπτου σχεδὸν συμπλέγματος πηλοκίτιστων τούχων, δὲν ἔνθυμοις καὶ πολὺ τὴν ἐκ τῶν προσφάτων ἐντυπώσεων τῆς Δήλου συνηρπαγμένην ἀρχαιολογικὴν συνοδείαν, μὲ δῆλην τὴν σαφῆ καὶ ἐπαγωγὸν ἐρμηνείαν τῶν ἐρειπίων ὑπὸ τοῦ κ. Δαΐσπερελδ. Ἐτράπη δὲ αὐτῇ μᾶλλον εἰς περισυλλογὴν τῶν ἀρθρών παρεσταρμένων τεμαχίων ἀγγείων, τῶν παναρχαίων τοῦ συνοικισμοῦ χρόνων, καὶ εἰς τὴν συγκομιδὴν τεμαχίων ὀψιανοῦ λίθου, οὐτινος, ὡς γνωστόν, ἡ ἔξορυξ καὶ βιομηχανία ἡσκεῖτο ἐν τῇ νήσῳ κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, ἐξ οὗ πάντως καὶ οἱ ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις μεγάλη αὐτῆς εὐπορία καὶ ἀκμή. Περὶ δεῖλην ἀπήραμεν ἐκεῖθεν κατευθυνόμεντες εἰς Θήραν. Ἐγένετο γνωστὸν ἀφ' ἐσπέρας ὅτι τὰ πλοῖα λίαν πρωΐ, περὶ τὴν δην τῆς ἐπομένης, θὰ διέπλεον τὸ λεκανοειδὲς ἀπύθμενον στενὸν τὸ σχηματισθὲν ἐκ καταβυθίσεως ἡφαιστειώδους καὶ χωρίσαν τὴν νῆσον ἐκείνην εἰς δύο μέρη, τὴν Θήραν καὶ τὴν μικρὰν Θηρεούσιαν, καὶ δτι οἱ θέλοντες ν' ἀπολαύσωσι τοῦ μαγευτικοῦ διάντως θεάματος τῆς διελεύσεως διὰ τοῦ στενοῦ ἐκείνου ὕφειλον νὰ ενδίσκωνται κατὰ τὴν δρισθεῖσαν ὥραν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Πόσοι τῶν ἐπιβατῶν κατώρθωσαν τοῦτο ἀγνοῶ, διότι καὶ ἐγὼ μόλις κατὰ τὴν θητοῦ 8ης π. μ. τῆς ἐπομένης. Ἡτο ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Καὶ ἐνῷ ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς ὁραίας νῆσου ἔτρεχεν εἰς τοὺς ναούς, ἥμετες ἐσπεύδομεν πρὸς τὸ σεσαρθρωμένον οἴκημα — τὸ νεόδημον, τὸ ἀναλώμασι τῆς ἀρχ. ἔταιρειας οἰκοδομηθὲν μουσείου δὲν ἀπεπερατώθη ἐντελῶς εἰσέτι, ἵνα ἀρχίσῃ ἡ τοποθέτησις τῶν εὐρημάτων — τὸ στεγάζον εἰσέτι τὰς πολυτίμους ἀρχαιότητας. Ἡ καθυστερήσις τοῦ ἀπόπλου ἡμῶν ἐκ Μυκόνου ἐπέφερε καὶ ὅλο κακόν. Ἐγκατελείφθη τὸ σχέδιον τῆς προσεγγίσεως εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μήλου «Πλάκαν» ὃπου δέντρον εἰσέτι ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως μετὰ τοῦ ἀνεσκαμένου θεάτρου αὐτῆς. Ἡ μποδίσθημεν δ' οὕτω νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν θέσιν ἔνθα

Λιμὴν Θήρας.—Φωτογραφία Έμμ. Τειανταφυλλίδη.

δρογάνου ἀποτυμηθεῖσαι, προβάλλουσι μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὑπερύψηλοι, ἐστιγμέναι ποικιλοχρώως, ὡς ἐκ τῶν διαφόρων γαιολογικῶν συστάσεων τοῦ ἐδάφους. Τὴν κορυφὴν δὲ κατὰ μῆκος τοῦ κρατηρικοῦ χάσματος στέφουσι νῦν οἰκήματα καὶ πολίχναι, εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ καταστρεπτικοῦ δαιμόνος, δστις ἔκρημνισε εἰς τὴν ἀβύσσον τὸ ἐλλείπον τμῆμα τῆς ὀραίας νήσου. Καὶ ἡ καταστροφὴ ἐκείνη δὲν συνετελέσθη τυχὸν πρὸ ἀμνημονεύτων αἰώνων· μόλις ἀριθμεῖ τρεῖς καὶ ἡμίσειαν χιλιετρίδας! Ὁ ἀνθρώπος οὐ μόνον ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς ἥδη, ὀλλὰ καὶ ἐν πολιτισμῷ ἀκμαίῳ, ὡς διδάσκουσιν ἡμᾶς τὰ ἡμέραν, κατάθημεν περίποτον τῆς ὡς χιών ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀποκεκομένου λόφου διαγραφομένης κωμοπόλεως «Ἐπάνω Μεριά» ἡδυνήμητην νὰ ἀνέλθω ἐπὶ τὸ κατώρθωματος καὶ ἀπολαύσω τοῦ ἐξασίου ἐκείνου θεάματος. Δὲν περιγράφεται εὐχερῶς ἡ εἰκὼν τῆς ὑπερφυσικῆς ἐκείνης ἀνωμαλίας, τῆς προενηθείσης δι' ἀπορροφήσεως ἐνὸς μέρους τοῦ κέντρου ὑψηλῆς νήσου. Τὸ ἀποσπασθὲν τμῆμα αὐτῆς ἐξηφανίσθη εἰς τὸ ἀπειρον τοῦ βυθοῦ, τὸ δὲ παραμείναν, χωνειδῶς κεκοιλωμένον, μαρτυρεῖ τὴν φοβεράν καταστροφὴν ἥτις κατεπόντισε μέγα μέρος τῆς ὅλου νήσου. Αἱ ἡφαιστειώδεις τοῦ κρατηρού κατιτύεις, αἱ ὡς διὰ κοπτεροῦ

δομίσκον τινὰ κάτωθεν τοῦ 567 μέτρα ὕψους
ὅρους "Αγιος Ἡλίας ! " Επὶ τῆς κορυφῆς αὐ-
τοῦ διακρίνεται ἡδη τὸ διμώνυμον μοναστήριον
ὅπου θὰ ἐγευματίζαμεν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν
τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας πρωτευούσης τῆς νή-
σου, τῶν ἀνασκαφέντων, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τοῦ
φιλέλληνος ἀρχαιολόγου κ. Hillel von Gaer-
tringen. Περὶ τὴν θην π. μ. ἡδη τῆς 11ης
Ἀπριλίου ἀπεβιβαζόμεθα κάτωθεν τοῦ ὄρους
«Μεσαβουνὸ» ὅπου ἡ ἀρχαία πόλις καὶ διό-
θεν ἀνέρχεται τις εἰς τὴν ὑπερκειμένην κορυ-
φὴν τοῦ "Αγ. Ἡλιού. " Ή ἀποψίς ἀπὸ τῆς θα-
λάσσης τῆς εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔκεινον ὅρος ἀνόδου
προκαλεῖ τρόμον, ἥιταγγον δὲ πραγματικὸν ἡ
πραγματοποίησις τοῦ τολμήματος, ἵδιᾳ κατά
τινα, οὐχὶ ἀραιά, σημεῖα τῆς ἐνιαυχοῦ καθέτως
κεχαραγμένης ἐπὶ τοῦ σαθροῦ βράχου ὁδοῦ.
Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς περιέμενον ἡμᾶς οἱ περίσσικοι
καὶ πλῆθος ὑποζυγίων, ἀτινα ὅτα ἔφερον ἡμᾶς
ἐπὶ τῶν νάτων των — τὰ δυστυχῇ ζῶα — μέχρι
τῆς ὑψηλῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. Τὰ εὐφυέστερα
ὅμιλας τούτων ἔκριναν καλὸν νὰ ἀποτινάξωσι
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατὰ τὴν κοπιώδη ἀνά-
βασιν τὰ σαρκώδη φροτία των, παραστρατί-
ζοντα αἴφρης καὶ ἔξαφανζόμενα εἰς τὰς κλι-
τύας τοῦ ὄρους ! Τοιουτορόπως μικροῦ δεῖν
πολύσαρκός τις Γερμανὸς ἔκυλετο, ἀπὸ τοῦ ὑ-
ψηλοῦ σημείου τῆς ἀποτινάξεώς του, εἰς τὴν
κορημώδη κατωφέρειαν μέχρι τῆς θαλάσσης,
ἔαν μὴ παρατυχών τις ἀγωγιάτης συνεκράτει
αὐτόν, περιστραφέντα ὅμιλας περὶ τὸν ἀξονά του
ἡδη τρὶς ἡ τετράκις καὶ μωλωπισθέντα, ἐλα-
φρῶς εὐτυχῶς. Οὕτως οἱ τολμηρότεροι μόνον
κατώρθωσαν νὰ ἴππεύσωσι μέχρι τοῦ ἀκρου
τοῦ σάγματος (Σελάδας καλούμενου) τοῦ χω-
ρίζοντος τὸ Μεσαβουνό, ἀπὸ τὴν ὑψηλοτέραν
κορυφὴν τοῦ "Αγίου Ἡλιού. " Έκει ἀφιππεύ-
σαντες πάντες ἐτράπημεν πρὸς τὴν μεσημβρι-
νήν κλιτὺν τοῦ ὄρους, ἔνθα τὰ ἐρείπια τῆς ἀρ-
χαίας πόλεως. Πρὸ τοῦ ἐκκλησίδιου δὲ Εὐαγγε-
λισμός, τοῦ ὅποιους ἡ ὑπαρξίς ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἔκεινη θέσει πολλαχῶς ὑπῆρξε καὶ διὰ τὸν
ἀνασκάψαντα εὐεργετική, παρετέθησαν ὑπὸ τοῦ
εὐγενοῦς Γερμανοῦ, τοῦ προηγμέντος ἡμῶν
καὶ τὰ πάντα καταλλήλως προπαρασκευάσαν-
τος, ἀναψυκτικὰ διάφορα διποιαὶ δυνηθῶμεν ἀνέ-
τως νὰ ἔξακολον θήσωμεν τὴν πρὸς τὰ ἐρείπια
ἀνοδον καὶ τὴν ἀνὰ ταῦτα μακρὰν περιπλάνη-
σιν. Διότι ἡ ἀρχαία πόλις, κειμένη ἐπὶ τῆς ὑ-
ψηλοτέρας πλεύσης τοῦ Μεσαβουνοῦ, ἔχει ἔκ-
τασιν οὐ μικράν, πολλὰ δὲ τὰ δύντως ἀξιοθέατα
μεταξὺ τῶν ἐρειπίων της, τὰ δύοια καὶ πρὸ

τοῦ. Τὰ τοιούτου εἴδους μηνημεῖα ἀπετελοῦντο, ώς καὶ ἄλλοθεν γνωστὸν ἔγένετο (ἐν Κῷ λ. χ. ἀνεκαλύψθη σχεδὸν ἀρτιον τοιοῦτον ἐν τῷ Ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ) ἐκ λάρνακος ὅλολίθου (ἢ καὶ ἐκ τετραγώνου ἐν τῷ βράχῳ λαξεύματος) ἔξηστα οἰκεῖας διὰ καλύμματος λιθίνου τοιοῦτου βάρους, ὃστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἀφαιρεσίς αὐτοῦ ἀνευ συνδρομῆς πολλῶν χειρῶν καὶ καταλήλων δργάνων. Ἐξησταλέτο δὲ οὕτως ὁ κοινὸς θησαυρὸς ἀπὸ προχείρου κλοπῆς.

Ἄξιοθέατος λίαν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς εἶνε ἡ ἀρχαία αὐτῇ πόλις τῆς Θήρας, ἣν ὁ εὐγενῆς βαρῶνος ἀπεκάλυψεν ἐν μέρει δὲ ἰδίων αὐτοῦ δαπανῶν, διδακτικωτάτη δὲ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῶν ἐρειπίων αὐτῆς. Ἰδίᾳ αἱ ὅδοι αὐτῆς καὶ τὰ ἴδιαίτερα οἰκήματα, ὃν σώζονται ἕτι ἵκανα λείψανα, συντελοῦσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῆς ζωῆς τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πόλεως. Εἶνε δὲ ἀναμφιβόλως ἐν τῶν θελγήτρων τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐρειπίων ἐνὸς ἀρχαίου συνοικισμοῦ, ἡ εὐχερῆς ἀναπαράστασις ἐν τῇ φαντασίᾳ, τῆς ἐκλιπούσης ζωῆς αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν μικρὰν σχετικῶς καταστροφὴν ἦν ὁ χρόνος καὶ ὁ ἀνθρωπος ἐπροξένθησαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκείνῃ πρωτευούσῃ, χάρις δὲ καὶ εἰς τὴν ἔξοχον ἀνασκαφήν, ἷν ἔξετέλεσεν ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, κατορθοῦται ὅντας ἱκανοποιητικά. Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ήμέρας ἐκείνης ἀπας δ κινητὸς πληθυσμὸς τῆς νεκρᾶς πόλεως ἐξεκίνει ἐν μακρῷ σειρᾷ, πρὸς τὸν σταθμὸν τῆς Σελλάδας, ἔνθα ἀνέμενον οἱ ήμίονοι, δπως ἀναβιβάσωσιν ἡμᾶς μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀγ. Ἡλιοῦ. Οὗτως, ἐντὸς βραχέος, ἔμεινε καὶ πάλιν ἡ νεκρὰ πόλις ἐν τῇ προαιωνίᾳ αὐτῆς σιγῇ. Ἡ ἀνάβασις εἰς τὴν μονὴν διήρκεσε περὶ τὴν ήμέσειαν ὥραν. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἡ ἀποψίς εἶνε ὅντως μαγευτική, διότι ἐκτὸς τοῦ δτι βλέπει τις ἐκεῖθεν τὴν νῆσον ἀπασαν, μετὰ τῶν γραφικῶν αὐτῆς κωμοπόλεων τῶν πλαισιουμένων ὑπὸ ἀμπελῶνων καὶ φυτειῶν, τὸ βλέμμα ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ Λιβικοῦ πελάγους, διακρίνον, ἐν ήμέρᾳ αἰθρίᾳ, τὰ χιονοσκεπή τῆς Κορήτης ὅρη! Δυστυχῶς δομῶς αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς δποίας δ στόμαχος ἡμῶν εὑρίσκετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, μετὰ δδοιπορίαν τόσῳ ἐπίπονον, δὲν μᾶς ἐπέτρεπον μακρὰν ἀπόλαυσιν τῆς θέας, καὶ ἐπομένως εἰσήλθομεν σπεύδοντες εἰς τὴν Μονήν, δπου δ κ. Gaertringen εἰχε φροντίσει νὰ προπαρασκευάσωσι λιτὸν μὲν ἀλλ δρεκτικώτατον ἐξ ἀμνῶν πρόγευμα. Σημειωτέον δτι εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἡμῶν ἦλθεν δὲν εὐγενῆς δήμαρχος τῆς νῆσου, προσενεγκὼν ἀφθονον οἶνον δεκαετῆ — « ἀληθὲς νέκταρ » κατὰ τὸν Γερμανὸν — καὶ δ φιλοφρονέστατος ἥγονομενος τῆς Μονῆς, δι' ἀλλων πολλῶν παροχῶν. Αἱ ἡμέραι τῆς νηστείας, ἀς διήρχοντο τότε οἱ καλοὶ μοναχοί, δὲν ἐπέτρεψαν εἰς αὐτούς, δυστυχῶς, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ πρόγευμα καὶ νὰ μᾶς περιποιηθῶσιν ὡς ἐπευμόνουν. Ἡ φιλοξενία των ὅμως καὶ ἡ χαρά των ἐπὶ τῇ ἐπισκέψιψι ἥμῶν, ἐξεδηλοῦντο εἰς τὴν προθυμίαν μεθ' ἡς παρείχον ἡμῖν πᾶν τὸ κατὰ δύναμιν. Τὸ πρόγευμα ὑπῆρχεν ἀπολαυστικώτατον καὶ φαιδρότατον, διακοπὲν πλειστάκις ὑπὸ προπόσεων ποικίλων καὶ εἰς διαφόρους γλώσσας — ἐν αἵς βεβαίως καὶ ἡ ἐλληνικὴ δὲν ὑστέρησεν. Διότι τοὺς ἔνεους προσηγόρευσεν εὐφραδέστατα ἐγχώριός τις τῶν δημαρχικῶν, ἀνταπήντησεν δὲ εὐχαριστῶν ἐπὶ τῇ ἔνιᾳ δ πρύτανις κ. Λάμπρος. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἵππεύσαντες καὶ πάλιν, κατήλθομεν τοῦ δρόους καὶ διασχίσαντες τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς νῆσου, διὰ τῆς κωμοπόλεως « Πύργος », ἐφθάσαμεν περὶ τὴν 4ην μ. μ. ὥραν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς νῆσου « Φηρά ». Ἡ δύο περίπου ὥρας διαρκέσασα πορεία αὐτῇ, ἐν μέσῳ ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ τῶν παρατεταγμένων ἀνὰ τὴν δδὸν περιόδικων, κατέθελξε πάντας τοὺς ἔνεους, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνταπαντῶντας εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ ἔρραινον αὐτοὺς πολλαχοῦ δι' ἀνθέων. Ἐν τῇ γραφικῇ πρωτευούσῃ ἀνέμενον ἡμᾶς οἱ κάτοικοι πάντες πρὸ τοῦ νεοδμήτου μικροῦ Μουσείου, τοῦ ἀναλώμασι τοῦ κ. Gaertringen ἀνεγερθέντος, μετὰ τῆς ἐγχώριου μουσικῆς των καὶ τῶν ἐν τέλει πάντων, μὴ ἔξαιρουμένων βεβαίως τῶν κ. κ. προξένων Γαλλίας, Γερμανίας κτλ. Ἡ ἀφιξίς μας ἐπανηγυρίσθη ὅντας ἐπὶ τὸ ἐπιστημότερον, ἀνακρουσμέντος τοῦ ἐθν. ὕμνου ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ κ. Πρυτάνεως, δν, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, περιέμενον νὰ ἰδωσι φέροντα τὴν χρυσῆν ἀλυσσον, τὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῷ δωρηθεῖσαν! Τὸ μικρὸν μουσείον περιλαμβάνει κυρίως τὴν ὥραιάν συλλογὴν τῶν ἀρχαϊκῶν ἀγγείων τῆς Θήρας, γεωμετρικοῦ ωνδμοῦ, τὰ εὑρεθέντα ἐν τῷ πρὸ διάλιγων ἐτῶν ἀνασκαφέντι νεκροταφείῳ τῷ παρὰ τὴν Σελλάδα. Ἐπίσης τὰ διάλιγα προϊστορικὰ εὐρήματα τὰ παρὰ τὸ « Ἀκρωτήριον » ἀνασκαφέντα, γλυπτά τινα ἔργα Ἑλληνικῶν χρόνων, ἐν οἷς κεφαλάς τινας ἐπικονιστικὰς καλλίστης τέχνης, πήλινα εἰδώλια, ἐπιγραφάς καὶ ἀλλα διάφορα ἀντικείμενα, κατατεταγμένα ἀριστα ἐντὸς ὑαλοφράκτων ἔρμαριν. Ὁ ἔφορος τοῦ Μουσείου κ.

Βασιλείουν, ό και σχολάρχης ἐν τῇ πόλει, εἶνε ἄξιος ὅντως ἐπαίνου διὰ τὴν ἐν τῷ Μουσείῳ σύνηρεπειαν καὶ τάξιν. Μετά τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου ὀδηγήθημεν εἰς τὴν λέσχην τῆς πόλεως, ὅπου πλούσιον κυλικεῖον εἶχε παρατεθῆ ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς. Πρὸ τῆς εἰσόδου δὲ ὑπῆρχεν ἀνηρτημένη ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Gaerttlingen, τοῦ ἐπιτίμου πολίτου πρό τινος, τιμῆς ἔνεκα (δικαίας ἄλλως τε) ἀναγορευθέντος. Προπόσεις καὶ ἐκεῖ καί... ὑπερενθουσιασμός! Οἱ πρόξενοι τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας κ. κ. Δελένδα ἐδέχοντο συγχρόνως τὰς ἐπισκέψεις διαφόρων ἔνων, προσφέροντες ἀναιψυκτικὰ καὶ γλυκίσματα. Οἱ κάτοικοι πάντες ἐπλημμύρουν τὰς στενὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἥτις διὰ τῆς παρουσίας τόσων ἔνων, εἶχε λάβει ὅψιν ἀσυνήθη καὶ δλῶς ἔκτακτον. Ἡ θέα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ πολλῶν σημείων τῆς ὑψηλῆς καὶ ἐπὶ ἀποκρήμνου κορυφογραμμῆς ἐκτισμένης πόλεως, εἶνε μαγική, πλεῖσται δὲ τῶν οἰκιῶν αὐτῆς προεξέχουσιν οὕτως ἐπὶ τοῦ κρημνώδους ἐδάφους, ὥστε φαίνονται κάτωθεν

ὅσει μεταίωροι. Ἡ κάθιδος δύμας πρὸς τὸν ὅρμον δι' ἐλικοειδοῦς ὅδοῦ ὁρθίας σχεδὸν καὶ λιθοστρώτου εἶνε αὐτόχρονα βασανιστική. Εἶχε πλέον δύσει ὁ ἥλιος ὃτε ἐπεβιβάσθημεν ἐπὶ τῶν πλοίων, ἅτινα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, εἶχον ἐπιστρέψει ἀναμένοντα ἡμᾶς κατωθεν τῆς πόλεως. Δὲν ἤγκυροβόλησαν, διότι, ὡς εἴπομεν, ὁ λιμὴν (;) εἶνε ἀπίθμενος, ἀλλ' ἡ ἀτάραχος θάλασσα ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἐν ἀσφαλείᾳ παραμονὴν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν τὸ ἔτερον τῶν πλοίων, ὡς ἡγγέλη προηγούμενως, θὰ ἐπλησιάζειν εἰς τὴν πρὸ δὲ λίγων χρόνων ἀναδύσασαν ἡφαιστειώδη νησὶ «τὴν καῦμένην» ὅπως ἀποβιβάσῃ ἐκεῖ τοὺς θέλοντας ν ἀνέλθωσιν μέχρι τῶν κρατήρων αὐτῆς. Τὸ βαθὺ δύμας σκότος τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἀπέτρεψε τοὺς περισσοτέρους νὰ διαπράξωσι τὸ τόλμημα τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης, οἵ ἐπιχειρήσαντες δὲ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσαν ἢ νὰ φθείρωσι, μέχρι γυμνώσεως τῶν ποδῶν, τὰ ὑποδήματά των καὶ νὰ ἐπιστρέψωσι κατάκοποι καὶ ἀπογοητευμένοι... διότι, οὐδὲν εἶδον!

ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΣΤΑΗΣ

καὶ χάνεσαι καὶ σβαίνεις
κι' οὔτε σημάδι στὸ νερὸ
κανένα δὲν ἀφίνεις,
ώσαν τοῦ νοῦ μον ἡ ἀστραπὴ¹
χαρογελᾶς καὶ σβύνεις.

ΒΡΑΔΥ

Ρίχτω τὰ μάτια μον ψηλὰ
στὴν πλατωσὶα τοῦ αἰθέρα
καὶ βλέπω μὲς τὴ σκοτεινὰ
νὰ σιγοπέφτῃ ἡ ἡμέρα
καὶ ὁ λογισμός μον σὰν τὸ φῶς
τραβιέται κι' ἀπολείπει
μπρὸς στὰ φρικτὰ φαντάσματα
ὅπου γεννᾶ ἡ λύπη.

ΤΑΝΟΣ ΚΕΛΜΑΣ

Σ Κ Ι Α

Χαριτωμένη μον σκιά,
ὅπου σιμά διαβαίνεις
καὶ χύνεσαι στὸν ποταμὸ

I. ΛΕΜΑΝΣΚΥ

ΜΥΘΟΙ*

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Ἐνας κόρακας εἶδε ἐναν ἀετὸν νὰ πετᾷ ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ὁ ἀετὸς κρατοῦσε στὰ νύχια τον ἔνα ἀρνάκι. Καὶ ὁ Κόρακας λέγει: Τί καλά, ποῦ δὲν είμαι ἀετός. "Ετοι γλυτώνω καὶ ἀπὸ ἔνα τέτοιο φορτίο.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΛΕΟΝΤΟΣ

Ἐνας κυνηγὸς εἶδε ἐνα λέοντα ποῦ ἐβάδιζε μὲ δυσκολία καὶ τὸν ἐρώτησε τί ἔχει. — «Κάτι μπῆκε στὸ πόδι μου κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, τί είνε». Ὁ κυνηγὸς ἐκύτταξε, ἐτράβηξε ἐνα ἀγκάθι, ἔδεσε μὲ τὸ μανδῆλι του τὴν πληγὴ καὶ εὐχαριστημένος γιὰ τὴ μεγαλουψία του καὶ χαρούμενος ἐτοιμάζτανε νὰ φύγῃ. Μὰ τὸ θηρίον τοῦ εἶπε: «Στάσου λίγο, γιατί είσαι τόσο βιαστικός;» Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κατάφερε ἐνα δυνατὸ κτύπημα μὲ τὸ γερό του πόδι καὶ τὸν ἔφαγε μὲ πολλὴν δρεξι, γιατὶ ἦταν πεινασμένος.

ΟΠΟΙΟΣ ΠΗ ΨΕΜΑΤΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΘΑ ΠΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ο μικρὸς Θωμᾶς, ποῦ ἔβοσκε πρόβατα, ἡθέλησε μιὰ φορὰ νὰ γελάσῃ μὲ τοὺς μεγάλους. Ἐτρεξε στὸ χωριό καὶ ἐφώναξε πῶς ἔπεσαν λύκοι στὰ πρόβατά του. Ἐκεῖνοι ἐπῆραν ἀξίνες καὶ ωπάλα κι' ἐτρέξαν νὰ βοηθήσουν, μὰ λύκους δὲν εὑρῆκαν. Τὰ πρόβατα ἔβοσκαν ἡσυχα. Ἐκατάλαβαν πῶς τοὺς ἔγελασε ὁ Θωμᾶς καὶ τοῦ ἔδωκαν παρὰ μίαν τεσσαράκοντα. Μὲ τὸ μάθημα αὐτὸν δὲν ἐτόλμησε πειὰ ὁ Θωμᾶς νὰ τὸ ἔανακανή. Τώρα δύμας ποῦ μεγάλωσε κι' ἔγινε χεροδύναμος, γελά τοὺς μικρούς.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ἐνας λαγός ἔκανε συντροφιὰ μὲ ἐνα ἄλλογο, ἐνα ταῦρο, ἐνα πρόβατο καὶ ἐνα γάιδαρο. Τοὺς ἀγαποῦσε πολὺ μὰ δὲν τοὺς ἔγνωριζε τόσο καλά. Μιὰν ἡμέρα ποῦ τὸν κυνήγησαν σκύλοι, μπῆκε σ' ἐνα δάσος, ἔπειτα σ' ἐνα ἀγρὸ διπού ἔβοσκαν οἱ σύντροφοι του. "Οπως οἱ ἀνθρώποι, ἔτοι καὶ τὰ ζῶα ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια, ὅταν κινδυνεύουν νὰ καταφεύγουν στοὺς φίλους των. Τοὺς παρακάλεσε λοιπὸν νὰ τὸν

* Περὶ τοῦ τελευταίως ἐκδοθέντος ἔογου τοῦ Λεμένσκου Proza Ironiczna ὁμιλήσαμεν ἡδη καὶ ἐδώσαμεν δύο μικρὰ ἀποστάσματα. Σήμερον δημοσιεύμεν διλίγους ἀκόμη μύθους, ἐκ τοῦ πολωνικοῦ μεταφρασμένους.

σώσουν. Μὰ εἶδε πῶς ἦταν σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε καθένας:

— Εὐχαρίστως, μὰ σήμερα δὲν ἔχω καιρό. Αὔριο, λέσ κ' ἔλεγε τὸ ἄλλο.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, μὰ δρῆσε μὲ λίγο ἀκόμη νὰ ξαπλώσω γιατὶ ἐπαράφαγα, σὰν νὰ βογγοῦσε ὁ ταῦρος.

— Ἀγαπημένε μου, ἔλεγε τὸ πρόβατο, θὰ σὲ βοηθοῦσα μὲ δῆλη μου τὴν καρδιά, μὰ φοβοῦμαι τὸ μαλλί μου.

— Καλά, ἐγκάρισε δι γάιδαρος, μὰ δόσε μου μιὰ λεοντὴ νὰ τρομάξω τὰ σκυλιά.

— Εξύγισε ὅλα αὐτὰ μέσα στὸ κεφάλι του δι λαγὸς καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔχωθηκε πάλι στὸ δάσος διπού καὶ σώθηκε.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΦΙΛΙΑΣ

Μέσα στὸ κλουβὶ ἐνὸς λέοντος ἔβαλαν ἔνα σκύλο νὰ τοῦ κρατῇ συντροφιά, νὰ τὸν ὑπηρετῇ καὶ τὸν παρηγορῇ. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα ὁ σκύλος ἔκανε ἐντύπωσι στὸ λεοντάρι μὲ τὸ πνεῦμα του, μὲ τὴν τόλμη του καὶ μὲ τὴν φιλία ποῦ τοῦ ἔδειχνε. Δὲν ἐλογιάριαζε γιὰ τίποτε τὸν βασιλέα τῆς ἔρημου καὶ δχι μόνον ἀρπάζε ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ κρέας ποῦ ἔτρωγε, μὰ κάποτε τὸν ἔδαγκανε. Οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἔβλεπαν τὰ δύο ζῶα, ἔθαύμασαν: «Νὰ μιὰ φορὰ φιλία ἀληθινή!»

Ο λέων, δταν ἔμενε μόνος μὲ τὸν σκύλο, ἔγλυφε τὴς πληγές του καὶ συλλογιζότανε: «Εἶναι ντροπή μου, ἔγω λεοντάρι, νὰ σκοτώσω ἔνα σκυλί. Καλλίτερα νὰ τ' ἀφίνω νὰ κάνῃ δι, τι θέλει. Μὰ πάλι δὲν ἔχω πειὰ ὑπομονή αὔριο, ἐμπρὸς σ' διπούς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἀνότα μᾶς παίρνουν γιὰ φίλους, θὰ τὸν κάνω χίλια κομμάτια τὸν ἀδιάντροπο σκύλο.»

Ἐτυχε δύμας, ποιδὲς ξέρει πῶς, ἔκεινη τὴ νύχτα νὰ ψοφήσῃ ὁ σκύλος καὶ ἔτοι ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι τοῦ θηρίου. "Οταν τὴν ἀλλήνη ἡμέρα ἔμαθε τὸν θάνατό του δι λέων, ἀρχίσε νὰ οὐδολιάζῃ ἀπογοητευμένος καὶ οὔτε τὴν ἡμέραν ἔκεινη οὔτε τὴν ἀλλή ἔφαγε τίποτε. Μάλιστα, τόσον τὸν πείραξε ἡ ἀποτυχία τοῦ σχεδίου του, ποῦ ἐψόφησε. "Ετοι θὰ μποροῦσε νὰ εῦρῃ τὴν ψυχὴ τοῦ σκύλου στὰ Ηλύσια καὶ νὰ ἐκδικηθῇ. Ο ἐπιστάτης δταν ἔδειχνε τὸ ἀδειανὸ κλουβί, ἔλεγε: "Ηταν, ἀληθινά, ἔνα σπάνιο παραδειγμα φιλίας.

Μετάφρασις Μ. Λ. καὶ Κ. Μ.

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Από τὸ νέον βιβλίον. «Ο Προϊστολογισμὸς τοῦ Κράτους» τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ν. Διομήδους ὑφηγητοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἀναδημοσιεύομεν τὸ ἔπομενον ἐνδιαφέρον ἀπόσπασμα.

Η Βουλὴ συνερχομένη εἰς τακτικὰς συνεδριάσεις καὶ ἐπιληφθεῖσα ἥδη τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἔργασίας δικαιοῦται, οὐδενὸς κωλύματος ὑφισταμένου, ν' ἀρνηθῆ ἐν συνόλῳ τὴν ψῆφον αὐτῆς εἰς τὸν ὑπὸ συζήτησιν προϋπολογισμὸν καὶ νὰ θέσῃ οὕτω τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ Κράτος πρὸ καταστάσεως μὴ συνδρούσης πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τεθειμένας ἀρχάς : Δικαιοῦται δηλ. ἡ Βουλὴ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἐπιβαλλομένην συνεργασίαν αὐτῆς μετὰ τοῦ Ὑπουργείου ὡς ὅπλον πρὸς ἐπίτευξιν πολιτικῶν σκοπῶν ;

νικότητα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κράτους. Συνεπῶς κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέρος, τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῶν κειμένων νόμων, ὁ προϋπολογισμὸς οὐδὲν ἀναφέρει, ὅπερ δὲν ἀπολαύει τῆς πλήρους ἐγκρίσεως τῆς Βουλῆς, διότι ἀνευ ταύτης θὰ εἶχον ἐπέλθῃ νομοθετικὰ μεταβολαί, αἵτινες θὰ κατωπτρίζοντο ἐπὶ τοῦ συνταχθέντος προϋπολογισμοῦ. "Οσαι τουναντίον πιστώσεις ἢ ἀναφέρονται εἰς νόμους, οἵτινες δύνανται καὶ διὰ μικροτέρων τῶν ἀναγραφομένων κονδυλίων νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, ἢ ἀποβλέπουσιν εἰς δαπάνας νῦν τὸ πρῶτον ἐγκρινομένας, ταύτας, μὴ δεσμευομένη, ὑπὸ νομικῆς τινος ὑπο-

‘Η ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ περὶ τῆς κατὰ τὸ Σύνταγμα νομικῆς φύσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ γενομένη ἀνάπτυξις ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, διὰ τοιαύτη τις στάσις τῆς Βουλῆς εἶνε ἀδικαιολόγητος, ὃς παραβιάζουσα αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Συντάγματος, οὗτινος τὸ πνεῦμα ἔξεδηλώθη καὶ δι’ αὐτῆς τῆς φράσεως, ἥν μετεχειρίσθησαν οἱ συντάκται αὐτοῦ, δύποτε δρίσωσι τὴν συμμετοχὴν τῆς Βουλῆς ἐν τῇ καταρτίσει τοῦ προϋπολογισμοῦ. Τὸ ἄρθρον 60 λέγει οριτῶς «ἡ Βουλὴ ψηφίζει», δὲν ἀφίνει τουτέστιν εἰς τὸ αὐτοπροαίρετον αὐτῆς τὴν τελείωσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἀλλ’ ἐπιτακτικῶς δηλοῖ διὰ της Βουλῆς πρέπει νὰ ψηφίσῃ. Εἴδομεν δὲ ἀνωτέρῳ τὴν ἔννοιαν τῆς ψήφου ταύτας, μὴ θεωρούμενη τὸν νόμιμος τονούς τοῦ χρεώσεως, δικαιούνται ἡ Βουλὴ κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ ψήφισιν τῶν σχετικῶν ἀρθρῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ μεταβάλῃ ἢ ἀπορρίψῃ, ἀναλόγως τῆς γνώμης ἡτίς θὰ κυριαρχήσῃ κατὰ τὰς διεξαγομένας διασκέψεις. Ἀλλ’ ἀφοῦ διὸ προϋπολογισμὸς οὐδὲν περιέχει, διπερ δὲν ἐγένετο ἡδη ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῆς Βουλῆς, πῶς δύναται αὕτη τοῦτο μὲν νὰ συνανῇ εἰς τὸ περιεχόμενόν του, τοῦτο δὲ ν’ ἀρνῆται τὴν ψῆφον αὐτῆς ἐν συνόλῳ, ἐκφράζοντα οὕτω δυσπιστίαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ πρᾶξιν, ἥν αὕτη παρουσιάζει συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ τὰς ἐν τοῖς καθ’ ἔκδηλωθείσας διαθέσεις τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ λαοῦ;

της, τὴν προύσειν τοῦ Συντάγματος ν' ἀφαιρέσῃ τὴν κατάστισιν τοῦ διὰ τὸ ἔπομενον ἔτος προγράμματος τῆς διοικήσεως ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας μόνης τῆς ἐκτελεστικῆς ἔξουσίας καὶ ν' ἀναθέσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς δύο ὁμοῖοι νομοθετικοὺς παράγοντας, ὅπως καὶ ἡ Βουλὴ μελετῆσῃ, γνωρίσῃ, ἀλέγῃ τὰ ἡμαρτημένα καὶ μεταβάλλουσα αὐτὰ ἐν ταῖς λεπτομερείαις ἐγκρίνῃ αὐτήν. Οἱ προϋπολογισμὸς κατ' ἀρχὴν δὲν εἶνε πρᾶξις ἐλευθέρα τῆς Βουλῆς, διότι καταρτίζεται ἐν συνόλῳ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καθεστώσης νομοθεσίας, ἡς εἰκονίζει τὰ ἐπὶ ἐν ἔτος οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα. Οἱ διάφοροι νόμοι, οἱ ὅργανοι τῆς διοίκησιν καὶ καθορίζοντες τὸν τεόπον καὶ τὰ ὄρια τῆς ἐνεργείας

θετικούς παράγοντας μή ἐπαφιεμένης αὐτοῖς πλήρους αὐτόβουλίας. Ἡ ἀρνητική τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐν συνόλῳ, ή διαγραφή δαπανῶν ἐκ τοῦ νόμου καθωρισμένων, ή μή ἀναγνώρισις τῶν πρὸς κάλυψιν αὐτῶν ἀναγκαίων ἐσόδων δὲν είνε νόμιμα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν πολιτικῶν σκοπῶν καὶ ἀνατροπὴν Ὑπουργείων, οὐδὲ συνάρτηση πρὸς τὴν ἔννοιμον τάξιν διὰ τοιούτου τινὸς τύπουν νὰ περιβληθῇ ή ἔκφρασις τῆς δυσπιστίας τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν ιθύνουσαν τὴν χώραν Κυβέρνησιν.

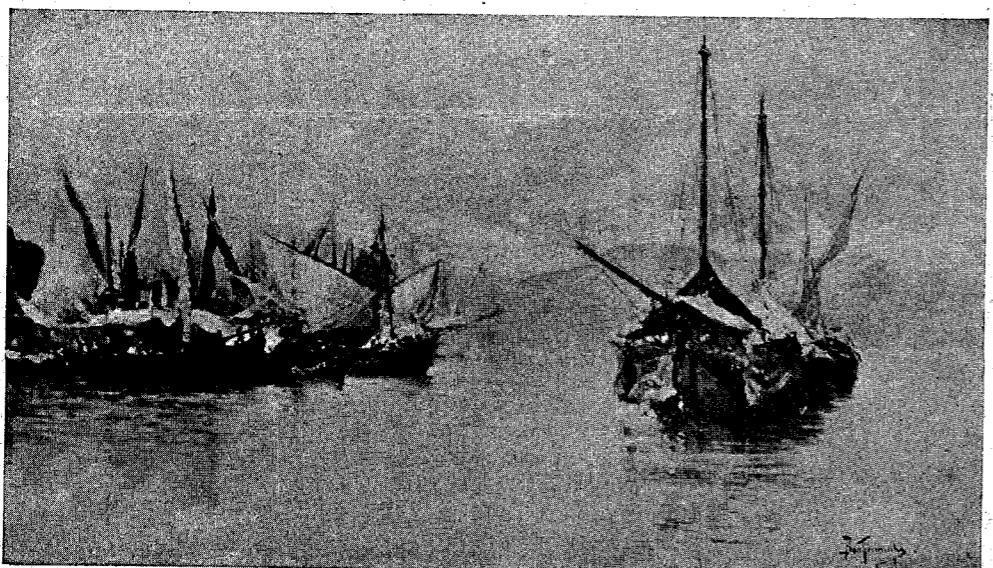
Βεβαίως πάντα τάνωτέρω δὲν ἐκφράζονται σαφῶς ἐν τῷ Συντάγματι, οὐδὲ προκύπτουσιν ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀρθρου 60, δὲν ὑπέλαβον ὅμως οἱ συντάκται αὐτοῦ ἀπαραίτητον νὰ διατυπώσωσι κατηγορηματικῶς τὴν ἔννοιαν, ἢν προετίθεντο νὰ δώσωσιν εἰς τὰς περὶ προϋπολογισμοῦ διατάξεις, ἀφ' οὗ αὕτη εἶνε κατάδηλος ἐκ τοῦ διέποντος τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δημοσίου δικαίου πνεύματος καὶ τῆς ὅλης διαφρενίσεως τῆς ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐκδοθείσης νομοθεσίας.¹ Άλλως αὐτὸς δὲ καταστατικὸς νόμος ἐπιτρέπων εἰς τὴν Βουλήν ν' ἀρνηται καὶ ἐκείνας ἀκόμη τὰς δαπάνας, αἵτινες εἶνε ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, θὰ ἔχοργηι εἰς τὸν ἔτερον τῶν νομοθετικῶν παραγόντων, τὴν Βουλήν, τὴν δύναμιν ν' ἀσκῆ ἀπεριόριστον κυριαρχικὴν ἔξουσίαν, δυναμένην νομίμως ν'² ἀναστέλλῃ, διόπταν κρίνῃ εὖλογον, καὶ αὐτὴν τὴν περαιτέρω ἰσχὺν τοῦ Συντάγματος. Τὸ Σύνταγμα κανονίσαν τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διαφόρων ἀμέσων τῆς πολιτείας ὁργάνων, προϋποτίθησιν δὲ τὰ δργανα ταῦτα θὰ ἔχωσιν ὡς ὁδηγὸν ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων τοὺς κανόνας, οὓς αὐτὸς κατ' ἀρχὴν ἔθετο, ἥ δὲ νομοθεσία ἐν ταῖς λεπτομερείαις καθώρισεν. Ή Συνταγματικὴ ἔξελιξις — ἐπιλέγει συγγραφεὺς δὲν ἐπανειλημμένων ἐμνημονεύσαμεν — ἐπὶ μακρὸν φορβουμένη ἐπιστροφὴν εἰς τὰς ἀπολυταρχικὰς ἴδεας, ἥτοι πλήρης δυσπιστίας πρὸς τὸν Μονάρχην, οὔτινός τὰς τυχὸν κακοβούλους διαθέσεις ἐπειράθη νὰ ἔξουδετερώσῃ διὰ διαφόρων ἐγγυήσεων ἀσφαλίζουσῶν τὴν δημιουργηθείσαν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Τουναντίον δὲ μικρὰ ἕδομη προσοχὴ εἰς ἐνδεχομένην παράτυπον καὶ ἀντικανονικὴν πολιτείαν τῶν Βουλῶν, διότι αὕται ἡσαν ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ τὰ πλασθέντα νέα ὄργανα τοῦ πολιτεύματος, ὃν ἥ παρεξις καὶ ἐνέργεια ἐλογίζοντο ὡς οὐσιῶδες περιεχόμενον τῶν περιοριζόντων τὸν Μονάρχην καταστατικῶν νό-

τὸ ἐπιβλαβὲς τοιαύτης τινὸς πρᾶξεως, ἀλλ' ἀπλῶς, δπως ἐπιβληθῶσιν εἰς τὸ δυστροποῦν ὑπουργεῖον, ἀνέβαλον μόνον τὴν ἔγκρισιν. Οὕτω, κατὰ τὴν ἡσιν σπουδαίου συγγραφέως, τὸ δπλὸν τοῦτο τῆς ἀρνήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ repose rouillée dans l'arsenal des garanties constitutionnelles. Εάν τὸ κυβερνῶν κόμιμα δὲν εἶναι ἀρεστὸν εἰς τὴν πλειονότητα τῆς χώρας, ὑπάρχουσιν ἄλλα προχειρότερα καὶ ἀβλαβῆ μέσα πρὸς πραγμάτωσιν τῆς θελήσεως τοῦ ἔθνους, μὴ ζημιοῦντα δὲ τὴν εὔτακτον οἰκονομικὴν αὐτοῦ πορείαν».

Οὐδὲν διμος μέσον ὑπάρχει πρὸς ἔξαναγκασμὸν τῆς Βουλῆς νὰ τηρήσῃ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς τὰς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τεθειμένας ἀρχὰς, οὐδ' ὑπάρχει νόμιμός τις μέθοδος παρακωλύουσα αὐτὴν εἰς τὴν ἔμμονον τακτικὴν τῆς ἀρνήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ. Η τοιαύτη στάσις κείται ἐκτὸς παντὸς κανόνος τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, οὐδὲ δύναται πλέον τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ουθμιστὴς τῆς γεννηθείσης ἐκνόμου καταστάσεως. Εάν τὰ πρὸς κατάρτισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τεταγμένα δργανα ἐμμένωσιν εἰς τὴν γνώμην ἦν ἐκπροσωπεῖ ἔκαστον, ἐπέρχεται σύγκρουσις ἔξουσιῶν — κρίσις πολιτικὴ — ἐκφεύγουσα τῆς ἀρμοδιότητος τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, διότι οὐδὲν μέσον πρὸς ἐπί-

λυσιν αὐτῆς χορηγεῖ τὸ Σύνταγμα, προνοοῦν μόνον περὶ τῆς ἐντὸς τῶν ὅρων αὐτοῦ πολιτείας. Τὸ Σύνταγμα καθορίζει τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διαφόρων πολιτειακῶν δργάνων, προϋποθέτον πάντοτε ὅτι ταῦτα ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων θὰ τηρῶσιν ἀπαρεγκλίτως τὰς ἀρχὰς, αἵτινες ἐθεσπίσθησαν ὡς αἱ σκοπιμώτεραι διὰ τὴν ἐναρμόνιον ζωὴν τοῦ Κράτους. Προκειμένης κρίσις παύεται ἀρχουσα ἡ ἀρμονία μεταξὺ τῶν παραγόντων ἐκείνων, ὃν ἡ σύμπραξις καὶ σύμπνοια ἀποτελοῦσιν ἀναπόδραστον δρόν νομιμότητος πάσης πολιτειακῆς δράσεως, ἐπικρατεῖ δὲ ὁ ἴσχυρότερος ἔξακολουθῶν τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, — μὴ δυναμένην οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀναστῆῃ — κατὰ τὰς ἴδιας αὐτοῦ δοξασίας, καὶ ἀδιαφορῶν ἀν αὐται εἰνε παρὰ πάντων ἀσπασται. Εάν ἡ ἀντισυνταγματικὴ αὐτὴ κατάστασις παραταθῆ χωρὶς νὰ ἐπιτευχθῇ συμβιβασμός τις μεταξὺ τῶν διεστώτων καὶ νομιμοποίησις αἴρουσα τῶν παρανομῶν τάποτελέσματα, τότε τὸ Σύνταγμα βίᾳ κατελύθη, ἡ δ' ἐκ τούτου παρελθοῦσα πολιτικὴ κατάστασις, εὐθὺς ὡς γίνη παρὰ πάντων δεκτή, χρησιμεύει ὡς βάσις νέας τῶν πραγμάτων τοῦ Κράτους νομικῆς διαρρυθμίσεως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΛΙΜΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΥΠΟ Γ. ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

ΥΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

ΣΚΟΛΙΟΝ

Πλούτη ἔχω κοντάρι καὶ σπαδὶ μεγάλο
Καὶ σκοντὶ γιὰ φύλαξί μου δυνατό.
Μ' αὐτὸ δργώνω, αὐτὸ θερίζω καὶ μὲ τάλλο
Μές τάμπέλι τὸ γλυκό κρασί πατῶ.

Νὰ πῶς εἴμ' ἀφέντης τοῦ φαγιᾶ τοῦ κόσμου!
Κι' ὅσοι γιᾶρματα δὲν ἔχουν καρδιά, νοῦν,
Γονατίζοντας ἀψυχα ψοφίμα διπλός μου
Καὶ πασᾶ μὲ κράζοντας καὶ μὲ προσκυνοῦν!

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΜΟΥΚΔΕΝ

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ Όρους, πρὸς τὸ μέρος ὃπου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Πουλκούρι, κατῆλθε ἡ Κόρη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἔφαγε ἔνα κόκκινον καρπόν, τὸν δποῖον εὑρῆκε κάπου ἐκεῖ. Μὲ τὴν μυστηριώδη δύναμιν τοῦ καρποῦ αὐτοῦ συνέλαβε καὶ ἐγένησε υἱόν.

Τὸ παιδίον, ὑπεργίνης ὡραιότητος, δώμιλησε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του καὶ ηὗξανε μὲ δλα τὰ δῶρα, σωματικὰ καὶ πνευματικά.

«Οταν ἐμεγάλωσε, διεσκέδαζε κάποτε διατρέχων τὴν λίμνην μέσα εἰς ἔνα κορμὸν δένδρου τὸν δποῖον εἰχε σκάψει καταλλήλως. Μίαν ἡμέραν παρεσύρθη ἀπὸ τὸ ορεῦμα, καὶ ἡ εὐθυδραυστος σχεδία του κατέβη τὸν ποταμὸν ὃ δποῖος πηγαῖει ἀπὸ τὴν λίμνην, καὶ ἐσταμάτησε μόνη της εἰς τὸ μέρος ὃπου χρησιμεύει ὡς λιμὴν εἰς τὸν κατοίκους τῶν δύο ὄχθων τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ πλησίον ἐγίνοντο καὶ ἡμέραν θορυβώδεις συνελεύσεις διὰ νὰ ἐκλέξουν βασιλέα. Τρεῖς ἀρχηγοὶ διεκδικοῦσαν τὴν τιμὴν αὐτῆν. Καθεὶς είχε τὸ κόμιμα του. Καὶ τὰ τρία κόμιμα ἤσαν ἰσοδύναμα καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συνεννοθῶν. Κάθε ἀρχηγὸς ἐθεώρει τὸ ἴδιον του κόμιμα ὡς τὸ καλλίτερον καὶ κανεὶς δὲν ἦθελε νὰ ὑποχωρήσῃ.»

Κάποιος λοιπόν, ἀπὸ τὸν διαφόρους διμίους τῶν ἐκλογέων, ποὺ κατέβη εἰς τὸν ποταμὸν νὰ πάρῃ νερό, εἶδε τὸν θαυμάσιον ἔνον δ δποῖος μόλις εἰχε φθάσει. Τὸν ἐκύτταξε διλύγας στιγμὰς καὶ ἀμέσως ἐτρέψε πρὸς τὸν συντρόφον του νὰ φέρῃ τὴν εἰδησιν. «Αμα ἐπλησίασε τόσον ὡστε νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐφώναξε : «Θαῦμα, θαῦμα! » Ας παύσῃ κάθε συζήτησις μεταξὺ μας, δ Οὐρανός τὸ θέλει. Μᾶς στέλλει ἔνα βασιλέα,

μοναδικόν. Τὸν εἶδα κάτω στὸν ποταμό. Ναί, μᾶς τὸν στέλλει δ Οὐρανός δ τι εἶδα μὲ κάμινε νὰ τὸ πιστεύω. Για τι ἀλλο ἡμποροῦσε νὰ ἔλθῃ ἔνας τέτοιος νέος στὸν τόπον μας;...» «Ολοι τότε ἐτρέξαν εἰς τὸν ποταμόν. Οι πρῶτοι ποὺ ἔφθισαν, ἔλεγαν εἰς τὸν καρποῦ αὐτοῦ συνέλαβε καὶ ἐγένησε υἱόν.

Παντοῦ ἐπόρπισαν καρὰν τὰ λόγια του. Τότε οι δύο ἐπίσημοι ἐπλεξαν μαζὶ τὰ χέρια των καὶ ἔτοι ἐφεραν καθημένον τὸν νέον μὲ σεβασμὸν εἰς τὸ μέρος ὃπου ἦσαν οἱ τρεῖς ἀντίπαλοι. Καὶ τὸ πλῆθος ἡκολούθει. «Ιδού δ βασιλεύς, εἶπαν, ποὺ μᾶς στέλλει δ Οὐρανός. Δὲν θέλομεν ἄλλον. Τώρα πρέπει νὰ πάνη κάθε ἀντιζηλία». — Δεχόμεθα, ἀπήντησαν οἱ τρεῖς ἀντίπαλοι. «Ας εἶναι ἡγεμὼν μας, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ παιδί. Τὸν ἀναγνωρίζομεν βασιλέα».

Ο θαυμάσιος αὐτὸς νέος τῆς παραδόσεως εἶναι δ περίφημος Ταΐ-Τσού, ίσχυρὸς ἀρχηγὸς ταρταρικῶν δρδῶν, δ πρόγονος τῶν σημερινῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας.

'Αλλ' ὁ Τάι-Τσού κατώρθωσε μὲ διαφόρους πολέμους νὰ περιορίσῃ τὰ δρια τοῦ κράτους του. Απεφάσισε νὰ θρύσῃ πρωτεύουσαν ίκανην νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς υπηκόους του. Εσυμβούλευθή τοὺς ἀστρολόγους, οἱ ὅποιοι ἐμελέτησαν τοὺς πίνακάς των καὶ ὑπέδειξαν τὴν θέσιν ὅπου σήμερον τὸ Μοῦκδεν.

Η πόλις οὗτω ἔκτισθη τὸ 1626. Κατὰ τὰ χρονικὰ ὅμως, εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἦτο ἡδη κτισμένη ἄλλη πόλις 2300 ἔτη π. Χ. τὴν ὥποιαν ὁ Τάι-Τσού ἀπλῶς μετέτρεψε καὶ ἐξωράισε. Κατὰ τὴν μακρὰν αὐτῆς ἱστορίαν ἡ πόλις ἔλαβε διάφορα ὄντοματα ὑπὸ διαφόρων κατακτητῶν. Γκαν-Τουγκ-Του-χου-φόν, Σὲν-γιάγκ-λού, Σὲν-γιάκ-ούν, Σὲν-κίγκ.

Ίδιον πῶς περιγράφει τὴν νέαν πρωτεύουσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἀκμῆς της ὁ Κην-λόγκ.

'Οκτὼ πύλαι καθ' ὅλην τὴν περιοχὴν τῆς ὠχυρωμένης πόλεως ἀφίνουν ἐλευθέραν τὴν εἰσόδον εἰς τὸν πόλις ὅκτὼ κυρίους ἀνέμους. Καὶ τί εὐχάριστα ποὺ ἀντηχοῦν εἰς τὴν ἀκοὴν τὰ ἀνατολικάτατα ὄντοματα τῶν πυλῶν αὐτῶν!.. Ή «Πύλη διὰ τῆς ὅποιας εἰσέρχεται τὸ πλήθος τῶν ἀρετῶν», ή «Πύλη ἀπὸ τὴν ὅποιαν περνᾷ ἡ προστασία τοῦ Οὐρανοῦ», Πύλη «τῶν ξένων λαῶν ποὺ ἔρχονται νὰ χαιρετίσουν», ή «Τιμημένη πύλη τῆς γῆς», ή «Νικηφόρος πύλη τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἴσχυος».

Ἐννέα εὑρεῖαι λεωφόροι διασχίζουν τὴν πόλιν. Εἰς τὸ τέρμα μιᾶς ἔξ αὐτῶν ἐγείρεται ὁ εὐρὺς Ναὸς τοῦ Οὐρανοῦ. Ο ναὸς εἶναι στρογγυλός, μὲ στρογγυλὸν βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ παμμεγέθους στρογγυλῆς αἰθουσῆς. Ἐδῶ κατ' ἔτος, κατὰ τὸ χειμερινὸν ἥλιοστάσιον, ἐπάνω εἰς μίαν πρασίνην πέτραν¹ ἐφέρετο τὸ θῦμα μὲ στεφανωμένα τὰ κέρατα ἀπὸ κουκούλια.

¹ Τὸ πράσινον εἶναι τὸ χρῶμα τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Οὐρανόν.

Μακρύτερα εἶναι ὁ Ναὸς τῶν Προγόνων τοῦ ἡγεμόνος, ὃπου δύο φοράς κατ' ἔτος, ὁ ἡγεμὼν ἐν ὀρισμένῃ τελετῇ προσφέρει εἰς αὐτοὺς τὸ συμβολικὸν γεῦμα ἀπὸ νέον κρασί, κρέας καὶ ψάρια βραστά.

Τὸ Μοῦκδεν ὡς πρώτη βαθμὶς τῆς προόδου των καὶ τόπος ἵερὸς ὃπου ἀναπαύονται οἱ πρόγονοι τῆς δυναστείας Τάι-τσιγκ, ἐμεινε σεβαστὸν παὶ αὐτῶν. Ἀλλ' εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀρχαίων Χάν, εἰς τὴν πατρίδα Μαντσουρίαν ἀπέμεινε μόνον ὁ φόρος τῆς θρησκευτικῆς εὐλαβείας, ἡ προσφιλῆς καὶ ὑπερήφανος ἀνάμνησις τῶν κατακτητῶν αὐτοκρατόρων.

Ἡ «Λύλη τοῦ Βορρᾶ» (Πεκίνον) εἴλκει τοὺς νέους μονάρχας, οἱ ὅποιοι παρὰ τὰς νίνας των καὶ τὴν ἐπίσημον ἀνακήρυξιν των, ἥσθιμοντο ὅτι τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μοῦκδεν δὲν ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν μεγαλεῖον. Καὶ δταν ὁ νέος πρίγκηψ Σούν-τσι — αὐτοκράτωρ Σι-τσού-τσάγκ Χοάγκ-τί — εἰσῆλθε εἰς τὸ Πεκίνον, μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Λί-τσε-τούγκ (1644), τὸ Πεκίνον ἐμεινε δριστικὴ πρωτεύουσα, καὶ τὸ Μοῦκδεν ἦτο πλέον ἀπλοῦς τόπος Ἱερός.

Οἱ αὐτοκρατορικοὶ τάφοι τοῦ Μοῦκδεν είναι κάτι μοναδικόν. Κάθε ἡγεμὼν ἔχει ὀλόκληρον κατοικίαν ἴδικήν του, ἀνάκτορον καὶ κήπους, προωρισμένους εἰς αὐτὸν μόνον. Οὕτε αὐτοὶ οἱ ἀρχοντες ἢ πλούσιοι ίδιωται δὲν ἀνέχονται πλησίον των ξένων τάφον. Συνήθως τὰ δρια τῶν κατοικιῶν αὐτῶν τῶν νεκρῶν φθάνουν δσον ἡμπορεῖ νὰ φιάσῃ γυμνὸς ὀφθαλμὸς ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ τάφου. Οὕτω κατελαμβάνοντο ἀπειροι ἐκτάσεις, καθόστον μάλιστα αἱ κατοικίαι αὐταὶ ἐκτίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπάνω εἰς λόφους. Εξαιρετικῶς μόνον σύζυγοι ἐθάπτοντο ἐνίστε εἰς τὸν ἴδιον χῶρον.

Περίληψις ἀρθρου ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΜΥΡΙΑΛ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ*

Ἄπειροι καὶ περιπτειῶν πλήρεις εἶνε αἱ ιστορίαι περιωνύμων ἀλχημιστῶν. Ἐλαχίστας μόνον ἔξ αὐτῶν θέλομεν ἀναφέρει, τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας καὶ αὐθεντικάς. Μία τούτων ὑπῆρξε καὶ ἡ τοῦ Σεντιβόγιον οὗτος δὲν ἦτο πολὺ ἐντοιχῆς εἰς τὰς ἀληγμείας ἀλλ' εἶχε τὴν ἀγαθὴν τύχην νὰ κληρονομήσῃ ἀρκετὸν ποσὸν τῆς θαυμασίας κόνεως παρὰ τὸν φίλου του Σέθωνος, διασήμου ἀλχημιστοῦ θανόντος κατόπιν τῶν βασάνων εἰς τὰς ὅποιας τὸν ὑπέβαλεν ὁ, ἐκλεκτωρ τῆς Σαξωνίας Χριστιανὸς δ ΙΙ' διὰ νὰ τοῦ προδώσῃ τὴν κατασκευὴν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου.

Ζῶν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαικῆνα τῶν ἀλχημιστῶν, Ροδόλφου τοῦ ΙΙ', δὲν ἔλειψεν ἐννοεῖται νὰ τύχῃ τῆς πλουσιωτέρας παρὰ αὐτῷ φιλοξενίας. Ἐδώκεν ὀλίγην κόνιν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, διὰ τῆς ὅποιας οὗτος μόνος πειραματισθείς, κατώρθωσε νὰ μεταβάλῃ ὑδράργυρον εἰς χρυσόν¹. Ιδιαίτεραι ἐπὶ τῶν μεγάλων γεγονότων διετάχθησαν τιμαί. Ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ συνέθεσε τὴν ἔξης ἀγαμνηστικὴν ἐπιγραφήν:

Faciat hoc quispiam alius
Quod fecit Sendivogius Polonus.

ἵτις ἐγλυμμένη ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς εύρισκετο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Πράγας κατὰ τὸ 1740 ἔτος. Ὁ αὐλικὸς ποιητὴς Μαρδοχαϊός, ἔχων τὴν πρωτότυπον ἀσχολίαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, νὰ συνέθετη ποιήματα πρὸς τιμὴν τῶν διαπορεῶν ἀλχημιστῶν, συνέθεσεν ἀναλόγου ἐμπνεύσεως ποίημα: δ Σεντιβόγιος περιεβλήθη ἐν τέλει μὲ τὸν τίτλον τοῦ συμβούλου καὶ διὰ μεταλλίου φέροντος τὴν ἴδιαν τὸν αὐτοκράτορος εἰκόνα.

Οδεύων ἀπὸ αὐλῆς εἰς αὐλὴν ὁ Σεντιβόγιος συνελήφθη μετ' ὀλίγον ἐν Μοραβίᾳ ὑπὸ εὐγενοῦς, ἀξιοῦντος ὡς λύτρα, τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ κατορθώσας νὰ δραπετεύῃ ἀνεφέρθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα, διὰ τοῦ Βυζαντίου καὶ ἡτο, ὡς ἔλεγεν, ἀπόγονος τῆς αὐτοκρατορικῆς τοῦ Βυζαντίου ὅμιλον οἰκογενείας. Κυρίως δμας περιήρχετο τὴν Δύσιν, ἐκτελῶν τὰς μᾶλλον ἐκπληκτικὰς καὶ ἡτον ἀγυρτικὰς μετουσιώσεις εἰς χρυσόν· ὑπῆρξεν ὁ μέγας, ὁ μὴ διαδάσκαλος τῶν ἀλχημιστῶν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔχαντο ἐπὶ καιφόν καὶ ἐνεφανίζετο με-

Καὶ εἰς ἄλλας πλείστας αὐλὰς ὁ Σεντιβόγιος ὑπῆρξεν ἐξ ἵσου εὐτυχῆς, ἰδίως εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Βυττεμβέργης, ἔνθα ἡξιώθη τῶν μεγίστων τιμῶν παρὰ τὸν δουκὸς Φρειδερίκου, διὰ τοῦ ἐδώρησε τὰς γαίας τοῦ Nedlingen μετὰ τοῦ παρεπομένου τίτλου εὐγενείας καὶ τὸν προσέλαβεν ὡς ἀλχημιστὴν τῆς αὐλῆς.

Πλὴν δυστυχῶς ἐκεὶ διήγειρε τὸν φθόνον τοῦ τέως μόνου κατόχου τῆς θέσεως ταύτης, κόμητος τοῦ Μούλενφελς.

Ο ἀλχημιστὴς κόμης δὲν κατεῖχε καὶ οὐτος τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας ἐκ τῶν προπατόρων του, διότι ἦτο ἀπλούστατα κουρεύεις τῶν ἀνακτόρων, κατορθώσας μεταξὺ τῶν ἀλλων φενακῶν τὰς ὅποιας παρεκενάζει νὰ παρασκεύασῃ καὶ τὴν τελειοτέραν δλων, νὰ παραστῆσῃ ἔαυτὸν ὡς ἀλχημιστὴν, τυχών, παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος τῶν ἀλχημιστῶν Ροδόλφου τοῦ ΙΙ πάντοτε, τὸν τίτλον τοῦ κόμητος.

Παραπεισας τὸν Σεντιβόγιον, διὰ δοῦξ δῆθεν ἐπιβούλευεται τὴν ἐλευθερίαν του, ἔξωθησεν αὐτὸν εἰς φυγὴν καὶ τὸν συνέλαβε κατόπιν διὰ τοῦ φεύγοντα ἀφαιρέσας δ, το πολύτιμον μεθ' ἔαυτοῦ ἔφερε δῶρον ἡγεμονικὸν ὡς καὶ τὸ μικρὸν ὑπόλοιπον τῆς θαυμασίας αὐτοῦ κόνεως. Πλὴν μετ' οὐ πολὺ ἀνεκαλύφθη καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξ ἀδαμαντίνου βασιλικοῦ περιδεραίου, δπερ ἔκλεψεν ἀπὸ τὸν Σεντιβόγιον, δ αὐτοκράτωρ Ροδόλφος περιέβαλε τὸν λαμπόν του μὲ τὴν χρυσῆν ἀγχόνην, τὴν πρωτότυπην ἀσχολίαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, νὰ συνέθετη ποιήματα πρὸς τιμὴν τῶν διαπορεῶν ἀλχημιστῶν, συνέθεσεν ἀναλόγου ἐμπνεύσεως ποίημα: δ Σεντιβόγιος περιεβλήθη ἐν τέλει μὲ τὸν τίτλον τοῦ συμβούλου μυστηριώδων παλανοδίων πωλητῶν μυστηριωδῶν φαρμάκων.

Πολὺ μᾶλλον περιώνυμος καὶ ἐπιστημονικώτερος ὑπῆρξεν δ ἀλχημιστὴς Λάσκαρος ἀκαμάσας τὸν 180ν αἰῶνα. Ο βίος του περιβάλλεται ὑπὸ τοῦ μεγαλειτέρου μυστηρίου¹. Κατήγετο ἐκ Βυζαντίου καὶ ἡτο, ὡς ἔλεγεν, ἀπόγονος τῆς αὐτοκρατορικῆς τοῦ Βυζαντίου ὅμιλον οἰκογενείας. Κυρίως δμας περιήρχετο τὴν Δύσιν, ἐκτελῶν τὰς μᾶλλον ἐκπληκτικὰς καὶ ἡτον ἀγυρτικὰς μετουσιώσεις εἰς χρυσόν· ὑπῆρξεν δ ἀπετέλει τὴν σαμψώνειον τριχά της τῆς ἐπιστημονικῆς του φήμης, ἔξεπεσεν εἰς τὴν τάξιν πλανοδίων πωλητῶν μυστηριωδῶν φαρμάκων.

* Τέλος — «Παναθήναια» Τεῦχος 31 Ιουλίου 1905.
¹ L. Figuier L'Alchimie 273-288.

τριοφρόνως ὑπὸ διάφορα δόνδματα, φοβούμενος πιθανῶς σύλληψιν. Δὲν ἡθέλησε ποτὲ νὰ καρπωθῇ μεγάλα πλούτη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως του, τοῦναντίον ἔξελεξε καὶ ἀλλούς νέους εὐφυεῖς καὶ ἐμπίστους, εἰς τὸ ἐργαστήριον του παιδευθέντας, εἰς οὓς ἐδίδαξε τὴν τέχνην τῆς παρασκευῆς τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, οὗτοι δὲ κατόπιν ἐγένοντο διάσημοι ἀλχημισταὶ πλούτισαντες καὶ ἀναδειχθέντες εἰς μεγάλα ἀξιώματα.

Τὰ περὶ τούτου γνωρίζομεν παρὰ τοῦ σοβαροῦ καὶ σπουδαίου χημικοῦ Dippel, δοτὶς κάλλιον παντὸς ἀλλού παρηκολούμενος τὴν μυστηριώδη σταδιοδορίαν τοῦ περιφανοῦς ἀλχημιστοῦ. Εἰς σπανίας περιστάσεις ἔξήρχετο τῆς συνήθους εἰς αὐτὸν ἐπιφυλάξεως καὶ ἰδίως δταν ἐπρόκειτο νὰ διαφεύσῃ ἐπισήμους πολεμίους τῆς ἀλχημείας.

Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ αὐλικὸς σύμβουλος Liebknecht. Τοῦτον συναντήσας ἔξεπίτηδες ὡς ἀγνωστος, εἰς τι χωρίον τῆς Βοειάς, ἀφοῦ συνέδεσε γνωριμίαν, ἥρξατο ὑποστηρίζων μετὰ θέρμης τῆς ἐρμητικῆς ἐπισήμης τὸ κύρος. Ἐπρότεινε μάλιστα αὐτῷ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ πρῶτον σιδηρουργεῖον ἵνα ἐκτελέσῃ διὰ τῆς φιλοσοφικῆς του λίθου, μετουσιώσεις εἰς χρυσόν, δπερ καὶ ἐγένετο πρὸ τῶν ἐκθάμβων ὀφθαλμῶν τοῦ αὐλικοῦ συμβούλου. Τὰ τρία χωνευτήρια τοῦ σιδηρουργοῦ τὰ δποία ἔχοησι μευσαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου ἔργου, ὡς ἐλέγετο τότε ἡ διὰ τῆς φιλοσοφικῆς λίθου παρασκευὴ τοῦ χρυσοῦ, διατηροῦνται μέχρι σήμερον ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἰεννας.

Ἀνάλογος μετουσιώσις ἔξετελέσθη τῷ 1716 ἐπισήμως ἐν Βιέννη ὑπὸ τίνος ἀπεσταλμένου τοῦ Λασκάρεως, παρουσίᾳ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων εὐγενῶν καὶ αὐλικῶν τῆς ἐποχῆς. Ὄλα τὰ ὑλικὰ ἔχον προιμηθευθῆ ὅι τίδιοι ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ὑπῆρξαν φιλόποτοι, ὥστε τὸ πρὸς μετουσιώσιν μικρὸν χάλκινον νόμισμα — ἐν φοινίκιον (πφένιχ) — ἔλαβον ἐκ τίνος πτωχοκομείου τῆς Βιέννης. Επὶ τῷ θαυμαστῷ γεγονότι συνετάχθη καὶ λεπτομερὲς πρωτόκολλον

in memoriam et fidem rei

ὅπερ ὑπέγραψιν πάντες οἱ εὐγενεῖς παριστάμενοι τοῦ δποίου περισωθὲν ἀντίγραφον ὑπάρχει δημοσιευμένον εἰς τὰ «Nouvelles littéraires».

Ἐτέρα αὐθεντικῶς πιστοποιουμένη μετουσιώσις, ὑπὸ τοῦ ἴδιου ἐκτελεσθεῖσα, εἶνε ἡ ἐν τῇ ἐπαύλῃ τῆς κομῆσσης Erbach. Ταῦτη, ὑπὸ ἀγνωστον δνομα ενδὼν ἐν τῇ ἐπαύλῃ φιλόξενον στέγην, Λάσκαρις, μετέτρεψεν εὐγνω-

μονῶν τὴν ἐπιτραπέζιον ἀργυρᾶν συσκευὴν εἰς χρυσὴν τοιαύτην. Ὁ νέος οὗτος πλούτος τῆς κομῆσσης ἔγνωσθη καὶ ὑπὸ τοῦ διεξευγμένου κόμητος, δοτὶς ἔγειρας ἀγωγὴν ἐδικαίωθη νὰ λάβῃ τὸ ἡμισυ τῆς χρυσῆς συσκευῆς διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐξ ἣς καὶ περιεσώθη ἡμῖν τὸ γεγονός.

Παρὰ τὴν ἀγυρτικὴν ταύτην ἐπίδειξιν ἐν μικρῷ, τῆς θαυμασίας δυνάμεως τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ συστηματικοὶ καλλιεργηταὶ τῆς ἀλχημείας ἰδιῶται ἡ καὶ σύλλογοι ἔτι. Ὁ διασημότερος τούτων εἶνε δ τοῦ «ροδίνου σταυροῦ» ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰώνος ἰδιούθεις μυστηριώδης οὗτος σύλλογος, δοτὶς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκτείνῃ τοὺς ἐπιστημονικοὺς αὐτὸν πλοκάμους καὶ εἰς Γαλλίαν καὶ τὰς γειτονικὰς χώρας. Ἡ φήμη του περὶ τῆς σοφίας τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ τῶν μεγάλων ἐπιστημονικῶν κατορθωμάτων αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀπεριόριστος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δυστυχῶς, εὐλογος φόβος ἐκράτει τὰς τε συνεδριάσεις καὶ τὰ πειράματα τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας ταύτης τελείως μυστικά. Ἐξ ὅσων ὀλίγων θετικῶν γνωρίζομεν, ἥτο σωματεῖον διεθνὲς ἐπιστημονικόν, ἐν ὃ ἐν ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ τὰ μέλη «οἱ πεφωτισμένοι ἀδελφοί», ἡσχολοῦντο εἰς τὴν λύσιν προβλημάτων, δποία ἡ μεταποίησις τῶν ἀγενῶν μετάλλων εἰς εὐγενῆ, ἡ παράτασις τῆς ζωῆς, ἡ γνῶσις τῶν μακρὰν ἡμῶν συμβανόντων, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν καβαλλιστικῶν συμβόλων καὶ τῆς ἐπισήμης τῶν ἀριθμῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀποκρύφων μυστηρίων, δσα ἡ φύσις ἐγκλείει κλ. ¹.

Ἐτέρας ἀλχημιστικῆς ἐταιρίας μνημονεύομεν τῆς «ἐταιρίας τῆς Νυρεμβέργης», τῆς δποίας ὁ Leibnitz ὑπῆρξε γραμματεύς.

Παρ’ ὅλα τὰ μονομερῆ ταῦτα παραδείγματα ἐπιπλάστου μᾶλλον προόδου τῆς ἀλχημείας κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰώνα, τὸ ἀστρον αὐτῆς ἔκλινεν δριστικῶς πρὸς τὴν δύσιν τούτο τὸ θετικὸν πνεῦμα τὸ δποίον εἰσήγετο εἰς τὴν ἐπιστήμην τότε δι’ ἔργων καὶ ἀνακαλύψεων τῆς διανοίας τοῦ Κοπερνίκου, τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ Νεύτωνος διεσπειρεν εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ δρίζοντος τὰς ἀνεμολίους θεωρίας τῆς ἀλχη-

¹ Selmer, Recueil pour servir à l’histoire des Rose-Croix.

μείας. Ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Ἐρμοῦ σπαρεῖσα κατὰ τοὺς χρόνους ἐρεβώδους νεοπλατωνισμοῦ καὶ μεταφυτεύθεισα κατόπιν εἰς τὸ ἀνύηρον τοῦ ἀφορήτου μεσαιωνικοῦ σχολατικισμοῦ, ἔξεριζώθη ἄρδην ὑπὸ τῆς αὐτηρᾶς κριτικῆς καὶ τῆς ἀτέγκτου θετικότητος, ἡ δποία διὰ τοῦ μεγάλου Kant εἰσήγετο τότε ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ.

ἀναβιώσωσι τὸν ταφέντα ὑπὸ τὴν ζυγὸν τοῦ Lavoisier καὶ τοῦ Berzelius τρισμέγιστον Ἐρμην. Ἡ ἐταιρία ἐκδίδει περιοδικὸν καὶ σειρὰν ἀλχημιστικῶν βιβλίων, ὑπὸ τὸν περιληπτικὸν τίτλον

«Encyclopédie alchimique».

Υπῆρξαν οὖν ἡττον ἀνθρώποι ζητοῦντες καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἔτι ἡμῶν νὰ δώσωσιν ἐνέργειαν τὸν ζωὴν τοῦ νεκρῶν πλέον ἀλχημείων. Τῷ 1796 ἔτι, καθ’ ἄδικον Κορρ ἀναφέρει ἐν τῇ «Ιστορίᾳ τῆς Χημείας», ἀμφότους συνεκάλεσε τοὺς διεσπαρμένους θαυμαστὰς τῆς μαγικῆς ἐπιστήμης τοῦ Ραύμονδου Λούλλου ἡ ἰδρυσις τῆς ἀλχημιστικῆς «Ἐταιρίας τῆς Βετσφαλίας».

Δὲν ἔλειψαν δὲ ἐννοεῖται καὶ τυχοδιώκται μημηταὶ τοῦ Σεντιβογίου καὶ τοῦ Richthausen κατὰ τοὺς νεωτέρους τούτους χρόνους. Εἶνε γνωστὸς ἐν τῇ ιστορίᾳ δ περίφημος καὶ μυθικὸς τυχοδιώκτης S. Germain¹, τοῦ δποίου αἱ πάμπολοι γνώσεις καὶ ἡ ἀπέραντος μνήμη, συνδυαζόμεναι μὲ σπινθηροβόλον εὐφυΐαν, κατέστησαν αὐτὸν εἰς τὰ δύματα τῶν ἀνθρώπων προσωπικότητα ὑπερφυσικήν. Ἡτο φίλος βασιλέων καὶ εὐγενῶν, ἰδιαιτέρα δὲ τὸν συνέδεε στενὴ φιλία μὲ τὸν Λουδοβίκον 15ον καὶ τὴν Καν Pompadour. Διῆσχυρίζετο δτι ἀν καὶ ἥτο νεώτατος τὴν δψιν, εἶχεν ἡλικίαν 2-3 χιλιάδων ἐτῶν, δτι προσωπικῶς ἐγνώρισε — καὶ ἐπιστένετο παρὰ πολλῶν — τὸν Ιησοῦν καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Ταῦτα δὲ πάντα δτι κατώρθωνε χάρις εἰς τὴν χρῆσιν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου τὴν δποίαν κατεῖχε καὶ δι’ ἡς ἐδίκαιοις τὰ μεγάλα πλούτη του, τὰ δποία δμως οἱ ἡκιστα φιλαλχημισταὶ σύγχρονοι ιστορικοὶ ἀπέδωσαν εἰς τὴν κατασκοπείαν. Οὐχ ἡττον περίφημος εἶνε καὶ ἡ γνωστὴ ιστορία τοῦ μάγου ἀλχημιστοῦ Cagliostro. Παρ’ ὅλα ταῦτα, βεβαιοῦται δτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν πνάρχουσιν οἱ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ λατρεύοντες τὸν τρισμέγιστον Ἐρμην καὶ θύνοντες νεότητα καὶ χρῆμα, εἰς κατάτησιν τῆς χρυσογόνου λίθου.

Τὸ ἐπιστήμον δὲ κέντρον τῶν ἀλχημιστικῶν ἔρευνῶν εὑρίσκεται σήμερον παραδόξως εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ζωχύμους καρπούς ἐπιστήμης, δτις τὸν δποίον εἰς τὸ ἀριθμόν τοῦ τρισμέγιστον. Ερμην καὶ θύνοντες νεότητα καὶ χρῆμα, εἰς κατάτησιν τῆς χρυσογόνου λίθου.

Τὸ ἐπιστήμον δὲ κέντρον τῶν ἀλχημιστικῶν παραδόξως εὑρίσκεται σήμερον παρασκευὴν τοῦ ζωχύμους καρπούς ἀλλ’ ὡς δ εἰσερχόμενος εἰς τὴν ζητοῦντα καρπόν τοῦ Lavoisier, τοὺς Παρισίους.

Τῷ 1894 ἰδρύθη ἐν αὐτοῖς ἡ «Ἐρμητικὴ ἐταιρία τῆς Γαλλίας»² ἐν ἡ χημικοὶ ἐπιστήμης ζητοῦσι διὰ φαρμάκων τῆς νέας χημείας ν

¹ F. J. Castellot La science alchimique (Encyclop. alchimique) 1904. Paris 344.
² Idem 347.

Οὐδεμία δμως ἐπιστήμη ἡδυνήθη εὐθυνής εἶδε ἀρχῆς νὰ διακρίνῃ τὴν πραγματικὴν διεύθυνσιν τῆς δρίζοντος ἀλτῆς ἀλλ’ ὡς δ εἰσερχόμενος εἰς ζιφερόν παρασκευὴν τοῦ μαρτσατατοῦ παρασκευής συγκομίσει τοὺς εὐχύμους καρπούς ἐπιστήμης, δτις τὸν δποίον εἰς τὸ ἔξης ἀπαρεγκλίτως φέρεται.

Μὴ κακίσωμεν λοιπὸν τοὺς σοφοὺς ἐκείνους διότι ἐπὶ αἰώνας παρεπλανῶντο φῶς καὶ αὐτοὶ ζητοῦντες, ἀλλ’ ἀποβλέψωμεν μᾶλλον πρὸς τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιτευχθὲν ἔργον καὶ ἀνεγείρωμεν σεμνὸν μνημεῖον πρὸς τοὺς πρῶτους θε-

μελιωτάς της χημείας τους άνακαλύψαντας τὸ οἰνόπνευμα, τὰ δέξα, τὰ ἀλατα, τὰ διάφορα κράματα, τὸν φωσφόρον, τοὺς διδάξαντας ἡμῖς τὴν ἔξαγωγὴν καὶ κάθαιρσιν τῶν μετάλλων, τὴν κατασκευὴν τῆς πορσελάνης, τὴν ἀπόσταξιν, τὴν διήθησιν, τὴν ἔξαχνωσιν, τὴν ἄρυσταλλωσιν καὶ τὰς ἄλλας χημικὰς πράξεις, τὰς δύοις καὶ σήμερον ἐκτελοῦμεν εἰς τὰ χημεῖα. Τοὺς ἀλχημιστὰς παραβάλλω πρὸς τοὺς ἀγρότας τοῦ εὐαγγελίου, πρὸς οὓς δὲ δεσπότης ἀνήγγειλε τὴν ὑπαρξιν θησαυροῦ ἐν τῷ ἀγρῷ. Ἀπόνητος ἀνεσκάλευσεν ἡ σκαπάνη πανταχοῦ τὸν ἀγρόν, καὶ θησαυρὸν μὲν κεκρυμμένον δὲν εὗρεν, ἀλλ’ ἵσως καὶ μεῖζονος ἀξίας συνεκόμισε πλοῦτον διὰ τῆς ἐπακολουθησάσης τὴν ἐπιμελῆ ἀνασκάλευσιν πλουσίας ἐφορίας τῆς γῆς. Ο Brandt ἔζητει ἐν τοῖς οὖροις τὴν φιλοσοφικὴν λίθον καὶ εὗρε τὸν φωσφόρον, δὲ Böttgehr ἔζητει νὰ κατασκευάσῃ πυρίμαχα χωνευτήρια διὰ τὸ «μέγα ζόγον» καὶ ἀνεκάλυψε τὴν πορσελάνην.

Δὲν παρέδωσεν ἡ ἀλχημεία εἰς τὴν νεαρὰν θυγατέρα της τὴν χημείαν, ὡς κληρονομίαν, αὐτὴν τὴν φιλοσοφικὴν λίθον διὰ νὰ παρασκευάσῃ τὸν χρυσόν, καὶ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ παρέσχεν εἰς αὐτὴν πάντα τὰ ἐφόδια ὅπως ἀνεύρῃ ταύτην, οὐχὶ εἰς τὸ ὄχορόν, τὸν φθόνον καὶ ἔριδα γεννῶν μέταλλον, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀληθεῖ θησαυρῷ τοῦ ὑπὸ ἀδυσωπήτων ἀναγκῶν κατατρυχομένου ἀνθρώπου. Οὗτος δὲ εἶνε ἡ γενικὴ εὐμάρεια, ἡ εὐχερῆς χρησιμοποίησις τῶν δώρων τῆς φύσεως ὑπὸ τοῦ πένητος ἐξ ἵσου καὶ ὑπὸ τοῦ πλουσίου, ἡ εὐθῆνὴ καὶ προσιτὴ ἀπόκτησις τῶν ἐφοδίων τοῦ βίου, ἡ βελτίωσις τῆς ὑγείας του, τῆς τροφῆς του, τοῦ ἀέρος αὐτοῦ κλ. καὶ ταῦτα πάντα κατώρθωσεν ἡ τῆς ἀλχημείας ἀπότοκος νεωτέρα χημεία.

Αλλ' ἀν τὸν νεωτέρα χημεία ἐνεστερνίσθη τό-
σον φιλοστόργως τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ἀ-
ἀνακαλύψεις τῆς μητρὸς ἀλλημείας, μήπως ἀ-
πέροιησε τὴν θεωροπικὴν ἔξειμνη βάσιν;

Βάσις ἐκείνης, βαθυτέρα, τῆς ὄποιας σύμβολον
ὅ δάκνων τὴν οὐράν του ὄφις, ἥτο διι Ἔρ τὸ
πᾶν εἶνε, ἥτοι τῆς ὑλῆς τὸ ἐνιαῖον· συνέπεια
τῆς θεωρίας ταῦτης ἥτο καὶ ἡ μετουσίωσις
τοῦ ἐνὸς μετάλλου εἰς ἔτερον καὶ δὴ τὸ πάν-
των εὐγενέστερον τὸν γουσόν.

Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους καὶ μάλιστα τοὺς νεωτάτους χρόνους ἐν τῇ ἐπιστήμῃ δὲν ἔλειψαν αἱ προσπάθειαι πρὸς ἀναγωγὴν πάντων

τῶν φαίνομένων τῆς ὕλης εἰς ἔνα καὶ μόνον παράγοντα, τὴν ἀρχικὴν νὰ εἴπωμεν ὕλην.

Είνε γνωστά τὰ περιώνυμα πειράματα τοῦ Κρούξ, διαβλέποντος εἰς τὰ ἔξοχως ἡραιωμένα ἀέρια τὴν διάλυσιν αὐτῶν εἰς μίαν καὶ μόνην ἀραιοτάτην ἀρχικὴν ὑλην, τὴν δποίαν ἐκάλεσε πρωτύλην.

Είνε πρόσφατος καὶ γνωστὴ ἡ ἀνακάλυψις τῶν σοφῶν ὅτι αἱ καθοδίται ἀκτῖνες εἰνε ὑλικῆς ὑποστάσεως· ὅτι συνίστανται ἀπὸ ὑλικὰ μόρια — τὰ ἡλεκτρόνια — ἀπειρῶς ἐλαχίστης μᾶζης. Πλεῖστα δὲ ἄλλα χημικὰ φαινόμενα ἀγονουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἱ ἀρχικαὶ μορφαὶ τῆς ὑλῆς εἰνε πολὺ διηγώτεραι, ἀφ' ὅσας παραδέχεται τὴν σήμερον ἡ χημεία.

Σοβαρωτάτη ἐπίκουος, εἰς τὴν λύσιν τοῦ
δυσχεροῦς προβλήματος, ἔρχεται πρὸς τὴν χη-
μείαν σῆμερον καὶ ἡ μελέτη τῶν ἀστέρων,
ὅσει θέλουσα νὰ δεῖξῃ πρὸς αὐτὴν εὐγνώμονα
μνήμην τῆς λατρείας τῆς χημείας τὴν διοίαν
οἱ πρῶτοι μύσται τῇ ἀπέδωκαν.¹ Ο Lockyer
πρὸς πολλοῦ ἀναλύων τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, εἰς
τὸ χημεῖον τοῦ ἀστρονόμου, τὸ φασματοσκό-
πιον, εὗρεν ὅτι ὅσον ὑψηλοτέρα ἡ θερμοκρασία
αὐτῶν εἴνε, τόσον ἔξι διλιγωτέρων καὶ ἀραιοτέ-
ρων στοιχείων ἀποτελεῖται· ἀρα γε ἂν δυνη-
θῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐπὶ τῶν
στοιχείων τοσοῦτον ὑψηλὰς θερμοκρασίας, ὅσον
αἱ κρατοῦσαι εἰς τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀπλανεῖς,
δὲν θ' ἀπλουστεύσωμεν τὰς μορφὰς τῆς Ὑλῆς
καθ' ὅμιοιν τρόπον, εἰς πολὺ διγιγωτέρας, ἀν
μὴ εἰς μίαν καὶ μόνην:

Ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἐντελῶς εἰδίκης ἐπιστημονικῆς φύσεως, ἀποφεύγομεν ἐνταῦθα νὰ κάμωμεν λόγον εὑρύτερον, δὲν δυνάμεθα οὐχ ἥττον νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ἐπιστημονικὸν συναφὲς γεγονός, τὸ δποῖον ἀπὸ διετίας ἔτα-ραξες καὶ ταράσσει τῶν χημικῶν τοὺς κύκλους. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ἐκπληκτικώτερον τῶν στοιχείων, τὸ ράδιον. Ὡς ὁ κορυφαῖος τῶν ἄγγλων χημικῶν Ramsaiy ἐδήλωσε, τὸ στοιχεῖον ράδιον μεταβάλλεται βαθμηδὸν καὶ βραδύτατα εἰς ἔτερον στόχειον, τὸ ήλιον. Ἐπανερχόμεθα λοιπὸν ἀσυνέδητως εἰς τὰς ἀλχημιστικὰς θεωρίας. Αἱ ἀπὸ διετίας γενόμεναι νεώτεραι ἔρευναι, οὐ μόνον δὲν διέψευσαν τὸ γεγονός, ἀλλὰ τούναντίον ἐκράτυναν αὐτὸ καὶ ηὔρουναν μάλιστα, διότι ὑποθέτουσιν ἡδη ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ράδιον εἶνε στοιχεῖον ὀψιγενὲς καὶ παροδικοῦ βίου, προερχόμενον πιθανῶς ἐκ τοῦ στοιχείου οὐρανίου, ὅπερ διὰ τῶν αἰώνων μεταβάλλεται εἰς ράδιον.

Ἡ ἐπιστήμη λοιπὸν τοῦ Λαβίοαςέρου ἐπανῆλθε καὶ ἥδη πάλιν εἰς τὰς προσφιλεῖς ἔρευνας τῶν πρώτων μυστῶν αὐτῆς, τοῦ Βάκωνος καὶ τοῦ Ἀλβέστου Μάγγου.

Αληθῶς δὲ ἡ ἐπιστήμη οὐδέποτε ἔθεσε πρὸ τῶν ἐρευνητῶν αὐτῆς σπουδαιότερον, ἀλλὰ καὶ δυσκολώτερον πρόβλημα, τοῦ ἐνιαίου τῆς ὕλης.

Ἡ ἵδεα πρὸ τὴν ὁποίαν ἥπτατο τὸ εὐφύν
πνεῦμα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων καὶ τῶν με-
γάλων ἀληγμιστῶν, τοῦ ἐνιαίου τῆς ὑλῆς, ἢτο
βεβαιώντος διὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην χώμαρα. Διότι
μὲ τὰς θετικὰς γνώσεις καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ
μέσα τὰ ὅποια τότε κατεῖχον, πειραματικῶς
τούλαχιστον, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῆς λύσεως τοιού-
του προβλήματος ἡδύναντο νὰ προσπελάσωσι

Σήμερον δικαίως, διότι αὐτή διὰ τῆς γιγαντιαίας προοόδου τῆς φυσικῆς χλμείας ίδιως, δύναται νὰ καταβιβάζῃ τὸν ἀστέρας καὶ ἀναλύει αὐτὸν εἰς τὸ χρηματόκοντρον, δύναται νὰ πηγανύῃ τὸν ἀέρα καὶ ἔξαπτεῖ τὸν ἄνθρακα, δι’ ἀօράτων ἀκτίνων νὰ διαπερᾷ καὶ ἐφευνᾶ τὴν σάρκα τῶν σωμάτων, αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἀρκουόσας διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ τὴν λύσιν τοῦ ὑψίστου τῶν προβλημάτων. ‘Η λύσις αὐτοῦ ἥθελε προσθέσει τὸν φαεινότερον ἀδάμαντα εἰς τὸ στέμμα τοῦ βασιλέως τοῦ παντός, τοῦ πνεύματος· καὶ εἰς τὰς ἀναλαμπὰς αὐτοῦ, ἵσως θ’ ἀντικατοπτρίζεται ἐν τῷ μέλλοντι ὁ δακνόμενος ἀλχημιστικὸς ὄφις ἔξαγγέλλων καὶ πάλιν εἰς τοὺς σοφούς, διτὶ ἐν τῷ πᾶν.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

z'

Ο ΚΥΡΙΟΣ Σάντος καὶ ὁ Μίμης ἔλειπαν.
Στὸ σαλόνι τῆς βίλλας ἦταν ἐπισκέψεις.
Κι ὁ Ἀγγελος, μὴν ἔχωντας οὕτε ὅρεξι νὰ πα-
ρουσιασθῇ σὲ ξένους, οὕτε ἄλλη συντροφιά, ε-
πῆρε τὸ βιβλίο του κ' ἔνα σκαμνάκι νὰ κα-
θήσῃ ἔξω νὰ διαβάσῃ.

Είχεν ἀνακαλύψει μιὰ θέσι να καλή, καταφύγιο για διάβασμα, δύον ἐπήγαινε κάποτε. Ἡ ταν βαθούλωμα σὰ μεγάλη γούρνα, 'στὴν κορυφὴ τοῦ Κόκκινου Βράχου. Δὲν μποροῦσε νὰ κατεβῇ κανεὶς εὔκολα, κι' ἀκόμη περισσότερο νάνεβῃ, γιατὶ ἡ γούρνα εἶχε βάθος ἀρκετό. Μὲ τὴν βοήθεια δύμως τοῦ σκαμνιοῦ,—ένα σκαμνάκι ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἀνοιγοκλείνουν,—δ "Αγγελος τὸ κατόρθωνε. Πρῶτα τὸ ἔρριχνε μέσα κ' ἐπηδοῦσεν ἐπάνω· ἔπειτα τὸ ἐτοποθετοῦσε 'στὴν ἄκρη· ἄκρη, 'ετὸ ψηλότερο πλευρὸ τῆς γούρνας ποῦ ἔμοιαζε μὲ ράχη πολυνθόρνας· κ' ἐκεῖ ἐκαθότανε λαμπρά. 'Εμπρὸς ἡ γούρνα ἦταν ἀνοικτὴ πρὸς τὴ δύσι κι' ἀφινε νὰ φαίνεται σὰν ζωγραφιὰ ἔνα εὔμορφο κομμάτι τῆς δυτικῆς τοποθεσίας. 'Απὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο μποροῦσε κανεὶς τὰ πυρδόνια εὔκολα, 'στὴν παρακάτω μάτιξεν ἔνα τόξο μακρύ, ἀρχίζωντας μὲ τὸ ἴδιο ὑψος τοῦ Βράχου καὶ λίγο-λίγο καμηλόνωντας μὲ κλίσι ἀρμονική, ὃς ἐκεὶ ποῦ ὑψονόταν ἀλλος λόφος, πέρα ἀπὸ τὸν φειδωτὸ δρόμο ποῦ ἐχώριε τοὺς δυό. Δεξιὰ εἶχες τὴ θάλασσα, τὸν μικρὸν κόλπο μὲ τὴ βραχοστόλιστη ἀμμουδιά, ποῦ ἀπὸ ψηλὰ ἐνόμιζες πῶς οἱ ἀκρινὲς ἐληὲς τοῦ λόφου ἔγερναν μὲ περιέργεια νὰ τὴν ἰδοῦν. Κατάντικρυ, πίσω ἀπὸ τὸν δεύτερο λόφο, ἔχασκεν ἔνα κενὸ σκεπασμένο μὲ φωτεινὴ δύμιλη, δύον ἐμάντευες κάτω, καμηλά, τὸν ἀδιώρητο κάμπο, καὶ πέρα, 'ετὸ βάθος τῆς εἰκόνας, φιλιοῦνταν τ' ἀπόμακρα βουνὰ μὲ τὰ δυτικὰ ουρανονόδεμέλα. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ οὐρανὸς ἦταν δλόχρυσος καὶ στολισμένος μὲ δυὸ λεπτὲς παράλληλες ταινίες ἀπὸ σύννεφο. Οἱ ἥλιος κατέβαινε νὰ βασιλέψῃ.

* Συνέγεια ἀπὸ τὸ τεῦχος τῆς 15-31 Ἰουλίου

* Συνέχεια ἀπὸ τὸ τεῦχος τῆς 15-31 Ιουλίου.

πιὰ μποροῦσε νὰ είνε μὲ τὴ Φωτεινή, δέ νέος ἔχόρταινε χάδια καὶ φιλιά. Ἀλλὰ γρήγορα, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέρα, μ' ἐκπληξί του καὶ μ' ἀπογοήτευσι ἄρχισε νὰ βλέπῃ κάτι ἀφάνταστο καὶ φοβερό: Τὸ θαυμασίο σῶμα, ποῦ τὸ εἶχε σχεδὸν ἐτὴ διάθεσί του, δὲν τοῦ ἔδινε πιὰ ἡ-
δονή. Ἡ ἔξαδέλφη του δὲν ἐδεχόταν τὰ χάδια του καὶ τὰ φιλιά του ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ ἀκριβῶς, αὐτὸ τὸ δευτέρο ἥταν ἡ αἰτία τοῦ πωάτου.

ΟΧΙ — ἔλεγε τώρα — ή Φωτεινή δὲν τὸν ἀγαποῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ παρὰ σὰ συγγενῆ, σὰν ἀδελφό της. Ἡ σκηνὴ τῆς σπηλιᾶς στήν ἀρχὴ τὸν εἰχεν ἀπατήσει... Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὸς γ' ἀγάπη δὲν τῆς είχε μιλήσει ποτέ, καὶ οὕτε 'ετὸν περίφημο «μαγνήτη» ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. "Επειτα, καὶ γιὰ τὰ πιὸ τολμηρά του χάδια, πάντα, θὰ ευδοισκε μιὰ πρόφασι, ὅπως 'στη σπηλιά, ποὺ τὰ ἔκαμνε δπωεδήποτε φυσικώτερα καὶ τοὺς ἀφαιροῦσε τὸν ἀπαγορευμένο, τὸν ορτό, τὸν ἐκφρασμένο χαρακτῆρα. Οὕτε ἄφινε ποτὲ νὰ τὸν νικήσῃ ἐμπρός της ή ήδονή· κατόρθωνε νὰ κρατιέται καὶ 'στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές. "Ο τρόπος αὐτός, ποὺ διατηροῦσε τὸ πρόσχημα, ἔδινε ἵσα-ἵσα κάθε δίκαιωμα 'στη Φωτεινή νὰ πέρνη ἀκόμη τὰ ἐρωτικά του χάδια γιὰ καμώματα παιγνιδιάρη καὶ τρελλούτσικους ἔξαδέλφου. Τὰ ἔδεχόταν πάντα μὲ ἀφέλεια, μὲ ὑποταγή, μὲ γέλια, μὲ χαρά, κάποτε μὲ μικρὴν ἀντίστασι, καὶ κάποτε μὲ ἀταραξία, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ρεμ-βασμό. 'Αλλὰ ποτὲ μὲ πονηριά, ποτὲ μ' ἐν-τροπή, ποτὲ μ' ἐρωτική λιποψυχία, ποτὲ μὲ ἐκ-δήλωσι ἀλλης διαθέσεως, ἀπὸ τὴν ἀπλῆ καὶ γελαστὴ εὐχαριστησι ἐνὸς γαδιάρικου παιδιοῦ,

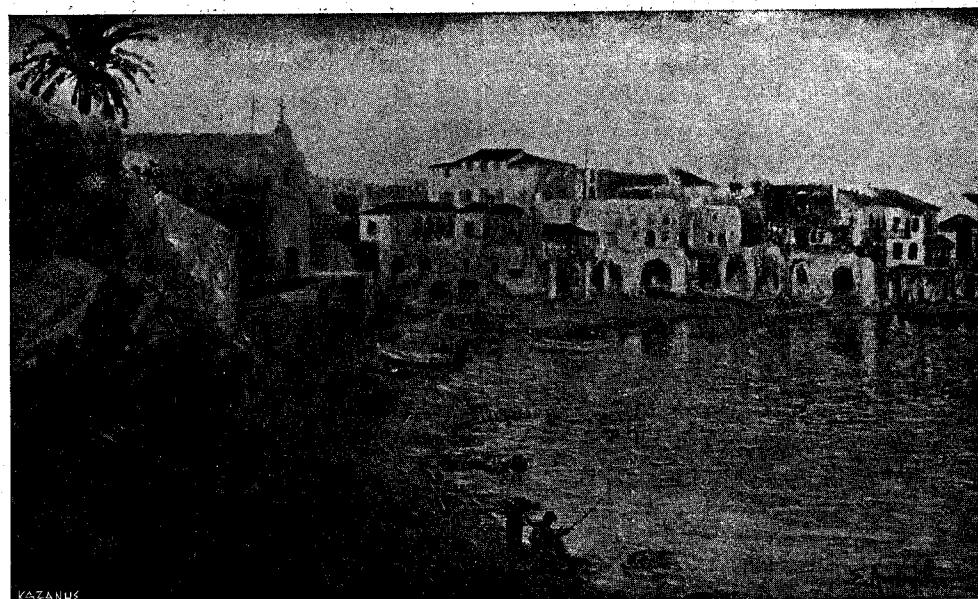
”Ελειπε λοιπὸν ἀπὸ μέρους τῆς ὁ «ἀντίστοιχος πόθος». Κι' αὐτὸν ἔζητοῦσε τώρα ὁ ”Αγγελος: Τὸ αἴσθημα, τὴν ἐπίγνωσι, τὴν ἀρμονία, τὴν ἀνταπόκρισι. Χωρὶς αὐτό, καταντοῦσε τὸ ἕδιο σὰ νάγκαλιαζε καὶ νὰ φιλοῦσε ἐνα ὠδαῖο ἄγαλμα ἢ ἐνα πτῶμα. ”Υστερ' ἀπὸ λίγο, τὰ χάδια τοῦ ἐφάνηκαν ψυχοά, ἀνούσια. ”Οχι μόνο τὴν πρώτη, τὴν ἀσύγκριτη ἐκείνη ἥδονή δὲν τοῦ ἔδιναν πιά, ἀλλ' ἀπεναντίας τοῦ ἐπροξενυῦσαν ἐνόχλησι, πόνο, πεῖσμα, λύσσα, σὰν τοῦ πολυδιψασμένου ἀνθρώπου ποῦ θὰ κρατοῦσε ἵτο τοῦ κλεισμένο στόμα μιᾶς βρούσης, μὰ ποῦ δὲν θὰ μποροῦσε ἀπὸ ἀδυναμία του νὰ τάνοιξῃ καὶ νὰ ξεδιψάσῃ.

Τὰ ἐφωτικά του κινήματα τ' ἀπόκρυφα καὶ προφασισμένα, καὶ τὰ πρῶτα τὰ ηδονικὰ γι'

αὐτόν, κι' ἀκόμα χειρότερα τὰ ὕστερα ποῦ δὲν τοῦ ἔχαριζαν ἡδονή, τὰ ἔβλεπε τώρα μὲ φρίκη, σὰ μιὰ δειλὴ κατάχοησι παιδικῆς ἀθωάτητος. "Οχι, δὲν ἥταν σωστό, δὲν ἥταν τίμιο, καὶ πρὸ πάντων δὲν ἥταν ὡραῖο αὐτὸ ποῦ ἔκαμνε. Γιατὶ ἀν δὲν ἐπίστευε τόσο 'στὴν κοινὴν ἡθική, ἐπίστευε ὅμως 'στὸν ἔρωτα, ποῦ ἔχει ἡθικὴ δική του. Τὴ Φωτεινὴ τὴν ἐποθοῦσε ἀκόμη φλογερώτερα αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ποῦ ἐπλησίαζε τόσο πολὺ 'στὸ τρισευτιχισμένο σημεῖο νὰ τὴν χαρῇ δλόκληρῃ, καὶ ποῦ ἔβλεπε πάλι πῶς ἥταν τόσο μακρινά. "Ηδελε νὰ τὸν φιλῇ κ' ἐκείνη δπως τὴν ἐφιλούσε, νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ ἥπως τὴν ἀγκάλιασε, νάφινη ἐμπρός της ἐλεύθερη τὴν παραφορά του καὶ τὴν ἔκστασί του, νὰ τὴν αἰσθάνεται 'στὴν ἀγκαλιά του ποτισμένη μὲ τὸ ἕδιο πάθος, νὰ τὴν βλέπῃ νὰ γλαούγῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ λιποθυμᾷ ἀπὸ ἡδονή. Μόνον ἔτσι ! Διαφορετικὰ δὲν είχε νόημα. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἔτσι ἐπρεπε νὰ τὴν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ· καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἔτσι, ἐπρεπε νὰ τῆς 'πῃ τὸ φοβεοὸ «σάγαπῶ».

Ἡ τελευταία αὐτὴ περιπτέτεια, ἡ ἀνέλπιστη ἀπογόνητεια στο τέλος τῆς ἑταῖρης, τὸν ἔκαμψεν δύσμυμο, νευρικό, παράξενο. Πολλὲς φορές ἡ Φωτεινὴ τὸν ἐρωτοῦσε: «μὰ τί ἔχεις»; καὶ ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε ἀπότομα: «δὲν ἔρω! ἄφινέ με!» Πολλὲς φορές, τὸ χάδι του ἐτελείσθη ἀξαφνα μὲ ἄγριο μορφασμό, σὲ κινήματα φούρκας καὶ σὲ σφιξύματα θυμοῦ. «Οσο κι' ἀν ἐγελοῦσε κατόπι, ὅσο κι' ἀν ἐπάσχιξε νὰ πείσῃ τὴν Φωτεινὴ πᾶς ἀστειευθῆκε, ἡ δυστυχισμένη ἀποροῦσε πολὺ μὲ τὸ χαῖδευτικὸ ἐκεῖνο δάρσιμο, μισὸ 'στὰ ψέματα μισὸ 'ζτάλήθεια, — καὶ ἀρχισε νὰ σχηματίζῃ τὴν ἰδέα πᾶς τὸ κατακάθισμα τῆς στοργῆς του, ἀπὸ μυστικὴ αἰτία, γιὰ κάποιο ἄγνωστο φταιξίμο δικό της, ἥταν ἀντιτάθεια, μῆσος. Μήπως γι' αὐτό, ποὺ τὴν ἔλυποῦσε κατάκαρδα, ἐδεχόταν ὕστερα, σὰ νὰ ἥθελε νὰ τὸν ἔξευμενίσῃ, καὶ τὰ τολμηρότερα χάδια του;

Ἴσως. Είνε τόσο πολύπλοκη καὶ δυσκολονόητη ἡ ψυχολογία ἐνὸς ἀθώου κοριτσιοῦ ποῦ δέχεται νὰ τὸ χαιδεύουν! Χωρὶς ἄλλο ἡ Φωτεινὴ Σάντρη ἤταν πολὺ πιὸ ἀπονήρευτη ἀπὸ μιὰν ἄλλη στὴ θέσι τῆς καὶ στὴν ἥλικιά της, ποῦ θᾶξερε νὰ δεῖξῃ θυμό πολὺ πιὸ ντροπαλὴ ἀπὸ ἐκείνη ποῦ θᾶξερε νὰ δεῖξῃ ἐντροπή πολὺ πιὸ φρόνιμη ἀπὸ ἐκείνη ποῦ θᾶξερε νὰ τὸ πῆ τῆς μητέρας τῆς πολὺ πιὸ ὑπεροχφανη καὶ δυνατὴ ἀπὸ ἐκείνη ποῦ θᾶξερε νὰ ὑπερασπι-σμῇ μ' ἄξιοπρέπεια τὸν ἔαντό της. Καὶ ὅμως 'ετὸ

KAZAN H

ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΝΟΥ

ΥΠΟ ΣΟΦΙΑΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

βάθος, κατάβαθμα, δλης αὐτῆς τῆς ἀνθωπότητος, τῆς χρηστότητος, ὑπῆρχε,—πρᾶγμα ποῦ ὁ "Αγ-
γελος θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ φαντασθῇ,—καὶ κάποια περιέργεια, καὶ κάποια πονηριά. Μιλοῦσε πια ἡ φύσις. Τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νέου τῆς ἐπροξενοῦσε ἡδονὴ ἀπροσδιόριστη, μιὰν ἀπό-
κρυψη ἀνατριχίλα, ποῦ τῆς ἀρεσε καὶ δὲν ἦ-
ταν δυνατὸν παρὰ νά της ἀρέσῃ,—κάτι πρωτο-
γνώριστο καὶ γλυκό, ποῦ τὴν ἔβιθμίζε 'ς ἐκστα-
τικὴ ἀκινησία, ὅμοια μὲ φεμβασμό... "Οσο καλὰ κι' ἀν ἔμενε κρυμμένο τὸ σαρκικὸ αὐτὸ
αἰσθημα, ἦταν ὅμως δυνατό, δυνατώτερό της,
καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, μαζὶ μὲ χίλιες ἄλλες αἴτιες,
τὴν ἔκαμνε κι' αὐτὸ νὰ ὑποτάσσεται. Ναί

νὰ τὸν φιλῆ, ὅπως πονθοῦσε νὰ φιλήσῃ αὐτόν... Τὸν ἀγαποῦσε, τὴν ἐλάτρευε... Κι' οἱ δυὸς παιδιά, 'ετα πρῶτα νειᾶτα, 'ετὴν πρώτη ἀγάπη, 'ετὴν πρώτη ζωή. Η ἔντοσί τους, 'ετὴ φαντασία του, ἥταν κάτι τέλειο, ἀρμονικό καὶ ὁραῖο. Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορά, ἐδάγκασε τὴν καρδιά του ἡ ζήλεια, παρδεξενή ζήλεια, γιὰ τὸ ἄγνωστο καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Τοῦ φάνηκε πῶς ἔπρεπε νὰ βιασθῇ, γιὰ νὰ διώξῃ τούλαχιστον ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Φωτεινῆς κάθε ἵγνος συμπαθείας πρὸς ἄλλον. Καὶ ἡ ζήλεια ἐβοήθησε μέσα του τὸν πόθο, γιὰ νὰ τὸν στηρίξῃ 'ετὴν τελευταία του ἀπόφασι : Σήμερα, ἀπόψε, εὐθὺς μόλις τὴν ἔβλεπε, θὰ τῆς μιλοῦσε !

Kai νά, ἔφθασε ή **Φωτεινή.**

Βυθισμένος ἐτὸν ρεμβασμό του, δὲν εἶχε ἀκούσει τὰ βήματά της κι' ἀκούσει ἀξαφνα τὴν φωνήν της :

— Καλ' ἐδῶ εἶσαι ; Σ' ἐγύρευα στὴ γῆ καὶ σὲ βρίσκω στὸν οὐρανό ..

— Δηλαδὴ νὰ κυττᾶσω τὸν οὐρανό.
— Μὰ τί ἔγινες; Ἐνόμικα πῶς εἶχες φύγει
μὲ τὸν πατέραν καὶ μὲ τὸν Μύρ.

— Βαρέθηκα...
Είνε πλαισιάσει, στὸ γεῖλος τοῦ λάκκου χ' ἐ-

Εἰχε μητρίας τέσσερας τοις πάντας στεκόταν ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ νέου, πανύψηλη.

— Δεν ερχεσαι κατω;
— Ναι, μα πως; φοβαμαι να πηδήσω.

σὲ πάρω νὰ φύγουμε... θὰ σὲ κάμω γυναῖκα μου!..

— Μ' ἀφισέ με!.. ἐφώναξε ἡ Φωτεινή μὲ φωνὴ ἀγνώριστη.

Κι' ἀποστάσθηκε ἀπὸ τὸ στανικὸ ἄγκαλισμα τοῦ νέου μὲ τόσην δρμῆ, ποῦ ἐκείνος τὰ ἔχασε καὶ πιὰ δὲν βρῆκε δύναμι νὰ τὴν κρατῆσῃ. Κι' δταν ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ σάστισμα, τὸ ξάφνιασμα, τὸ ἀλάλιασμά της, ἐφοβήθηκε κι' δὲν ιδιος. Καὶ πιὰ δὲν βρῆκε δύναμι νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Χλωμή, σὰ νᾶχε πέσει δίπλα τῆς κεραυνός, σὰ νᾶκανε σεισμὸς καὶ νὰ ἐτράνταξε τὸν Βράχο, ἡ Φωτεινή ἐτριγύριζε σκυφτή, φοβισμένη μαζὶ κ' ἐντροπιασμένη, θυμωμένη μαζὶ κ' ἐκστατική, λές, καὶ δὲν ἔχεις ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ... Ο ἥλιος εἶχε κρυφθῆ πίσω ἀπ' τὰ βουνά, καὶ τὰ κουρελάκια τῶν συννέφων, δλοπόρφυρα, ἀμιντοῦσαν κατάπληκτα ἐπάνω τοῦ οὐρανὸς χρυσορόδινο, σὰ γυαλένιο. Αλλὰ ἡ ποκκινάδα τοῦ Βράχου καὶ τῆς Φωτεινῆς εἶχε σκοτεινιάσει, εἶχε γίνει σχεδὸν πελιδνή.

— Ἀφισέ με!.. θέλω νὰ πάω μέσα... Ο Ἀγγελος, σὰ νὰ βρέμηκε μιὰ πρόσχειρη λύσι, τὴν ἀμηχανία του, ἐσηκώθηκε πρόθυμος νὰ τὴν βοηθήσῃ. Κ' ἐσίμωσε τὸ σκαμνί του τὴν ἔξοδο, γιὰ νὰ πατήσῃ ἐπάνω ἡ Φωτεινή καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ βγῆ.

— Εκαμε νὰ τῆς δώσῃ χέρι.

— Ἀφισέ με! ἐφώναξε ἡ κόρη. Μὴ μ' ἀγγίζεις!

Κ' ἀνέβηκε μόνη της τὸ σκαμνί, κ' ἐσκαρφάλωσε τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου, κ' ἐκόντεψε νὰ γκρεμίσῃ· μὰ δ' Ἀγγελος δὲν ἐτολμοῦσε οὔτε νὰ τῆς μιλήσῃ... Ἐπιτέλους τὸ κατάφερε· βγῆκε, ἐσηκώθηκε, ἐπάτησε, καὶ χωρὶς νὰ τῇ λέξῃ, χωρὶς νὰ φέξῃ ματιά, ἐφυγε, ἐχάθηκε... Ο Ἀγγελος, μέσ' ἀπὸ τὸν λάκκο, εἶδε γοργὰ νάφανισμῆ τ' δλοτάραχο σῶμα της, καὶ τελευταῖα τὰ ξανθὰ μαλλάκια τῆς κορφῆς της, ἀνυπότακτες τριχίτσες, ποῦ ἐκυμάτιζαν τὸν ἀέρα τοῦ δειλινοῦ ἀπὸ φρίκη καὶ ἀγανάκτησι. — Τί ἔκαιμα!.. τί ἔκαιμα!..

Μ' ΟΛΑ τον τὰ χρόνια, μ' ὅλη τὴν ἐρωτικὴ του πεῖρα, δ' Ἀγγελος τέτοιο ξαφνικὸ δὲν τὸ φανταζόταν ποτέ.

Στὴν ἀρχὴ ἐφοβήθηκε καταστροφή. Ἐνόμισε πῶς ἡ Φωτεινή ἐτρέχει κατ' εὐθείαν νὰ τὰ τῇ μὲ ηλάμματα τῆς μητέρας της. Καὶ γιὰ πολλὴ ωρα δὲν ἐτολμοῦσε νὰ γυρίσῃ τὸ σπίτι,

γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσῃ τὸ πρόσωπο τῆς θείας του. Καὶ μόνο τῆς θείας του; "Αν ἡ Φωτεινή, παιδί πρᾶμα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ μίλησε ἐμπρὸς εἰς δλους; "Αν τὰ ἔμαθε κι' δύκυοις Σάντρης;.. Μὰ καὶ πανεῖς νὰ μὴν ἔχεις τίποτα, τὴν ίδια τὴν ἔξαδέλφη του μὲ τί μάτια θὰ τὴν ἔξανθλεπε, μὲ τί στόμα θὰ τῆς ξαναμιλοῦσε;

"Εσκοτείνιαζεν ἔξω, ἐσκοτείνιαζε καὶ τὴν ψυχὴ του καὶ ἡ νύκτα τοῦ ἐγεννοῦσε τόσους φόβους, ποῦ ἐλησμονοῦσε ἀκόμη καὶ τὴ μετάνοια του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἐπέρασε ίδεα τρελή: νὰ φύγῃ, νὰ κρυφθῇ τὴν χώρα ὡς που θὰ ἔφθανε τὸ πρῶτο βαπόρι, καὶ νὰ μπαρκαρισθῇ, γιὰ τὴν Πάτρα, γιὰ τὴν Κεφαλληνία, γιὰ τὴν Κέρκυρα, γιὰ δπου ἐτύχαινε, — χωρὶς νὰ ίδῃ κανένα.

Είχε βγῆ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν λάκκο κ' ἐτριγύριζε σὰ φάντασμα τὸ σύδαιμπο, μὲ τὸ σκαμνὶ περασμένο τὸ μπράτσο, μὲ τὸ βιβλίο τὸ χέρι κλειστό. Ο μπάρμπτ' Ἀναστάσης ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ κρημνοῦ, καὶ καθὼς πέρασε ἀπὸ κοντά του, τὸν καλησπέριοσε μὲ ὑφος ποῦ τὸν Ἀγγελο ἐφάνηκε παράξενο... Τὸν ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια ὡς που ἔφθασε τὸν κάγγελα τῆς βίλλας. Ἐκεὶ τὸν ἐσταμάτησε μία σκιά, κι' ἀλλαξαν οἱ δυό τους λίγα λόγια... "Επειτα δ' μπάρμπτ' Ἀναστάσης ἐπέρασε τὸ ἔπορο, καὶ ἡ σκιά πετάχθηκε ἔξω καὶ ὡρμησε πρὸς τὸν Ἀγγελο μὲ τρεχάλα δυνατή.

— Ήταν δ' Μίμης. Τί νὰ τὸν ἥθελε;.. Ο φόβος ἔκαμνε τὸν ἔνοχο νὰ φαντάζεται ἀπάίσια.

— Απὸ τὸ μισά τοῦ δρόμου δ' Μίμης ἀρχισε νὰ ἐσφωνίζει:

— "Αγγελε!.. ἐκεὶ εἰσαι;.. ἔλα λοιπόν! τί ἔγεινες τόση ωρα;

— Εδῶ εἶμαι! ἐφώναξε δ' Ἀγγελος μὲ προθυμία.

— Ήλθε ἡ καρδιὰ τὸν τόπο της... Ο νεανίσκος ἐρχόταν ἀπλῶς νὰ τὸν πάρῃ.

— "Αργησες, τοῦ εἶπε, κι' ἀρχίσαμε νάνησκοῦμε. Η Φωτεινή μοῦ εἶπε πῶς σ' ἀφησε τὸν Βράχο νὰ φεμβάσης μὲ τὴν ήσυχία σου, γιατ' ἥθελες, λέσι, νὰ μείνης μόνος. Μ' ἀμα ἐπέρασε τόση ωρα καὶ δὲν ἐφάνηκες, εἴπα: «καλέ μήν ἐβαρέθηκε τὴ ζωή του κ' ἐγκρεμίστηκε; "Ας πάω νὰ ίδω».

— Ο Μίμης ἐγελοῦσε. Μαζὶ του ψευτογέλασε κι' δ' Ἀγγελος.

— Εξάστηκα, εἶπε, μὲ τὴν εὐμορφιά καὶ τὴ γλύκα τῆς βραδυάδας.

— Καὶ νὰ ίδῃς, ἔξακολούθησε δ' μικρός, ποῦ

μ' ἐφόβισε κι' ἡ Φωτεινή: «Πήγαινε νὰ ίδῃς, μοῦ κάνει, γιατὶ ξέρω κ' ἐγώ;.. ὅλα γίνονται τὸν κόσμο!.. » Καὶ δὲν τῶλεγε δλως διόλον τὸν ἀστεῖα φοβήτανε ἀληθινά... γιατὶ δσα τῆς ἔκαμα, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν πείσω νὰ ἔληγη νὰ σὲ βροῦμε μαζί. Πάμε γοηγορώτερα, σὲ παρακαλῶ.

Στὴν τραπέζαρια τῆς βίλλας τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρές. Πρώτη φορὰ συνέβη νάργηση, νὰ καθῆ, νὰ στείλουν νὰ τὸν γυρέψουν, — καὶ τὴν ήσυχη ζωὴ τοῦ Κόκκινου Βράχου αὐτὸν ἔμοιαζε μὲ περιπέτεια. Ήταν ἔκει δὲν κάριος Σάντρης, γελαστὸς καὶ λιγότοπος, καθισμένος κι' δλα τὴν θέση του μπροστά τὸ στρωμένο τραπέζιον της βίλλας, μὲ γλυκόλογα καὶ μάτια γεμάτα χαίδευτικὴ μομφή γιὰ τὴν ἀνησυχία, ξαπλωμένη ἀκόμη τὸν καναπέ, — καὶ ἡ Φωτεινή...

Ο Ἀγγελος, ἀφοῦ ἐδευτέρωσε τὴ λυρικὴ τοῦ δικαιολογία, ἀφοῦ τοὺς ἔκυπταξε δλους, ἐτόλμησε τέλος νὰ κυττάξῃ καὶ τὴν ἔξαδέλφη του. Έχαμήλωσεν ἔκεινη τὰ μάτια, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της δὲν ἐδείχνηκε διαφυκός κλονισμός. Ήταν ήσυχη, — ίσως πιὸ ήσυχη, πιὸ σοβαρή καὶ φρόνιμη ἀπ' τὸ συνειδισμένο, — μὰ τίποτε περισσότερο. Κανένας, βλέπωντά την μόνο, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὶ τῆς συνέβη μιὰ ωρα προτήτερα. Μιλοῦσε ξενοιαστα γιὰ τὸ κάθε τί, καὶ κάποτε ἀπαντοῦσε καὶ τὸν Ἀγγελο, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ ναί, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴ στενοχώρια της. Αν δὲν ήταν η ἐπίμονη ἔκεινη ἀποφυγὴ τῆς ματιᾶς του μὲ γοργή καὶ ἀνεπαίσθητη ἔκφρασι θυμοῦ, ἀν δὲν ἐννοοῦσε ἀπὸ τοῦ πῶς η γαλήνη της ήταν φαινομενική, γι' ἀγάπη τῶν ἀλλωνῶν, δ' Ἀγγελος θὰ μποροῦσε νὰ πιστεψῃ πῶς η κόρη, μόλις βρέθηκε ἀσφαλισμένη κοντά τοὺς δικούς της, τοῦ συχώρεσε μεγαλόψυχα καὶ πονετικά τὴ φοβερή του τόλμη.

Κι' ἀδέλητα ἔφερες τὸν νοῦ του μιὰ ζακυνθινὴ παροιμία, ποῦ τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Φωτεινῆς: «Ούτε γάτα ήτανε, ούτε ζημία ἔκαμε».

Η ΒΡΑΔΥΑ ἐπέρασε καλούτσικα. Σχεικῶς μάλιστα μ' δσα εἶχε φοβηθῆ τὸν ἀρχὴ δειλὸς ἐγωιστής, ήταν μιὰ βραδυάδα ήσυχη, σχεδὸν εὐτυχισμένη.

Στὸ τραπέζιον, ἀνήσυχος ἀκόμη, δ' Ἀγγελος κρυφοκύτταξε τὶς φυσιογνωμίες. Ξέχωρος ἀπὸ τὴν μορφή τῆς Φωτεινῆς, ποῦ μὲ μιὰ υποβολὴ πα-

ράξενη τοῦ φάνηκε σὰ νὰ μάκρουνε μξαφνα,— σὲ καμιαδ ἄλλη δὲν ἔβλεπε τίποτε ὑποπτο. Καὶ σὰ νὰ ἥθελε νὰ ἡσυχάσῃ ἀκόμη, — δὲν φοβήσεται καὶ τὴ σκιά του; — ἐπρόσεξε καὶ τὴ φυσιογνωμία τῆς Μαριέττας.

Περιέργο! Ή ενύμορφη ὑπηρέτοια τῆς βίλλας, μὲ τὸ λεπτὸ προσωπάκι καὶ τὰ γραμμένα πιθέματα, ἀπόψες ἱταν ἀλλοιώτικη. Πολὺ πιὸ ἀλλοιώτικη ἀπὸ δσο φαινόταν ἡ μακροπόσωπη Φωτεινή. Τὰ μάτια της, ήμερα πάντα σὰν τοῦ ἀρνιοῦ, ἔλαμπαν ἀπόψε μὲ μιὰν ἀγρια λαμψι. Τὰ μαλλιά της, κτενισμένα πάντα σεμνὰ καὶ δλόστρωτα, ἀπόψε ξέφευγαν ἀνάτριχα, καὶ δυὸ τρεῖς τοῦφες, πεταγμένες ἐμπρός, λέσι κ' ἐφοβέριζαν κάποιον. Τὸ υφος της, τρυφερὸ πάντα, γλυκὸ πάντα, γλυκό κ' ὑπομονητικό, ἀπόψε φανέρονε κάτι πάντα, μαζὶ μὲ παραζάλη, μὲ σαστισμάρα, ἐντονώτερη ἀκόμη κ' ἔξι αἰτίας τοῦ στόματος, ποῦ μὲ ξαφνούμενα πάντα σεμνοικότερο. Εβλεπε γύρω της σὰν ἀφηρημένη, καὶ κάθε φωνὴ ζωηρότερη κάπως, λέσι καὶ τὴν ἔντυπονε ἀπὸ βυθὸς, ἀπὸ συλλογή, κ' ἔστρεφε πρὸς ἔκεινον ποῦ μιλοῦσε μ' ἔλαφρο δρόμο. Αὐτή, ποῦ ὑπηρετοῦσε πάντα μὲ τόση εὐλάβεια καὶ προσοχή, ἀπόψε σκοντροῦσε τὰ πιατικά, ἔκαμψε τὰ βήματά της νάκούνται, καὶ μιὰ φορὰ της ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι της ἔνα ποτῆρι. Κάθε ἄλλος, λιγωτερο μαγγικτος ἀπὸ τὸν ἀποψινὸ Ἀγγελο, ίσως νὰ μὴν ἔβλεπε ἀπ' αὐτὰ τίποτε. Καὶ οῦμως η τραχή της ήταν πραγματική. Τί ἔπαθε; τί της ἔκαμαν; τί ἔμαθε;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ πέρασε ίδεα, μήπως ἡ Φωτεινή της είτε τίποτα.. Αλλὰ γοηγορά συνῆλθε. Θάταν ἀδύνατο, ἐσυλλογίσθηκε, ἔνα κορίτσι σὰν τὴν ἔξαδέλφη του, νὰ ἔληγη ἐμπιστη μιὰν ὑπηρέτρια, ἔστω καὶ σὰν τὴ Μαριέττα.

Ἐπειτα θυμήθηκε κάτι ἄλλο κ' ἐπρόσεξε λίγη ωρα τὸν Μίμη. Δὲν εἶδε τίποτα ἔκτακτο. Η συμπεριφορὰ τοῦ μικροῦ ἀφέντη πρὸς τὴ δούλιτσα ήταν ἡ συνειδισμένη. Μὲ τὴν ίδια φωνὴ καὶ μὲ τὸ ἰδιο υφος, — τραχὺ κάπως, — τῆς ἔλεγε κάθε φορὰ ποῦ ἀδειάζε τὸ πιάτο του: «Νά, πάρ' το!» Καὶ μὲ τὴν ίδια παιδακίσια ὑπερηφάνεια, ούτε γύριζε νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ τὶς φορὲς ἀκόμη ποῦ τὴν ἔτεινε δὲν ίδιος τὸ πιάτο, περιμένωντας νὰ αἰσθανθῇ πῶς τοῦ τὸ ἐπῆρον γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι του.

Πολὺ περιέργο!.. Ο Ἀγγελος θὰ ἔβαζε στοίχημα τὸ κεφάλι του, πῶς ή Μαριέττα κάτι επαθε, κάτι τῆς ἔκαμαν, κάτι ζμαθε.

— Βγῆκες έξι σήμερα, Μαριέττα; τὴν ἔρωτησεν ξαφνα.

Ἡ Μαριέττα ξαφνιάστηκε, τὸν ἐκύπταξε δυότρεις ματίες κατακόκκινη, καὶ ποὺν ἀποκριθῆ, μὲ δριμέμφυτο κίνημα, ἔκαμε νὰ κλείσῃ τὸν λαιμὸν τοῦ μπούστου της, ποῦ ἡταν δύμως κλειστός.

Ἐπειτα εἶτε:

— Ὁσκε, ἀφέντη.

Τόσο μόνον.

— Γιατὶ ρωτᾶς, Ἀγγελε; εἶτε ἡ κυρία Σάντρη.

— Τὸ ἀπόγευμα, ἀποκριθῆκε ὁ Ἀγγελος, εἰδ' ἀπὸ μακρού ἵστο δόρμο τῶν πλατάνων ἔνα κορίτσι, καὶ ἔτοι... ἀπὸ πίσω... μοῦ φάνηκε σὰν τὴ Μαριέττα.

Δὲν ἡταν ψέμμα. Τὸ εἶδε καὶ τὸ θυμήθηκε ἐτὴν ἀπορία του. Ἀλλὰ οὐτ' ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔβγαινε τίποτε.

ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ἵστο περιβόλι, — κάθισαν λίγο ἵστο κιόσκι, — ξανανέβηκαν ἵστο σπίτι, — βγῆκαν ἵστο μπαλκόνι...

Ἡ Φωτεινὴ τὸν ἀπόφευγε. Προσπαθοῦσε, μεταξὺ τῶν δυό των, νὰ μεσολαβῇ πάντα κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς της, προπάντων ὁ Μίμης. Οἱ μικρές προφάσεις ποῦ εὑρίσκει γιὰ κάθε θέσι, γιὰ κάθε μετάθεσι, εἴχαν σκοπὸν νάπατοῦν μόνο τὸν ἄλλους. Γιατὶ ἵστον Ἀγγελο ἔδειχνε ἀπροσποίητη δλη τῆς τὴ δυσαρέσκεια, κι' ἀκόμη δλη τῆς τὴ φρίκη. Μὲ τὸν τρόπο ποῦ τοῦ ἀπαντοῦσε ὅταν δὲν τοὺς ἄκουε κανεῖς, μὲ τὸν τρόπο ποῦ τὸν ἐκύπταξε, ὅταν κάποτε ἀναγκάζοταν ἥ λησμονιοῦνταν νὰ φίξῃ τὰ μάτια τῆς ἐπάνω του, τούλεγε καθαρὰ καὶ ἔστερα πῶς εἶνε μαζί του θυμωμένη. Πολὺ θυμωμένη, τόσο θυμωμένη ποῦ ἀν δὲν λυπόταν νὰ ταράξῃ τὸν δικούς της, ἀν δὲν ἐντρέπουνταν νὰ τὸν κακομεταχειρισθῆ, ἀν δὲν συλλογιζόταν ἐπιτέλους πῶς ἡταν ἔξαδελφός της, ἐδῶ καὶ λίγες ὁρες ἀκόμη πολυφύλλητος, — θὰ τὸν ἔδιωχνε.

Ὁ Ἀγγελος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιὰ ποιὰ ψυχολογικὴ αἰτία προτιμοῦσε πάντα κοντά τῆς τὸν Μίμη. Ἐπρόσεξε δύμως ἃ αὐτὴ τὴν προτίμησι, κι' ἐπρόσεξε ἀκόμη πῶς ἡ τρυφερότης πρὸς τὸν ἀδελφό, ἔκεινο τὸ βράδυ, ἡταν ζωηρότερη. Τὸν ἔπιανε ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὴ μέση, ἀκκουμποῦσε ἵστον ὁ μπαλκόνι, της ἕνω συνήθως τάγατημένα ἀδέλφια πειθαρίζουνταν καὶ κάποτε ἐμάλλοναν, σὰ νὰ ἔτρεψαν ζήλεια κρυφή, ἀπόψε ἡ Φωτεινὴ εἴχε γιὰ τὸν Μίμη μόνο γλυκόλογα καὶ χάδια, ποῦ τὸν ξαρμάτοναν. Μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ἵστο μπαλκόνι, τῆς ἥλθε μαζί του σὰν ἐνθουσιασμός.

Τοῦ ἔσφιξε μὲ τὰ δυὸ χέρια τὰ μάγουλα καὶ τὸν ἔφιλησε.

— Μιμάκη μου!.. τοῦ ἔλεγε. Μιμάκη μου!

— Σύχασε! ἔφωναζε ὁ Μίμης, ἀντιστεκόμενος σὰν ἀγριοκάτσικο· τί σ' ἔπιασε;

— Κακέ! εἶπε ἡ Φωτεινὴ μὲ ἀστεῖο παράπονο· ἔτοι κανεῖς τὴν ἀδελφή σου;

Ἡ σκηνούλα ἐσυγκίνησε παράξενα τὸν Ἀγγελο. Περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀνησυχία του, τὸν ἐδάγκανε τώρα μιὰ λύπη γιὰ τὸ ἀδέλφο καὶ τρυφερὸ πλάσμα ποῦ ἐγύρεψε νὰ τὸ βυθίσῃ ἵστη φρίκη τῆς ἀσυγχώρητης ἀγάπης, μιὰ μετάνοια γιὰ τὴ σκληρή καὶ βέβηλη τόλμη ποῦ βρῆκε ἵστον κρατῆρα τοῦ Κόκκινου Βράχου. Καὶ σὰ νὰ ἡθελε νὰ δικαιολογηθῇ ἵστον ἔσαντο του, ἔλεγε πῶς ἀλήθεια τὸν ἐσπρωτεῖς πάθος δυνατώτερο ἀπὸ τὴ θέλησι, κι' ἐσυλλογίσθηκε τὴν ἀπομόνωσι μέσα ἵστο κόκκινο φῶς τοῦ ἡλιοβασιλέματος, καὶ θυμήθηκε τὴν ἐπίσκεψη τῆς Γιούλιας ποῦ ἀγαποῦσε τὸν ἔξαδελφό της. — συμπτώσεις ποῦ χωρὶς αὐτὲς οὔτε σήμερα καὶ ἴσως οὔτε ποτὲ δὲν θὰ μιλοῦσε.

— Α, πόσο θάταν καλλίτερα!..

ΑΛΛΑ λίγο - λίγο, προχωρῶντας ἡ βραδυά, τάλλα αἰσθήματα ἀποκοιμήθηκαν καὶ τὸν ἔκυρευσε πάλι ἥ ἐγωιστικὴ ἀνησυχία.

Δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν Κόκκινο Βράχο χωρὶς νὰ δώσῃ ὑποψίες, παρὰ ὑστερὸ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸ γηρυορώτερο. Πῶς θὰ περνοῦσαν οἱ τρεῖς αὐτὲς ἡμέρες; Ἡ Φωτεινὴ θὰ τὸν ἀπόφευγε, δπως ἀπόψε. Καὶ παρεκτὸς ποῦ ἥ ζωὴ ἵστην ἐξοχὴ τῆς θείας του θὰ τοῦ ἡταν πολὺ δυσάρεστη,— τὸ κάτω - κάτω λογαριασμὸς δικός του.— ἥ ἀλλαγὴ τῶν συνηθεῶν, τῆς συμπεριφορᾶς, τῆς διαθέσεως, δὲν ἡμποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ καὶ νάναγκασῃ τὴ Φωτεινὴ νὰ ἐξηγηθῇ; Θὰ ἡταν ἀδρα γε τόσο ίκανη νὰ βρίσκῃ προφάσεις γιὰ δλα ὁς τὸ τέλος; Ἡ φυσικὴ τῆς ὑπερηφάνεια δὲν θὰ ἐπαναστατοῦσε γιὰ τὴν καταναγκαστικὴ προσποίησι; Καὶ τὸ μυστικὸ ποῦ ἔχρυβε ἥ ἀσυνείδητη καρδούλα, ἥ προσβολὴ ποῦ ἐσώρευσε ἵστην παρθενικὴ ψυχὴ τόσο βάρος, τόση ἀποστροφή, τόση φρίκη, — δὲν θὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ ξεδυμάνῃ, νάνακουφισθῇ μὲ μιὰν ἀποκάλυψη; Καὶ τί μποροῦσε τότε νὰ γίνη;

Ὁ ἔνοχος αἰσθανόταν πῶς θάπομενε ἀναπολόγητος. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ποῦ του ἥ ἰδέα, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τῆ μὲ ὑψωμένο μέτωπο: «Μάλιστα, τὴν ἀγαπῶ.

θελα νὰ τὴν πάρω. Δὲν θὰ ἤμαστε οὔτε τὰ πρῶτα οὔτε τὰ τελευταῖα ξαδέλφια... Καὶ ἀν θέλη, καὶ ἀν θέλετε, ἐδῶ εἶμαι!»

Ἀπεναντίας, εἶχε τὴ βαρειά τύψι καὶ τὴν ἀγωνία πῶς ἔκαμε κατί ταπεινό, σκοτεινό, ἀσυγχώρητο, ποῦ ὄνθρωπος τίμιος δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὸ μάθῃ, ποῦ θάδινε καὶ τὴ ζωὴ του νὰ μὴν τὸ ἔξενυρε ἡ Φωτεινὴ. Κ' ἵσως ἔτοι ἡταν! Ἡ ἀληθινὴ Ἀγάπη, ἥ ἀγάπη ἔκεινη ποῦ συγχωρεῖ τὰσυγχωρητα, καὶ νομιμοποιεῖ τὰ παράνομα, καὶ ἀγιάζει τὰ βέβηλα; δὲν ὑπῆρχε ἵστη καρδιὰ τοῦ Ἀγγέλου. Ὁτι αἰσθημα ἔφωληται ἔκει - μέσα, ἐπέταξε, ὄνθρωπες, σὰν τρομαγμένο πουλί, μαζὶ μὲ τὴν ἀτυχη ἔξομολόγησι.

Ο κίνδυνος ποῦ φανταζότανε τώρα, φοβερὸς κίνδυνος ποῦ ὁ ἐγωισμός του ἔπρεπε νὰ τὸν διώξῃ μὲ κάθε θυσία, τοῦ ἔδωκε θάρρος μεγαλήτερο ἀπὸ ἔκεινο ποῦ βρῆκε προτήτερα: Ἀποφάσισε νὰ ξαναμιλήσῃ ἀπόψε τῆς Φωτεινῆς.

Στὸ μπαλκόνι εἶχαν μείνη οἱ τρεῖς τους. Ἐκείνος ἵστην ἄκοη, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα: δίπλα του ὁρθιος, ἀκκουμπισμένος ἵστο κάγγελο, ὁ Μίμης καὶ κοντὰ ἵστον ἀδελφό της, πάρα πίσω, ἡ Φωτεινή, μὲ τὰ χέρια ἵστη ράχη καὶ μὲ τὴ ράχη ἵστον τοῦχο. Μακριά, ἵστο πέλαγο, περνοῦσεν ἔνα βαπόρι. Κι' ὁ Μίμης ἔκαμε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ κιάλια τῆς νυκτὸς νὰ τὸ ιδοῦν.

— Στάσου, εἶπε ἡ Φωτεινή πηγαίνω ἔγω.

— Τὰ ἔχω ἀπάνω, καὶ δὲν ξέρεις ποῦ εἶνε! εἶπε ὁ Μίμης.

Τότε ὁ Ἀγγελος ἔσκυψε, καὶ μὲ τὴ χθεινή, μὲ τὴν πρωινὴ ἀκόμη ἀφέλεια, ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἔξαδελφη του κι' ἔφωναξε:

— Οχι ἐσύ! ἀς πάγι ὁ Μίμης ποῦ ξέρει.

Ο Μίμης, ως ποῦ νὰ γίνη αὐτό, εἴχε φύγει κιόλα σὰν ἀστραπή. Κι' ὁ Ἀγγελος ἔκαμψηλωσε τὴ φωνὴ καὶ ἀλλαξε τὸ ψόφος:

— Θέλω κατί νὰ σου 'πῶ.

— Η Φωτεινὴ ἔτραβήσε τὸ χέρι της κι' ἔγυρισε τὸ πρόσωπό της.

— Μὴ μάγγιζης! εἶπε.

Μὰ οὔτε ἵστη φωνή, οὔτε ἵστη ἀντίστασι δὲν ἔδωκε δύναμι. Λές καὶ τὴν εἴχε παραλύ-

σει τὸ θράσος. Ἐπειτα, διὸ βήματα παρὰ μέσα, ἵστο σαλόνι, ἔδιαβαζε τὴν ἐφημερίδα του ὁ κύριος Σάντρης. Δὲν μποροῦσε νὰ κάμη σκηνή..

Ο Ἀγγελος, ἀποφασισμένος, τὴν ἔτραβήσε κοντά του καὶ τὴν ἀνάγκασε νάνκουμπήση ἵστο κάγγελο. Κ' ἔξακολούθησε νὰ τὴς κρατῇ διὰ τῆς βίας τὸ χέρι, — χέρι παγωμένο μέσα ἵστο δικό του σὰν ἀψυχο.

— Δὲν θέλω... σὲ παρακαλῶ... νὰ μὴ μοῦ πῆς τίποτα! ἐφιδύρισε ἡ Φωτεινὴ μὲ τὰ μάτια γυρισμένα κατά τὴ θάλασσα.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀποκριθῆκε ὁ Ἀγγελος, καὶ δὲν θὰ λέμε αἰωνίως τὰ ίδια. Ἄν σάγαπτησα, ἀν θὰ σάγαπω δόσο ζῶ, ἀφησέ με νὰ διποφέρω μοναχός μου... Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα δυστυχισμένος...

Τὸ χέρι μέσα ἵστο δικό του ἔσπαρτάρησε σὰν πουλί.

— Εσὺ δὲν ἔχεις νὰ πάθης τίποτα. μὴ σὲ μέλη, δὲν θὰ σου ξαναπῶ λέξι... καὶ μεθαύριο φεύγω καὶ δὲν μὲ ξαναβλέπεις ποτέ.

Τὸ χέρι ἔτραβήσητε ἀπ' τὸ δικό του ήσυχα. Ο Ἀγγελος δὲν ἐπροσπάθησε νὰ τὸ κρατήσῃ κι' ἔξακολούθησε:

— Μπορεῖ νὰ εἶσαι θυμωμένη. Μὰ δὲν τῶθελα... ἀς εἶνε!... Μιὰ χάρι μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω κάποιο δικαίωμα... Τὸ μυστικὸ εἶνε δικό μου... Δὲ θέλω νὰ τὸ πῆς κανενός, ποτέ. Ο θεῖος καὶ ἥ θεία δὲν πρέπει νὰ μάθουν, οὔτε νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτα... Ἐ, Φωτεινή;...

Ἐπέρασαν λίγα δευτερόλεπτα. Ἡ Φωτεινὴ ἀκίνητη, βουβή... Θὰ ἔλεγες πῶς δὲν τὸν εἶχε φονεύσει... Νὰ τώρα κι' ὁ Μίμης μὲ τὸ κιάλι. Ο Ἀγγελος ἀπελπίσθηκε.

Ἀκόμη λίγα δευτερόλεπτα... Κ' ἐνῷ φλυαρῶντας ὁ ἔνας ἐκιαλάριζε τὸ περαστικὸ πλεούμενο, κι' ὁ ἄλλος ἔσιωποντε μὲ ἀγωνία, — ἡ Φωτεινὴ ἀνοίξε τὸ στόμα. Καὶ σιγά, καὶ ἀτάραχα, μὲ ένα μπάσσο ποῦ λές κι' ἔβγαινε ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς της, ἐπρόφερε κυττάζωντας τὴ θάλασσα:

— Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητη!

[Ἐπειτα συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

συμφωδᾶς, ὡς τοῦτο ἐπιβεβαιοῦσιν οἱ ιερεῖς τῆς Σάιδος.

Άλλα και τρίτον συγκλονισμόν τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς έχουμεν, εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀδριατικῆς ἐξ οὗ ή θάλασσα αὐτὴ ἔλαβε τὸ σημερινὸν αὐτῆς σχήμα, ἀποσταθεῖσς τῆς Δευκαλίδος ἀπό τῆς Ἀκαρνανίας και σχηματισθεῖσαν ἀρύνσαν ἀπεράντων πρός μεσημβρίαν τῆς Πελοποννήσου, πρὸ τεσσάρων ἑως πέντε χιλιετηρίδων, ὡς ἀπέδειξαν ἐν ἀλλῃ πραγματείᾳ, και οὕτω ἐτιθεβαιούνται και αἱ τρεῖς ἐξαίσιοι συγκλονήσεις τῆς γῆς ἃς ἀναφέρει δ. Πλάτων. «Νῦν μὲν γάρ μια γενομένη νυξ ὑγρὰ διαφερόντως γῆς αὐτὴν (τὴν ἀκροπόλιν) ψυλλή περιτίξασα πεποιήκε, σεισμῶν ἄμα και πρὸ τῆς Δευκαλίῶνος φθορᾶς τρίτου πρότερον ὑπάτος ἐξεισέσθαι γενομένην».

Ἐχομενος πρῶτον τὴν καταβύθισιν τῆς Ἀτλαντίδος, καὶ τὰς συνωφρεῖς διασπάσεις πρὸς ἀνατολάς, τῆς Ἐλλάδος καὶ τῶν παραλίων τῆς Αφρικῆς πρὸς τὸν Ἰνδικὸν Ὡκεανόν, δεύτερον τὴν καταβύθισιν τῆς Βορείου Ἀφρικῆς πρὸς τὴν Μεσόγειον, πρὸς ἣν καθ' ὅλα τα φαινόμενα είναι συναρφής ὁ σχηματισμὸς τοῦ Εὔξεινού Πόντου καὶ τῆς Προτοντίδος, τρίτην τὴν καταβύθισιν τῶν Ἀδριατικῶν ἀκτῶν μέχρι καὶ τῆς Πελοποννήσου.

Οὕτω τὰ πάντα ἀποδεικνύουσι τὸν Πλάτωνα λέγοντα τὸν ἄληθινον, οὐδέποτε δισταγμός πλέον ἐπιτρέπεται, η Ἀτλαντὶς μῦτος».

EATPON

Π ΡΟ δεκαπέντε ήμερων ἀπέθανε εἰς τὴν Τῆνον ὁ Γεώργιος Πετρίδης, ἔνας ἀπὸ τοὺς δλίγους ἀπολειπομένους ἥθυποιοὺς οἱ δυτῖαι συνεκίνησαν τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν ἀπὸ τοῦ 1860. Ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔζησε τὴν ζωὴν αὐτὴν τοῦ Ἑλληνος ἥθυποιοῦ ἢ ὅποια περιμένει τὸν συγγραφέα της νὰ τὴν παρουσιάσῃ μὲ τὴν ποικιλλὰν τῶν χωμάτων ποῦ τοῦ πρόσφεχε ἄφθονα. Μέσα εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν εἰκόναν ἡ μορφὴ τοῦ Πετρίδη δὲν θὰ είναι ἀπὸ τὰς δευτερευούσας, ποῦ ἔχει νὰ ἐπιδειξῇ ἡ ἐποχὴ αὐτή, ἡ ὅποια ὅλη μαζὶ, ὡς ἔνα σύνολον, ἔχει πολλὴν σημασίαν εἰς τὴν ζωὴν μαζὶ, κατὰ ποῦ δὲν θὰ τὸ ἔχῃ πλέον ἡ σημερινὴ πολὺ ωραίων καὶ πολὺ ἐπιβλητικών. «Οἱ Πετρίδης, λέγει ὕδατα ὁ κ. Ζ. Παπαντωνίου εἰς τὸ «Σκρίπ» ὁ Πετρίδης καὶ οἱ δομοὶ του—δηλαδὴ οἱ ἄνω τῆς ἐπιφανείας, ἥθυποιοι, συγγραφεῖς, τεχνῖται—ἔτιασαν καὶ ἐργατούμησαν τὴν Ἑλλάδα, ἀνούγοντες λεωφόρους μὲ τὸ παλαιότερον τῶν μέσων, μόνον μὲ τσαπί. Καὶ τόσον μεγάλις, ὥστε νὰ κυτταῖξις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ βλέπεται εἰς τὸ ἀκρον τὸ τελευταῖον «Ἐλληνα τοῦ Καυκάσου».

Ο «Βασιλεὺς Δῆρο», ήτο ή νύψηλοτέρα βαθμίς πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπεβλεψε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ Πετρίδης. Υψηλὴ πολὺ. Χωρὶς ὄμως καὶ νὰ κορημάσῃ τὸν τολμηρὸν ἥθουποιὸν ὁ δόποιος ἔπαιξε τὸν «Γερο-Μαοτέν».

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η εἰκάνων τὴν δόπιαν δημοσιεύουμεν ἐκτὸς τοῦ κειμένου, είναι ἐν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά τερα σημεῖα τῆς τέχνης τοῦ Ριχάρδου-Πάροκες Μπόνυγκτον. Ή θάλασσα, ἡ παραλία μᾶλλον, ἐμπνέει εἰς τὸν ἄγγλον ζωγράφον τὰ ὠραίωτερα ἔργα του. "Εξήσει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰώνος (1801-1828) καὶ ὅμως ἡ τέχνη του είναι συγχρόνος" Ο περίφημος Δελακρούα ἔγραψε περὶ τοῦ Μπόνυγκτον ὅτι είναι μία ἀπὸ τὰς ιδιοφυΐας αἱ δόπιαι τιμοὺν ἀληθινὰ τὴν Ἀγγλίαν. Καὶ ὅμιλει κατόπιν περὶ τῆς εὐκολίας μὲ τὴν δόπιαν εἰργάζετο, καὶ τῆς ἴκανότητός του ἡ δόπια ἔξεδη λόγῳ

ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἔλαβε ἀνὰ χεῖρας τὸν χωστῆρα.

ΓΛΥΠΤΙΚΗ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ θὰ δημοσιεύσωμεν μελέτην τοῦ κ.
Κωνστ. Μακρῆ περὶ τοῦ τελευταίου ὀποθανάτου
μεγάλου γύνπτου τοῦ Βελγίου Κωνσταντίνου Με-
νιέ. Τοῦ Μενίε χαρακτηρίζει διμιλῶν περὶ τοῦ Ἐργά-
του τοῦ δὲ Γεώργιος Κλεμανσός. «Οἱ μέγις Βελγοίς
καλλιτέχνης, λέγει, μᾶς ἔδωσε τὴν ἐποποίην τῆς ἐρ-
γασίας. Οιλλῷ περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ
ὅποια ἔχει ἀμεσον σχέσιν μὲ τὸν σκληρὸν πλανήτην
μας, ὅπου δὲ ἀνθρώπος κερδίζει τὴν ζωήν του ἀπό^{τομού}
ἀντὸ τὸ ἔδαφος. Γεωργοί, μεταλλωρύχοι, λιθοτόμοι
σκάπτοντν μὲ μανίαν τὸ ἔδαφος δὲ τὸ ὅπιον φειδωλὸν
ὑπερφαστεῖται τοὺς θησαυροὺς του. Ψαράδες, ἐργά-
ται τῶν σφραγίων καὶ λοιποὶ συμπληρώνοντ τὸ ἄπαι-
σιον ἔργον, καὶ ἀπὸ τὴν δύναμιν ἡ ὅποια ἀναπτηδῆ-
ἀπὸ τοὺς καμπτομένους αὐτοὺς μῆνς, ἀπὸ τοὺς ἐσκλη-
ράμενους αὐτοὺς σκελετούς, καταφαίνεται ἡ μεγαλει-
τέρα δύναμις τῆς ἐξελίξεως της ἀνθρώποτητος ὁλο-
κλήρου».

Ο Μάτερλιγκ ἔξ ἄλλου γράφει :
« Ἡ γλυπτικὴ πρέπει ν' ἀποτυπώνῃ ὀλίγας μόνον στιγμὰς τῆς ζωῆς σπανίας καὶ ἀπολύτως ωραίας, σχήματα, χαράντια ἢ πόνον. Καὶ εἰς ηγεσίας ἐπάνω εἰς τὸ μάρδιμαρον, ἡ δύοια δὲν εἶναι τεκμασία, εἶναι δές διαρκὲς ἔγγλημα, ἀπαίσιον, ἀσύγγνωστον. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὁ Ροντὲν καὶ ὁ Μενιέ, ὁ ἔνας εἰς τὸν κόσμον τοῦ παθῶν ὁ ἄλλος εἰς τὸν κόσμον τῆς ἐργασίας, εἶναι οἱ μόνοι οἱ δύοιοι κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν δύνη ἢ τρεῖς τοιαύτας στιγμάς, τοιαύτας θείας κινήσεις».

Ο περίφημος Γάλλος γλύπτης Ροντέν γράφων περὶ τῆς τέχνης του, λέγει:

“Οταν παρακολουθήσεις την φύσιν μὲ πίστιν καὶ ἔωτα, ή φύσις σοῦ τὰ παρέχει δῆλα.” Οταν ἔχω ως πρότυπον ἔνα ὠραῖον σῶμα γυναικός, ἐμπνέομαι διάφορα σχέδια, τὰ διποὺα μού δίδοντα εἰκόνας ἔντονα, πτηνών, φωριῶν. Φαίνεται ἀπίθανον καὶ ὅμως οὐτὶ ἔγω δὲν τὸ ἐφανταζόμουν. Ζητοῦσα κάτοτε σχῆματα δι’ ἄγγεια τῶν Σεβρῶν. Καὶ δὲν κατάρθωνα νὲ εὔρω ἵναλογίας καὶ γραμμάς αἱ διποῖαι νὰ μὲ ἴκανοποιοῦν, διότι αἱ προσπάθειαι μον ἐβασίζοντο ἐπὶ τῆς φαντασίας. ‘Εκτον ἐσχεδίασα σώματα γυναικεῖα, καὶ τοῖς ἔνα ἔξ αὐτῶν εὐδήκα, ἐν τῇ συνθέσει τοῦ, ἔξοχον ῥῆμα ἀγγείου, μὲ γραμμάς ἀληθινὰς καὶ ἀμονιάς. Δὲν πρόσειται λοιπὸν νὰ δημιουργήσωμεν. ‘Η ἑλεῖς δημιουργῶ δὲν σημαίνει τίποτε. ‘Ολα τὰ εὑρίσκουμεν γύρω μας.

Το πᾶν ἐνέχεται εἰς τὴν φύσιν, τὸ πᾶν εἶναι μία διαρκής κίνησις. Αἱ ίδιαι ἀρχαὶ διέπουν τὴν κατασκευὴν ἐνὸς σώματος γυναικός, ἕνὸς βουνοῦ, ἐνὸς ἵππου. Οἱ νέοι καλλιτέχναι ἐργάζονται τὰ μοδελά των μὲ ίδικόν των σχέδιον ὠριτένονταν, ἀντὶ νὰ ἐμπνέονταν ἀπ’ αὐτά καὶ νὰ ἐννοήσουν ὅτι εἰς αὐτά ἔγκειται τὸ αἰώνιον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΠΡΟ δέκα ἑτῶν, ἔνας βυρσοδέψης τῆς πόλεως Οὐλμὸν ἐπεσε τυχαίως εἰς ἓν κάδον ὃπου ἐβύζειν τὰ δέρματα κατειργασμένα δι' ἡλεκτρισμοῦ. Ἐ-δέρασις μιὰ ὥρᾳ ἔως ὅτου ἡμιτορεόη νὰ ἔξελθῃ ἀπὸ ὁ ἀκούσιον αὐτὸ λουτόν, και ὅταν ἔχῃ ληθή ἡ πο-τεινεμένος τοὺς φευματισμούς, οἱ ὅποιοι τὸν βασάνιζαν ἀπὸ ἑτῶν. Ἔκτοτε δὲν ἦσανδη πλέον ανένα πόνον. Σήμερον κατόπιν πειραμάτων, ἔχουν δρυμὴ 35 θεραπευτήρια ἡλεκτροτανικά εἰς τὴν Γεο-

μανίαν Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ή δὲ Ἀγγλία ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμά των.

απολουνει την πλωματηρια των.
Ο ψυρροσδέψης της Οΐδη έγινε ιατρός και ἐφαρ-
μόζει την ἀνακαλυψθείσαν μέθοδόν του. Η θεραπεία
συνίσταται εἰς τὸ διτὶ ὁ ἡλεκτροισμὸς εὐνούλνει τὴν
ἀπορρόφησιν τοῦ ταννίνης ὑπὸ τοῦ ὅργανισμοῦ καὶ
ἐπομένως τὴν ἔξουδετέρωσιν τοῦ οὐρικοῦ ὄξεος, τὸ
ὅποιον εἶναι ἡ κυρία πηγὴ τῶν ζευματικῶν πόνων.
Ἐπίσιον ἀφελεῖ τοὺς ἀρθριτικοὺς καὶ τὰς νευρικὰς
παθήσεις.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Периодика:

Ο κ. Σπ. Λάμπρος γράφων εἰς τὸν «Νέον Ελληνισμούνα» — 31 Μαρτίου — 30 Ιουνίου — περὶ «Τοῦ ἔθνους τοῦ μασχαλισμοῦ παρὰ τοῖς Μανιάταις τῶν μέσων αἰώνων» λέγει:

« Ἔν καὶ μόνον βαρβαρικὸν ἔθιμον φαίνεται πράγματι τελείως ἐκλιπτὸν μετὰ τὴν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος Μανουῆλ Παλαιολόγου οὗ δὲν γίνεται ἔκτοτε πλέον μενά, ἔθιμον, οὗ καὶ τὴν προτερέαν ὑπαρξίην ἡγυανοῦμεν μέχρι τοῦδε. Εἶνε δὲ τὸ ὑπό τε τοῦ Ἰσιδόρου καὶ τοῦ Ἀργυροπούλου ἐν τοῖς ἀνταρέων χωρίοις ἀνάγραφομενού, καθ' ὃ οἱ Μανιάται τῶν μέσων αἰώνων μετὰ τὸν φόνον ἐχθροῦ τινος ἀποκόπτοντες δάκτυλον ἢ μέλος ἔτερον τοῦ νεκροῦ, ἐνέβαστον αὐτὸν πορὰ τὸ πότον εἰς τὴν κύλικα καὶ προέπινον εἰς τοὺς φίλους. Καὶ ταῦτα μὲν εἰδομεν μαρτυροῦντα τὸν Ἰσιδόρον. Κατὰ δὲ τὸν Αργυροπότουλον, ὀλίγον διαφρόνως διατυποῦντα τὸ αὐτὸν ἔθος, αἵτεμενον βοαγχήν μέσῃ τετελευτηκότων, καὶ ταριχεύοντες αὐτὰν ἐνέβαστον εἰς ποτὰ ἢ ὄψα, ποιούμενοι χορησιν αὐτῶν κατά τὰς εὐωχίας.

»Τὸ μεσαῖωνικὸν τούτῳ ἔθμῳ τῶν Μανιατῶν δὲν
ἡτο μεμαρτυρημένον μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ δὲν εἰνε ἄγνω-
στον εἰς ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος. Εἶνε δὲν
ὁ λεγόμενος μασχαλίσμος τῶν ἄρχαιων. Τούτῳ μνή-
μονεύουσον δὲ τὸ Αἰσχύλος καὶ δὲ Σοφοκλῆς καὶ δὲ
Απολλώνιος δὲ Ρόδιος, σαφῶς δὲ ἐκθετούσον διόποτε τια-
νακά τοι πειρασμόν. Εὔτε

ητο οι σχολιασται αυτων και οι λεξικογραφοι. Επει
νως δε περι των χωρινων αυτων και της σημασιας
του μασχαλισμου επραγματευθη ο Erwin Rohde.
Και δεν γίνεται μεν παρα την Ισιδωρο και την
Αρρηφορούλη μνεια της δια των μασχαλων διαπε-
ράσεως των ηκρωτηριασμένων μελῶν τοῦ φονευθέν-
τος, ἀλλ' είνε προφανές, ὅτι και οἱ ἄρχαιοι εἶταιροι
χειρον ταῦτα και ἐψύλασσον. καθ' ὃ μαρτυρεῖ τοῦτο
οἱ Αρρηφόπουλοις περι τῶν Μανιατῶν τῶν μέσων αἰώ-
νων. Μόνον δε δὲν ενδικούμεν παρὰ τοῖς ἄρχαιοις
τὸ ἔθος τῆς εἰς τὰ ποτά και τὰ ὄψια ἐμβάψεως τῶν
τεταρτιχευμένων τούτων δακτύλων ἢ ἀλλων μικρῶν
μελῶν τοῦ νεκροῦ. Ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι το-
πάντως παναρχαίου μανιατικοῦ ἔθους ἡ γένεσις εἴν-
η αὐτή και τῶν μασχαλισμάτων ή ὑπὸ τῶν προφορῶν
σδέντων σχολιαστῶν και λεξικογράφων ἀναγραφο-
μένη. ητοι οι σκοπός αποφυγῆς τῆς μήνιος τοῦ φονευ-
θέντος.

Ἐφημερίδες:

Εἰς τὸ «**Αἴτιον**» ἐδημοσίευσε δὲ κ. Ν. Α. Σωτηρίος ἄρθρον «Τί πρέπει νὰ τορώγωμεν» ὃπου ἔξετάζει ταῖνιν θέμα καὶ καταλήγει ὑπὲρ τῆς μικτῆς τροφῆς. «Η μικτὴ τροφὴ ἐπικρατεῖ διάφορος εἰς διαφορούς λοισυς ἀναλόγως τοῦ κλίματος, τῆς ἰδιομηχαρίας, τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ὅρων τῆς ζωῆς. Η διαιρόσις κρεοφάγων καὶ φυτοφάγων ἀναφαίνεται ἀπὸ τοῦ ἔκτου π. Χ. αἰώνος. Πρῶτος δὲ Ὁράκλειτος δὲ φιλοσόφος ἀναφέρεται ως φυτοφάγος, ἀποθανὼν ἔξι ἀν-

παροκούς θρέψεως. Καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ φυτοφαγία και
ἡ ἀποκλειστικὴ χρεοφαγία γεννοῦν διαφόρους ἀσθε-

νείας σοβαράς. «Η τροφή τότε μόνον είναι έπαρκης όταν προσφέρει τόδι απαιτούμενα συστατικά πρόδις αντικαταστατικά των ουσιών, αιτίες καταστέφονται καιόμεναι εν τῷ δργανισμῷ πρόδις παραγωγήν θεμόπλιτος καὶ ἐργασίας, όταν είσαγῃ τὰς ουσίας ὅντας ἔχει ἀνάγκην διδργανισμὸς πρόδις θρέψιν καὶ όταν τελείως ἔξασθαι τῆς προσθήκης εἰς τὸν δργανισμὸν τὰς ουσίας αἵτινες απαιτοῦνται πρόδις ἀνταντεύειν αὐτὸν όταν οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὴν περιόδον τῆς διαπλάσεως». Η χρηματική διδάσκαλη διτί τροφή ἐκπληροῦσα τὸν τριπλόν αὐτὸν σκοπόν δὲν εὑρίσκεται ἀποκλειστικῶς οὔτε εἰς τὸ φυτικόν, οὔτε εἰς τὸ ζωϊκόν βασιλειον. Καὶ τὸ ἔν καὶ τὸ ἄλλο παρέχουν ἀνεπαρκή στοιχεῖα· Εἴς ἄλλον κατὰ τὴν συγκριτικὴν ἀνατομίαν ἡ κατασκευὴ τῶν πεπτικῶν ὁργάνων τοῦ ἀνθρώπου διαφέρει τόσον τῆς τῶν ποοφάγων ὅσον καὶ τῆς τῶν σαρκοφάγων. Οἱ δόδοντες τοῦ ὄντος ὁργάνου εἶναι κατεπικευασμένοι ὥστε νὰ δύνανται νὰ κατεργάζονται τροφάς λαμβανομένας ἐκ τῶν δύο βασιλείων· Ο στόμαχος τοῦ ἀνθρώπου εἰ ναι ὥπλισμένος μὲν ἀδένας οἱ ἐπόποιοι ἐκκρίνουσι χημικὰς ουσίας ἵνανάς διὰ τὴν πρόδις πέψιν κατεργασίαν καὶ τῶν φυτικῶν καὶ τῶν ζωϊκῶν τροφῶν. Τὸν ἀνθρωπισμόν, τὸν δόποιον λέγουν ὅτι φέρει ἡ κρεατοφαγία, ἀποδίδει δὲ κ. Σωτηρίου εἰς τὸν ὑπερσυριμόν μόνον, δηλ. «τὴν δυσαναλογίαν τῶν διὰ τῶν τροφῶν εἰσαγομένων θερετικῶν ουσιών πρόδις τὰς ουσίας αἱ δόποιαι καίνοται ἐν τῷ δργανισμῷ πρόδις παραγωγὴν ἐνεργείας». Ο ἀνθρωπός δηλ. τρόχει περισσότερον τοῦ ὄσσον ἔχει ἀνάγκην «Ἀν δὲ ἀνθρωπος ἀκολουθήσῃ τὸ τοῦ ἐπιπορθάτους «τρώγειν ὀλίγον καὶ ἐργάζεσθαι οὐκ δύνησον» καὶ δὲν ἐγείρεται τῆς πεπτέζης χωρὶς νά τὴν κορέσει τελείως τὴν τῆς πείνης αἰσθησιν, δύναται ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐκ τῆς πολυνηφαγίας κινδύνους χωρὶς νὰ προσκόψῃ καὶ εἰς τὸν ὀσσατως φοιβερὸν σκόπελον ἐκ τῆς ἀνεπαρκοῦς θρέψεως. Τὸ ποσὸν τῶν θερετικῶν ουσιών τὸ δόποιον εἰσέρχεται πρόδις ἀφομοιώσιν εἰς πάντα τὰ κύττατα τοῦ δργανισμοῦ δὲν ἔξαρτάται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσαγόμενων τροφῶν ἀλλὰ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν κατεργαγομένων ἐν τῷ στομάχῳ».

Είς τὴν «Ἀκρόπολιν» γράφει ὁ Ριζοσπάστης
ὅτι εἰς τὸ Μαρσοβάν τῆς Μιχαᾶς Ἀσίας, ἀπέχον 18
ῶρας μὲ ἀμάξι ἀπὸ την Ἀμισσόν, ὑπάρχει ἔνα ἐκπο-
λιτιστικὸν κέντρον Ἀμερικανῶν, ἄξιον ἀναγραφῆς.
Δύο κολλέγια ὃπου διδάσκονται ἡ τουρκική, ἡ Ἕ-
γιλική, ἡ ἐλληνική, ἡ ἀρμενική. Ἐκ τῶν 234 μαθη-
τῶν οἱ 88 εἰναι «Ἐλλήνες. Διδάσκαλοι καὶ διδάσκα-
λισσαι διὰ τὴν ἐλληνικὴν «Ἐλλήνες. Τὰ δίδαχτρα
μία λίρα τὸν μῆνα. Ἄλλα γίνονται δεκτοί καὶ ἀπο-
ροι, οἱ δόποι δὲν πλήρωνουν μέν, ἀναπλήρουν ὅμως
τὴν πληρωμὴν διὰ τῆς ἐργασίας των, ἀφ' ἐνὸς ἐντὸ-
τοῦ κολλεγίου, ἐξ ἀλλού εἰς τὸ λαμπρὸν ἐπιπλοποιο-
εῖον τοῦ Οἴ «Ἐλληνόπαιδες ἔχουν ιδρύσει καὶ ἐλληνι-
κὸν ἀθλητικὸν Σύλλογον. Τὰς πληροφορίας αὐτάς ἔ-
δωκε ὁ κ. Ι. Χρυσάκης, ὁ γνωστὸς γαλακτοκόμος,
δόποιος ἐπεσκέψθη τελευταῖς τῷ Μαρσοβάν, συνα-
δεύων τὴν θυματέρα του δουτού ἐπήγειρε νὰ διδάξῃ ὡ-
σημεῖν ἀπὸ ἄγνον αἴσθημα φιλοπατρίας.

‘Ο κ. Κλώδιος Ανέ ενδισκόμενος είς τὴν Γιάλταν
ἐπεσκέψθη τὸν Γόρου καὶ στέλλει τὰς ἐντυπώσεις τοῦ
εἰς τὸν «**Temps**» περὶ τοῦ ωδόςσου συγγραφέως:

Εἶναι ὑψηλός γράφει, εὐκίνητος καὶ ωμαλέος. Φορεῖ ἔνα πλατύ μαῦρον σακάκι, κλεισμένον εἰς τὸ λαιμόν, καὶ πανταλόνι. ἀπὸ τὸ ἴδιον ὄφασμα. Εἰς τὸ μέσην, πέτανή ζώνη μὲ ἀργυρᾶ κοσμήματα. Τὸ πρόσωπον τῶν βασανισμένον, τὸ μέτωπον φυτιδωμένον ἀλλα σθεναρόν. Τα ἔξανθά μαλλιά του χυμένα πρός τ

δόπισω. Μικρά και ἀραιά γένεια σκεπάζουν ισχυρόν πηγούνι. Ρουθόνια πλατεία. Μάτια χωναῖς, ἔνα χωναῖον ξωηρόν και βαθύ. Διαβάζεις μέσα στά μάτια του θέλησιν ισχυράν μάτια ἀνθρώπου ποῦ ἐφύσεται και ὑπέφερε, ὅτι μυστικιστικός. Ἐν γένει πρόσωπον τοῦ κατηνάλωσε τὰς δυνάμεις του χωρὶς φειδῶ.

Περὶ τῆς ζωῆς του γράφει περίπου :

Ἐγενήθη εἰς τὸ Νίξι-Νοβγορόδ. Ἡ οἰκογένεια του ἔχει μόλις ἐκ τῆς ἔργασίας. Ὁ πάππος του, ἐφολόβος διακοσμήσεων οἰκοδομῶν, τὸν διένθεψε καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ πρῶτα μαθήματα. Ὁ Γόρκυς δὲν ἐπήγειρε εἰς τὸ σχολεῖον. Κατόπιν ὁ πάππος του τοῦ ἔμαθε τὴν τέχνην του. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Γόρκυς ὠνειρεύετο κατά καλλίτερον. Ἅθελε νὰ ταξιδέψῃ, νὰ ἴδῃ νέας χώρας, νέα πρόγραμμα. Καὶ ἔφυγε. Ἡχισε ζωὴ περιπέτειῶν. Ἐγίνε ναῦτης εἰς ἕνα πλοῖον ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ταξιδεύουν τὸν Βόλγαν κατόπιν εἰσηλθεῖς εἰς ἀρτοποιεῖον ἐκοπιάσε. ὑπέφερε, ἐταλαιπωθήθη, ἔγνωρισε τὴν δυστυχίαν εἰδὲ εἰς τὴν θλιβερὸν πραγματικότητα τοὺς ἐργάτας, τοὺς χωρικούς, τοὺς ἀποκλήθους τῆς κοινωνίας. Περιῆλθε ὅλην τὴν Ρωσίαν. ἀφ' ἐνὸς διὰ νὰ ζησῃ, ἔξι ἄλλουν διὰ νὰ μελετήσῃ. Τὴν περιῆλθε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἐλέχθη ὅτι ἡτο ἀγράμματος. Τόσον ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ στηνάσῃ ὥστε κατά τὴν πλήρη δοκιμασίων ζωὴν του, ἐπὶ ἔτη ἐσπούδαζε τοὺς Ρώσους καὶ ἔνους συγγραφεῖς τὴν νύκτα. Ἡ σύζυγός του διηγεῖται ὅτι ὁ Γόρκυς διὰ νὰ ἔχῃ φῶς τὴν νύκτα, ἔπαινε παλαιὰ κοντιά σαρδελλῶν τὸ δόποια ἐγέμιζε μὲ δι, τι πάχος εὐρισκε καὶ τὰ μετεχειρίζετο ὡς λυχνίαν. Ἐνα κομμάτικα πανί ἔχρησιμες ὡς φυτίλι. Μὲ τὸν φωτισμὸν διως αὐτὸν ἰσθένοσαν τὰ μάτια του καὶ παρ' ὅλιγον ἔχανε τὴν δρασιν. Ἡχισε νὰ γράψῃ εἰκοσιδύο ἑτάν. Τῷρα εἶναι τριανταέξη. Ἀλλ' ἡ δυστυχία ἀφῆσε τὰ ἵχην τῆς εἰς τὸ πρόσωπον του.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Ο μικρὸς ἔλλην συνδέτης Λώρης Μαργαρίτης, ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ μένει μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸ Φάληρον.

Ἐνας ὠραῖος ὀφισμὸς τοῦ ὄχλου ὑπὸ τοῦ Λασκαράτου:

“Οὐλον δὲν ἔννοι ἀποκλειστικῶς ἐκείνους ποὺ φροῦν σκούφια ἀλλ' ὅλους ἐκείνους ὃπου ἡ ἀπὸ κάτου ἀπὸ σκούφια ἡ ἀπὸ κάτου ἀπὸ κατέλο σκεπάζουν λίγο νοῦ καὶ πολλὲς προλήψεις.

Τὸ Μουσεῖον Σταϊδελ τῆς Φραγκφούρτης ἡγόρασε ἀντὶ 330,000 μάρκων ἐπὸ τὸ σπουδαιότερο ἔργα τοῦ Ρέμπραντ «Σαμψών καὶ Δαλιδά». Ὁ Σαμψών παρίσταται εἰς τὴν εἰκόνα αὐτήν, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εἰσβολῆς τῶν Φυλισταίων ὑπὸ τῶν δούλων τυφλώντων.

Η Ἰταλία ἔωρτασε τελευταίως τὴν πρώτην ἑκατονταετηρία τῆς γεννήσεως τοῦ Γκιουζέππε Ματσίνι.

Η Κάρομεν Σύλβα ἔγραψε πεντάραχτον δρᾶμα: Puro Amore, τὸ ὄποιον παρέδωσε εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον τῆς Βιέννης.

Εἰς τὸ θέατρον τῆς Ὁράγγης ἐδόθη ἐφέτος ὁ Οἰδίποντος Τύραννος τοῦ Σοφοκλέους καὶ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ τοῦ Σαλεπῆρος.

Εἰς τὸ Βερολίνον μερικοὶ ἴδιοκτῆται, διὰ νὰ παρέ-

χουν φῶς καὶ ἀέρα εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς των, ἥρχισαν νὰ ἀντικαθιστοῦν τὴν στέγην τῶν οἰκοδομῶν μὲ μεγάλας ταράτσας, ὃπου ὅλοι οἱ ἐνοικιοῦσαι ἥμποροῦν ν' ἀνεβοῦν. Εἶναι δὲ ἀρκετὰ ἔκτεταμέναι ὡς τὰ παιδιά παιζοῦν ἐκεὶ ἀνέτως.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔξεδωκε τὴν ἀπόφασίν της ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀπλοποίησεως τῆς γαλλικῆς ὁρογραφίας, τὸ ὅποιον τελευταίως ἀπασχολεῖ τόσον τὸν Γάλλους. Αἱ ἀπλοποίησις τὰς ὅποιας παραδέχεται εἶναι ἐλάχισται.

Εἰς τὴν βίλλαν τῶν Μεδίκων εἰς τὸ Καρέτζι διατηρεῖται κάλλιστα μία τοιχογραφία τοῦ Ἀγγλον ζωγράφου Οὐότς παριστάνσα τοὺς ἀκολούθους τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων προσπαθοῦντας νὰ φέρουν εἰς ἔνα πηγάδι τὸν Πιέρ Λεόνι, κατηγορούμενον ὅτι ἐδηλητηρίασε τὸν κύριον των. Πρὸ δύλιγων ἑτῶν τὸ ἐργον αὐτὸν ἀπεδίδετο εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Βαζάρον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΣ ὑπὸ Ρ. Δημητριάδου. Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὀφελίμων βιβλίων 1905 σχ. 16ον σελ. 103 δρ. 0.80.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ὑπὸ Εὐστρατίου Δ. Τσακαλώτου, καθηγητοῦ. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1905.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΑΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΝ ΔΙΑ ΒΕΡΑΤΡΙΝΗΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΕΝΤΑ ΜΥΝ ΤΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΥ ὑπὸ Σπ. Α. Δοντᾶ Διατριβῆ ἀριστεύσασα καὶ βραβευθεῖσα ἐν τῷ Συμβούλιον Ἀγῶνι τοῦ 1904 Ἐν Ἀθήναις τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1905. σχ. 8ον σελ. 37.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ τοῦ ἐφορευτικοῦ συμβουλίου περὶ τῶν πετρογράμμων κατὰ τὰ ἔτη 1903-1904 τῆς Ελεύθερης Ἑπαρείας. Ἐν Ἀθήναις τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1905, σχ. 8ον σελ. 96.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ὑπὸ Γ. Ν. Χατζίδακι. Τόμος Αος. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Π. Δ. Σακελλαρίου. (Βιβλιοθήκη Μαρασῆ ἀρ. 286-289) σχ. 8ον σελ. 682.

Η BYZANTINΗ ΕΠΟΠΟΙΙΑ. Βασίλειος ὁ Βουλγαροκότονος ὑπὸ G. Schumberger κατὰ μετάφρασιν Ι. Λαμπρίδου, τεῦχος πέμπτον Ἐν Ἀθήναις τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου (Βιβλιοθήκη Μαρασῆ ἀρ. 285).

BULLETIN DE CORRESPONDANCE HELLENIQUE. — Δελτίον Ἑλληνικῆς Ἀλληλογραφίας. Ecole Française d'Athènes. IX-XII Vingt-neuvième année. Septembre - Décembre 1905, avec 5 planches. Athènes, imprimerie P. D. Sakellarios σχ. 8ον, Σελ. 584.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤ. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ Journal International d'Archéologie Numismatique dirigé et publié par J. N. Svoronos Tome Huitième - Premier et deuxième trimestre 1905. Athènes, imprimerie P. D. Sakellarios. Σχ. 8ον, Σελ. 176.

LA QUESTION MACEDONIENNE par F. Voïnov. Société Française d'Imprimerie.

ΥΔΩΡ “ΣΑΡΙΖΑ” ΑΝΔΡΟΥ

ΚΑΙΡΗ, ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΟΚΗΤΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΙΣΤΗ, Ν. ΚΑΛΙΒΙΝΟΥ ΚΑΙ Λ. ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ

Δηλοῦν, ὅτι τὸ θαυμάσιον καὶ παγκοσμίου φήμης λαμπτικὸν ὕδωρ
“Σαριζα” Ἀνδρὸν ἡγγιημένον, ὃς δις τῆς ἐβδομάδος κομιζόμενον,
παλεῖται παρὰ τῶν ἴδιοκτηῶν • δελφῶν Μπίστη, Σταδίου 37,
Ν. Καλιβίνου, Ζωοδόχον Πηγῆς 24 καὶ Λεωνίδα Μενδρίνου, Οφιδαλματείου 2.

Παρόστημα ἐν Ηειραιεὶ ἐδωδικοπωλεῖον ΣΩΤ. ΒΟΡΡΙΑ—Κεντρικὴ Αγορά.
Οἱ θέλοντες ἐκ τῶν ἔξωτεροικοῦ νὰ προμηθεύωνται ὕδωρ χονδρικῶς
δύνανται ν' ἀπευθύνωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἴδιοκτητας
καὶ τοὺς Αδελφοὺς Μπίστη καὶ Ν. Καλιβίνου. Αἱ αἵησεις τῶν
θὰ ἐκτελῶνται ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἐν Ἀνδρῷ πηγῆς μετὰ τῆς μεγαλε-
τέας ἀκριβείας καὶ ταχύτητος.

1831

“ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ, ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

(ASSICURAZIONI GENERALI)

ἔταιροικον πεφάλαιον καὶ ἀποθεματικὴ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1904

Κορόνας 247,497,914.42

ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑΙ — ΘΑΛΑΣΣΑΣΦΑΛΕΙΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

επὶ διαφόρων συνδυασμῶν.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΝΑΠΤΕΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΖΩΗΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Διευθυντής του ἐν Ἀθήναις Γεν. Πρωτοεἰδίου

Γενικὸς Επιθεωρητής διὰ την Ελλάδα

Δ. ΒΡΥΖΑΚΗΣ

καὶ Διευθυντής τοῦ Ειδικοῦ Γραφείου Κλαδού Ζωῆς

, KOYZIN

Γενικὸς Αντιπρόσωπος καὶ Τραπεζίτης ὁ Οἰκοδ. Γ. Π. ΣΚΟΥΖΕ

Γραφεία: Αθήναις, Οδός Σταδίου καὶ Οφιδαλματείου ἀριθμὸς 10.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ

MAISON DE SANTE

Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ Ιατρού Νευρολόγου καὶ Φρενολόγου.

Τίθονται εἰς μαγευτικὴν θέσιν τῶν ὀλοδρόσων Πατησίων, τοῦ ὠραίοτάτου τούτου καὶ ὑγιεινοτάτου προστείου τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τέταρτον μόλις ἀπέχοντος αὐτῶν καὶ ουγκοινωνοῦντος δι' δλῶν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, περιβάλλεται δὲ ὑπὸ ἀπειρων μυροβόλων κηπων καὶ ἴδιον κέπτηται κηπον, ὃς καὶ ἄφθονον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ.

Ἐν τῇ Κλινικῇ ταύτῃ νοσηλεύονται δέξα καὶ χρόνια νοσήματα Νευρικά καὶ Εγκεφαλικά. Μολύσματικά δὲ καὶ ἐπικίνδυνα ἐγκεφαλικά δὲν εἰσίν.

Πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν ἐφαρμόζονται δλαι αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι μεταξὺ τῶν δοπιῶν ἡ Ψυχοθεραπεία, ἡ Ηλεκτροθεραπεία, ἡ Υδροθεραπεία, ἡ Ανατομοθεραπεία (Massage), ἡ Μονοκομοθεραπεία, ἡ Ταροκή Γυμναστική, ἡ διὰ κατακλίσεως (alitement) καὶ ἀπομονώσεως (isolation) θεραπεία, ἡ δὲ Υπνωτισμὸς ἐν ἐγοηγόρσει (suggestion à l'état de vieille), αἱ ἐνέσεις δρρῶν (δρροθεραπεία) καὶ λοιπῶν φαιδράκων καὶ κλ. κλ.

Πᾶσαι αὗται αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τοῦ νοσήματος καὶ τῶν ἐνδείξεων. Νοσοκομειακὴ ὑπηρεσία πλήρης οἱ νοσοκόμοι ἐκ τῶν εἰδικῶν μόρφωσιν λαβόντων καὶ πεπειραμένοι περὶ τὴν νοσηλεύειν τοιούτων ἀρρώστων.

Κλίναι διπλά δραχμῶν καὶ ἄνω δι' ἡμέρας, ἀναλόγως τοῦ δωματίου, τοῦ προσωπικοῦ ὅπερ απασχολεῖται, τῆς θεραπείας, τῆς τροφῆς καὶ τῶν ιατρικῶν ἐπισκεψεῶν.

Η Κλινικὴ ἀνιδέεται δ

ΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

A. Δραδητήρος,	όδος Ακαδημίας 5.
A. Καλλιφωνᾶς,	Κουμουνδούρου 3.
Μιχ. Κακσαράς,	Μαιοριμχάλη 1.
Διαθινόποντός,	Δημοκρίτεων 3.
Σπυρ. Λουδος (παιδίατρος),	όδος Πινακωτών 15α.
N. Μακιάς,	όδος Σόλονος 10.
Δ. Μιχαλοπούλος,	" Αγ. Κωνσταντίνου 4.
Μιχ. Οίκονομάκης,	Πινακωτών 18.
M. Παπαδόπουλος (λαρυγγολόγος-ωτολόγος)	όδος Αγίου Κωνσταντίνου 10 α.
	Γ. Σκαδᾶς, άδος Αριστοτέλους 21.
Γ. Φερεντίνος,	Ζήνωνος 2.
Γερασίμος Φωκᾶς , καθ.	Πινδόδου 10.
Γερ. Φωκᾶς,	" Αγ. Κωνσταντίνου 16.
Σ. Χαρακής (δρυθαλαμάτρος),	όδος Σωκράτους 51.
M. Χατζημιχάλης , Π.λ. Βαρβακείου 12.	
Σ. Γ. Βλαβιάνδες (νευρολόγος)	όδος Ζήνωνος 16.

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΙ

J. Walker,	όδος Ακαδημίας 17.
A. Δρακόπουλος ,	" Πειραιώς 11.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Σπυρ. Βελέντζας,	όδος Κωλέτη 15.
Π. Γιασεμολαδᾶς,	» Σοφοκλέους 3.
Κ. "Εσολιν.	» Πειραιώς 7α.
I. Εδυλείδης,	Πανεπιστημίου 21.
Άλικρ. Ζωϊστόνλος,	Στουνόραδα 39.
Π. Θηβαῖος,	» Κωλέτη 1.
Γ. Μαντρᾶς,	» Κλείσσιβας 31.
Νικόλ. Μαντζαβίτης,	Κατοδιστρέου.
Δημ. Τσάκος,	Βησσαράκωνος 8.
Άδ. Χαρονίδης,	» Ζήνωνος 1.
Ενατ. Χοΐδης,	» Γ' Σ)βρίου 41.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΡΙΓΓΕΡ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΛΗΣ

Διασταύρωσις δδών **Νίκης** και **Έρμου**.

Φωτογραφία παντός είδους

Μεγεθύνσεις χρωματισταὶ μὲ παστέλ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ «ΕΛΛΑΣ»

(Έφημερις οίκονομολογικὴ καὶ πολιτικὴ)

Εκδίδεται κατὰ Σάββατον

Δημοσιεύνουσα πλουσίαν καὶ ἐπίκαιαν οίκονομολογικὴν ψήλην καὶ χρηματιστικὸν πίνακαν.

Ιδιοκτήτης καὶ Διευθυντής: **Γ. ΚΑΤΣΕΛΙΔΗΣ**

Συνδρομὴ ἐτησία: **Έσωτερικοῦ Δρ. 20**
Έξωτερικοῦ Φρ. 20

Τραπέζιον: Έν Αθήναις, άδος Σταδίου 54.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΒΤΙΑΣ"

. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛ. ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ ΧΗΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

Τδρυθεῖσα τῷ 1882

Μετοχικὸν κεφάλαιον Δρ. 3,000,000

ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ — ΒΡΑΒΥΤΟΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ ΒΡ. ΒΕΙΟΥ

Πυρίτις καὶ Δυναμίτης δλων τῶν εἰδῶν.
Φυσίγγια παντὸς δπλού. Θεικόν δξύ. Νιτρικόν δξύ. Υδροχλωρικόν δξύ. Θεικός χαλκός. Θεικός σιδηρός. Αντιπερονοσπορίη, Στουπέταιον, Σκάγια, Μολυβδοσωλήνες.

Τιμαὶ ἀγελείδετοι συναγωνισμοῦ.

“ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ,,

Έθνικὸν δρυγανὸν τῶν ἀπαταχοῦ Ελλήνων.

Ιδρυθεῖται τῷ 1901 διὰ μετοχῶν ὑπὸ Αντ. Σπηλιωτοπούλου διευθυντοῦ καὶ Θάνου Τζανέλλα αρχιτευτάκτου: Ηράκολουσθεῖ τὰ ἔθνικά πράγματα ἐκ τοῦ συνεγγυας, ἔχει συνεργάτας τοὺς πατερωτικωτέρους καλάμους ἐν οἷς τοὺς τῶν κ. Καζάκη, Καραλίου κλπ. οὐδεμιαὶ τῶν ἐν Ελλάδι πολιτικῶν μερίδων ἀνήκει, καὶ ἔχει γενικὴν κυκλοφορίαν ἐν διαφόροις τοῖς έθνεσι.

Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησία: ἐν τῷ Εσωτερικῷ δρ. 25.

Απευθυντέον διὰ πάσαν αἴτησιν:

Διεύθυνσιν ἐφημερίδος «Τὸ Κράτος» Αθήνας

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μηνιαῖον Επισιτημονικὸν περιοδικὸν

Συντάκτης καὶ Διευθυντής

Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Νευρολόγος καὶ ψυχίατρος

Τραπέζια: 16 άδος Ζήνωνος 16 ἐν Αθήναις

Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 6: Εσωτερικοῦ φρ. χρ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Υπνωτισμός, Πνευματισμός, ψυχοπαθαγογία, Υγιεινὴ τοῦ πνεύματος, Εγκληματολογικὴ ἀνθρωπολογία, Ψυχοθεραπεία, Ήλεκτροθεραπεία, Κοινωνιολογικὴ Φρενολογία, Ιατροδικαστική, Τοπολογία τῆς Ψυχιατρικῆς, Φυσιολογικὴ Ψυχολογία κλπ. κλπ.

„ΝΕΟΝ ΑΣΤΥ“

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Διευθυντής: Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

Διπλαὶ συντάκται καὶ διλοχληροὶ ἐπιτελεῖον συνεργάται.

Ἄρθρα ἐπὶ διαφόρων τῶν ζητημάτων τῆς ημέρας,
εἰδήσεις ἀκριβεσταται,
Τηλεγραφήματα δὲ Εὐρώπης

Τὸ πεικλωτερὸν Αθηναϊκὸν φύλλον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έσωτερος Τρίτης Δρ. 8. - Έξαμηνος Δρ. 15. - Ετησία Δρ. 30.

Έξωτερος. Έξαμηνος Χρ. φρ. 25. - Ετησία Χρ. φρ. 45.

Διαφόρων μετοχῶν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
(άδος, Βουλῆς ἀριθ. 6).

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

“ΕΝΤΟΚΟΣ καταθέσεις

Η Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντοκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, οἵτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀπόδοτέας εἰς ὡρισμένην προθέσμιαν ἢ διαρκεῖαν. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα εἰς δ ἐγένετο ή κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ή δι’ ἐπιταγῆς ὅφεως (εἰδέχεται) ἐπὶ τοῦ έσωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆς τοῦ διμολογισμοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἵτησι τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Υποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κεφαλληνᾷ καὶ Σακύνηδι διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ιονικῆς Τραπέζης.

Τόκος τῶν καταθέσεων

1 1/2	τοῖς οἷοι κατ' ἔτος διὰ κατάθ. 6 μηνῶν
2	» οἷοι » » » 1 ἔτους
2 1/2	» οἷοι » » » » 2 ἔτῶν
3	» οἷοι » » » » » 4 ἔτῶν
4	» οἷοι » » » » » 5 ἔτῶν

Αἱ δομολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐντολὴν τοῦ καταθέτου ονομαστικαὶ ή ἀνώνυμοι.